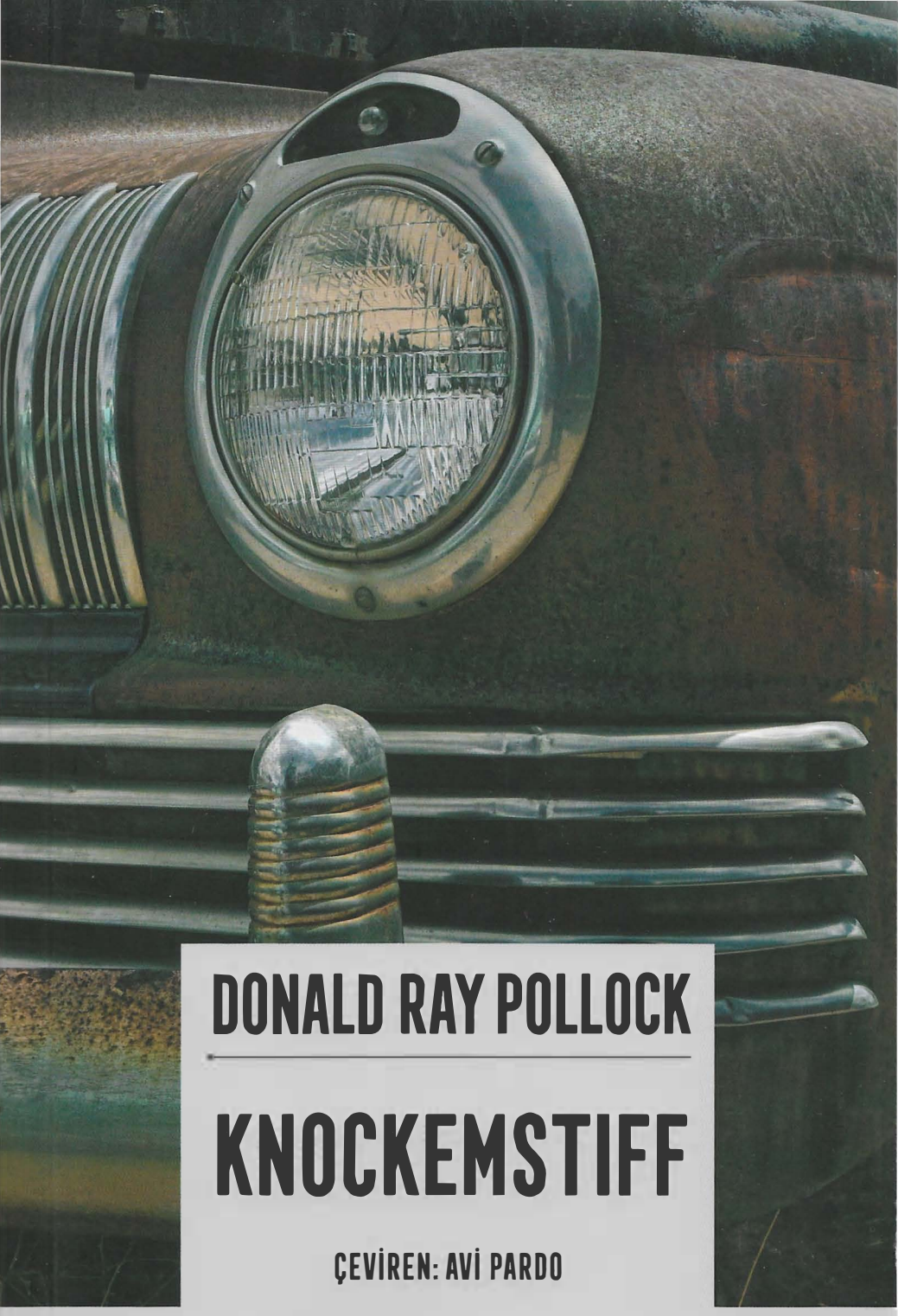

DONALD RAY POLLOCK

KNOCKEMSTIFF

ÇEVİREN: AVİ PARDO

İTHAKİ MODERN

Donald Ray Pollock, 23 Aralık 1954'te doğdu, çocukluğu Knockemstiff, Ohio'da geçti, yetişkinlik hayatının tamamını Chillicothe, Ohio'da geçirdi. 1973'ten 2005'e kadar, dedesi ve babasının da çalıştığı Mead Kâğıt Fabrikası'nda çalıştı, kamyon şoförlüğü yaptı. Babasının emekliliğinde yaşadıklarını kendisi de yaşamak istemediği için Ohio Eyalet Üniversitesi'nin İngilizce programına kayıt yaptırdı. Bu sırada çocukluğunu geçirdiği yerdeki tecrübelerinden beslenerek yazdığı öykü derlemesi *Knockemstiff*, 2008 yılında yayımlandı. Bu kitapla PEN/Robert W. Bingham Ödülü'nü kazandı. Ayrıca 2008 seçim kampanyaları sürecinde, *New York Times* için düzenli olarak güney Ohio'dan yazılar yazdı. *Granta*, *PEN America* gibi edebiyat mecralarında yazıları yayımlandı. İlk romanı *Düş Yakamdan Şeytan*, 2011'de yayımlandı. Roman, *Publishers Weekly* tarafından o yılın en iyi on kitabı arasında gösterildi, yirmi birden fazla dile çevrildi. Donald Ray Pollock, 2012'de, kazananlara ortalama olarak 45.000 doların verildiği Guggenheim Bursu'nu almaya hak kazandı. Aynı yıl, Fransa'da Polisiye Edebiyatı Büyük Ödülü [Grand Prix de Littérature Policière], 2013'te ise Polisiye Edebiyatı Eleştirmenleri Birincilik Ödülü'nü [Prix Mystère de la critique] kazandı. *Düş Yakamdan Şeytan* sinemaya da uyarlandı. Altmış altı yaşında olan Donald Ray Pollock'un son romanı *The Heavenly Table* 2016'da yayımlandı.

Knockemstiff
Donald Ray Pollock

Özgün Adı
Knockemstiff

İthaki Yayınları - 2616
İthaki Modern - 105

Dizi Editörü: *Mert Tanaydın*
Redaksiyon: *Ata Türkoğlu*
Düzelti: *Gökay Sıra*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Temmuz 2024, İstanbul
ISBN: 978-605-265-415-6
Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Avi Pardo, 2024
Donald Ray Pollock © 2008
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2024

Bu eserin tüm hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
InkWell Management LLC ile yapılan anlaşmaya göre alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi 35/1 38
Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

DONALD RAY POLLOCK

KNOCKEMSTIFF

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: AVİ PARDO

ithaki

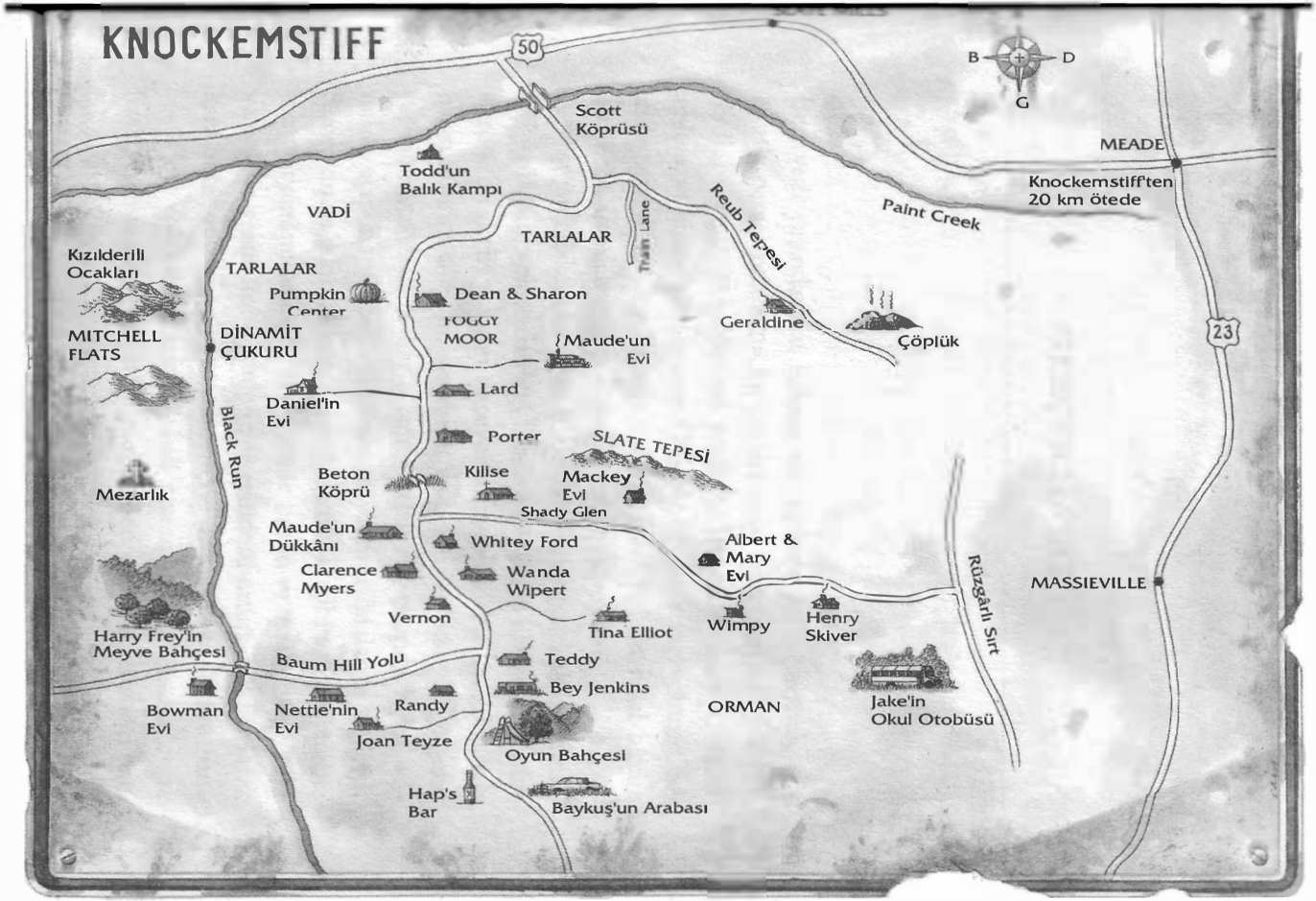
İÇİNDEKİLER

Gerçek Hayat 13
Dinamit Çukuru 24
Knockemstiff 33
Saçın Kaderi 47
Haplar 58
Devlerin Savaşı 67
Schott Köprüsü 74
Lard 84
Balık Kroket 96
Bactine 109
Disiplin 116
Saldırganlar 124
Yağmurlu Pazar 132
Çukur 144
Yeniden Başlıyorum 155
Kutsanmış 166
Honolulu 178
Kavgalar 186
Teşekkürler 196

PATSY İÇİN

Bütün Amerikalılar, kısa bir süre için de olsa, aslında Ohio'dan gelirler.

– DAWN POWELL

KNOCKEMSTIFF
50
B
D
G
Scott
Köprüsü
MEADE
Knockemstiff'ten
20 km ötede
Todd'un
Balık Kampı
VADİ
TARLALAR
Train Lane
Reub Tepesi
Paint Creek
Kızılderili
Ocakları
TARLALAR
Pumpkin
Center
Dean & Sharon
FOGGY
MOOR
Geraldine
Çöplük
MITCHELL
FLATS
DİNAMİT
ÇUKURU
Maude'un
Evi
23
Lard
Daniel'in
Evi
Black Run
Porter
SLATE TEPESİ
Mezarlık
Beton
Köprü
Kilise
Mackey
Evi
Shady Glen
Maude'un
Dükkânı
Whitey Ford
Albert &
Mary
Evi
Clarence
Myers
Wanda
Wipert
Rüzgârlı Sırt
MASSIEVILLE
Vernon
Tina Elliot
Wimpy
Henry
Skiver
Harry Frey'in
Meyve Bahçesi
Baum Hill Yolu
Teddy
Bey Jenkins
ORMAN
Jake'in
Okul Otobüsü
Bowman
Evi
Nettie'nin
Evi
Randy
Joan Teyze
Oyun Bahçesi
Hap's
Bar
Baykuş'un Arabası

GERÇEK HAYAT

Ben yedi yaşındayken babam bir ağustos gecesi arabalı açık hava sinemasında bana bir insana nasıl hasar verileceğini gösterdi. İyi yapmayı bildiği tek şeydi bu. Bu yıllar önceydi, arabalı açık hava sinemaları güney Ohio'da henüz revaçtayken. *Godzilla* oynuyordu, bir de tart kalıplarının dünyaya nasıl hâkim olabileceğine dair saçma sapan bir uçan daire filmi.

Şişman bir kadının apış arasından bile daha sıcak bir gündü ve büyük sunta ekranda çizgi film başladığında babam çok mutsuzdu. Sıcaktan yakınıp duruyor, kahverengi bir kesekâğıdıyla başının terini silip duruyordu. Ross beldesine iki aydır yağmur yağmamıştı. Annem her sabah mutfak radyosunda KB98 kanalını açıp Bayan Sally Flowers'ın yağmur dualarını dinlerdi. Sonra dışarı çıkıp çukurun üzerinde çarşaf gibi asılı duran beyaz gökyüzüne bakardı. Bugün bile bazen onu zihnimde kahverengiye çalan kuru çimlerin üzerinde durmuş, tek bir lanet kara bulut görme umuduyla boynunu uzatırken canlandırırım.

"Hey, Vernon, şunu izle," dedi annem o gece. Arabayı açık hava sinemasında park ettiğimizden beri babama bir sosisi parlak rujuna hiç zarar vermeden gırtlağından içeri sokabileceğini göstermeye çalışıyordu. Annemin bütün yaz Knockemstiff'ten

hiç çıkmadığını bilmenizde yarar var. Birkaç kırmızı ışık görmek onu aptallaştırmaya yetmişti. Fakat ne zaman sosisi ağzına sokup öğürse babamın boyun damarları biraz daha geriliyordu, kafası her an yerinden fırlayacakmış gibi. Kız kardeşim Jeanette aklını çalıştırıp bütün gün hasta numarası yapmış, sonra annemle babamı komşunun evinde kalmaya ikna etmişti. Bense oradaydım, arka koltukta tek başıma oturmuş Godzilla Tokyo'yu yerle bir etmeden önce annemin babamın tepesini fazla attırmamasını umarak parmaklarımın derisini kemiriyordum.

Fakat çok geçti aslında, annem babamın gözde fincanını yanına almayı unuttuğu için babamla ilgili her şey boka sarmıştı zaten. Karısının buruşuk bir Oscar Mayer sosisiyle yapmaya çalıştığı numarayı geçtim, Temel Reis'i izlerken bir kez bile gülmedi. Kaldı ki babam filmlerden nefret ederdi. Biri her ne zaman John Wayne ya da Robert Mitchum'un son filminden söz açsa, "Bir sürü palavra," derdi. "Gerçek hayatın nesi eksik?" Açık hava tiyatrosuna gelmeyi sadece annem bir gece önce evin önüne park ettiği yeni 1965 model Impala araba yüzünden kıyameti kopardığı için kabul etmişti.

Bu yıl satın aldığı üçüncü arabaydı. Fasulye çorbası ve kızarmış ekmekle besleniyor ama Knockemstiff'te zengin insanlar gibi dolanıyorduk. Daha o sabah annemin telefonda kasabada yaşayan kız kardeşine yakındığını duymuştum. "Orospu çocuğu aklını kaçırmış, Margie," dedi. "Geçen ay elektrik faturasını bile ödeyemedik." Ekranı kararmış televizyonun önüne oturmuş annemin solgun baldırlarından aşağı süzülen sulu kanı izliyordum. Babamın jiletiyle bacaklarını tıraş etmeye çalışmıştı ama bacakları tereyağı çubuklarını andırıyordu. Kemikli dizlerinin arasında onun çılgın tokatlarından kaçan bir karasinek uçuşuyordu. "Çok ciddiyim, Margie," dedi siyah ahizeye, "çocuklar olmasaydı bu cehennem çukurundan çoktan çıkmıştım."

Godzilla başlar başlamaz babam arabanın küllüğünü çekip çıkardı ve içine şişeden içki döktü. "Tanrım, Vernon," dedi an-

nem. Sosisi havada tutmuş bir deneme daha yapmaya hazırlanıyordu.

"Hey, sana söyledim, ben asla şişeden içmem. Şişeden içmeye başlarsan sonunda şarapçı olursun." Küllükten bir yudum aldı, sonra öğürüp pencereden dışarı ıslak bir sigara izmariti tükürdü. Bütün öğleden sonrayı yeni arabasıyla arkadaşlarına hava atarak ve içerek geçirmişti. Arabanın yan panellerinden birinde bir ezik oluşmuştu bile.

Babam küllükten iki fırt daha aldıktan sonra kapıyı açıp sıska bacaklarını aşağı sarkıttı. Ağzından kusmuk fışkırdı, mavi iş pantolonuna bulaştı. Yanımıza park etmiş steyşın vagon arabanın şoförü motoru çalıştırdı ve birkaç sıra ileriye çekti. Babam başını birkaç dakika bacakların arasında tuttuktan sonra doğrulup elinin tersiyle çenesini sildi. "Bobby," dedi bana, "annenin yağlı yemekleri bu gidişle babanı mezara sokacak." Babam bir sıçanı bile hayatta tutmaya yetmeyecek kadar az yerdi ama ne zaman viskisini kussa annemin yemeklerini suçlardı.

Annem pes etti, sosisi peçeteye sarıp bana verdi. Sonra, "Unutma, Vernon," dedi, "bizi eve geri süreceksin."

"Sorun yok," dedi babam bir sigara yakarak. "Bu araba kendi kendini sürer." Sonra küllüğü ters çevirip kalan viskiyi içti. Birkaç dakika ekrana baktıktan sonra rahat koltuğa batan güneş gibi gömüldü. Annem uzanıp pencereye asılı hoparlörün sesini biraz açtı. Tek umudumuz babamın gecenin tamamının içine etmeden sızmasıydı. Fakat Raymond Burr, Tokyo havalimanına iner inmez babam koltuğunda doğrulup kanlanmış gözleriyle bana baktı. "Lanet olsun, evlat," dedi, "sana tırnaklarını kemirmemeni kaç kere söyleyeceğim? Mısır çuvalı kemiren fare gibi ses çıkarıyorsun."

"Onu rahat bırak, Vernon," dedi annem. "Kemirdiği tırnakları değil ayrıca."

"Ne fark eder?" dedi babam, boyun kıllarını kaşıyarak. "Otuzbirci ellerini nereye soktuğunu kim bilebilir?"

Parmaklarımı ağzımdan çıkarıp ellerimin üzerine oturdum. Babamın yanında onları kemirmeden durmanın tek yolu buydu. Babam yaz boyunca beni bu alışkanlıktan vazgeçirmek için ellerimi dirseklerime kadar tavuk bokuyla kaplamakla tehdit etmişti. Küllüğüne biraz daha viski koydu ve bir dikişte içip titredi. Yavaşça arka koltukta annemin arkasına doğru kaydığımda tavan lambası yandı. "Hadi, Bobby," dedi, "işememiz gerek."

"Ama film yeni başladı, Vernon," diye karşı çıktı annem. "Çocuk bütün yaz bu filmi bekledi."

"Hey, onu bilirsin," dedi babam, yan sıradaki insanların duyabilecekleri kadar yüksek sesle. "Godzilla canavarını gördükten sonra korkudan yeni koltuklarıma işesin istemiyorum." Arabadan inip metal hoparlör direğine yaslandı, tişörtünü bol pantolonunun içine soktu.

Arabadan gönülsüzce inip çakıl zeminde yalpalayarak ilerleyen babamı izledim. Pantolon-etek giymiş birkaç yeniyetme kız bize baktı, bacakları ekranın ışığıyla aydınlanmıştı. Babam onlara bakmak için aniden durduğunda bacaklarının arkasına çaptım ve yere kapaklandım. "Tanrım, evlat," dedi, beni kolumdan tutup bez bebek gibi yerden kaldırırken, "kafanı kıçından çıkarsan iyi edersin. Her gün biraz daha annen gibi davranıyorsun."

Alanın ortasındaki briket bina insan kaynıyordu. Yüksek bir tıkırtıyla çalışan projeksiyon makinesi ön taraftaydı, tam ortada büfe vardı, arka tarafta da tuvalet. Sıcak ve durgun havadaki sidik ve patlamış mısır kokusu böcek ilacını andırıyordu. Tuvalette bir dizi adam ve çocuk aletlerini çıkarmış uzun yeşil bir yalağın önünde duruyorlardı. Hepsi çamur rengine boyanmış duvara bakıyorlardı. Onların arkasında ıslak ve yapışkan döşemede parmak uçlarında yaylanarak sabırsızlıkla sıra bekleyen adamlar vardı. Tulum giymiş eski hasır şapkalı şişman bir adam kabinlerden birinden Zero şekerleme çiğnemeye devam ederek çıktı ve babam beni kabine itip arkamdan kapıyı çarptı.

Sifonu çektim ve soluğumu tutarak orada durdum ve işiyormuş gibi yaptım. Dışarıdan filmin bazı parçalarından sesler geliyordu. Kaçırmakta olduğum sahneleri hayal etmeye çalışırken babam kabinin uyduruk kapısını yumruklamaya başladı. "Kahretsin, evlat, ne yapıyorsun orada?" diye bağırdı. "Çavuşu mu tokatlıyorsun yoksa?" Kapıyı yumrukladı yine, ardından birinin güldüğünü duydum. Sonra babam, "Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu çocuklar insanı deli ederler," dedi.

Fermuarımı çekip kabinden çıktım. Babam yağlı siyah saçlarına talaş bulaşmış şişman bir adama sigara uzatıyordu. Adamın kirli tişörtünün göbek kısmında pasta dilimini andıran mor bir leke vardı. "Şaka yapmıyorum, Cappy," dedi babam adama, "bu çocuk kendi lanet gölgesinden bile ürküyor. Bir böcek bile ondan daha taşaklıdır."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Cappy. Sigaranın filtresini dişleriyle koparıp yere tükürdü. "Kız kardeşimin oğlu da böyle. Zavallı çocuk, oltaya yem takmayı bile beceremiyor."

"Bobby kız doğmalıymış," dedi babam. "Kahretsin, ben onun yaşındayken soba için odun kırıyordum."

Cappy sigarasını tişörtünün cebinden çıkardığı uzun bir kibritle yaktıktan sonra omuz silkip, "Her şey çok farklıydı o zaman, Vern," dedi. Sonra kibriti kulağına sokup kulak deliğinde birkaç tur attırdı.

"Biliyorum, biliyorum," diye devam etti babam, "ama yine de bu lanet ülkenin hâli ne olacak diye düşünmeden edemiyor insan."

Aniden, siyah çerçeveli gözlük takmış bir adam yalaktaki sırasından çıkıp parmağıyla babamın omuzuna vurdu. Ömrümde gördüğüm en iri orospu çocuklarından biriydi; koca kafası tavana değecekti neredeyse. Kolları çit direklerini andırıyordu. Yanında ben yaşlarda bir çocuk duruyordu, parlak renkte bir şort mayo ve üzerinde Davy Crockette'in solmuş bir resmi bu-

lunan bir tişört giymişti. Saçı besbelli yeni kesilmişti ve çenesinde portakallı gazoz lekesi vardı. Her soluk alışında ağzındaki Bazooka sakız yuvarlak pembe bir çiçek gibi açıyordu. Mutlu görünüyordu. Ondan hemen nefret ettim.

"Diline hâkim ol," dedi adam. Gür sesi tuvalette yankılandı ve herkes dönüp bize baktı.

Babam arkasına dönüp burnunu adamın iri göğsüne yasladı. Sonra geri çekildi ve başını kaldırıp dev gibi adama baktı. "Ha siktir," dedi.

Adamın terli yüzü kızarmaya başladı. "Beni duymadın mı?" dedi babama. "Sana küfretmemeni söyledim. Oğlumun bu tür konuşmalar duymasını istemiyorum." Sonra tane tane, bir geri zekâlıyla konuşurmuş gibi, "Bunu... sana... bir... daha... söylemeyeceğim," dedi.

"İlk kez söylüyorsun zaten," diye karşılık verdi babam. O günlerde ray gibi ince fakat ağaç kabuğu kadar sertti ve ağzını ne zaman kapatması gerektiğini bilmezdi. Babam birikmekte olan kalabalığa baktı, sonra Cappy'ye dönüp göz kırptı.

"Sen bunu gülünç mü buluyorsun?" dedi adam. Kocaman yumruklarını sıkıp babamın üzerine yürüdü. Arkadan biri, "Marizle şunu," diye bağırdı.

Babam iki adım geri çekildi, sigarasını yere fırlattı ve avuçlarını açıp havaya kaldırdı. "Dur bir dakika, dostum. Tanrım, kötü bir şey kastetmedim." Sonra gözlerini yere indirip birkaç saniye adamın parlak siyah ayakkabılarına baktı. Ağzının içinde homurdanmakta olduğunu görüyordum. Ellerini kerevit kıskaçları gibi açıp kapatıyordu. "Hey," dedi sonunda, "bu gece burada sorun çıksın istemeyiz, değil mi?"

Dev adam onu izleyenlere baktı. Hepsi bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorlardı. Adamın gözlüğü burnunun ucuna doğru kaymaya başladı ve parmağıyla geriye itti. Derin bir soluk aldı, yutkundu, sonra dolgun parmağıyla babamın kemikli göğsünü dürttü. "Bana bak, ben şaka yapmıyorum," dedi, ağzından

tükürük saçarak. "Burası aile yeri. Aptal sarhoşun teki olup olmaman umurumda değil. Anlıyor musun?" Çaktırmadan adamın oğluna baktım. Bana dilini çıkardı.

"Evet, gayet iyi anladım," dedi babam yavaşça.

Dev orospu çocuğunun yüzünde kendinden hoşnut bir ifade belirdi. Göğsünü hindi gibi şişirdi, temiz beyaz gömleğinin kahverengi düğmeleri zorlandı. Kavgaya tanık olmayı uman adamlara baktıktan sonra derin bir soluk alıp omuzlarını silkti. "Buraya kadar sanırım, arkadaşlar," dedi ortaya. Sonra elini yavaşça oğlunun başının üzerine koyup dönmeye yeltendi.

Hayal kırıklığına uğramış kalabalık başlarını sallayarak dağılırken onları gerginlikle izledim. Onlarla birlikte kapıdan dışarı süzülmeyi arzuladığımı hatırlıyorum. Babamın olanlar yüzünden beni suçlayacağını biliyordum. Fakat tam Godzilla'nın kulak tırmalayıcı, kapı menteşelerini yerinden söken kükremesi tuvalette yankılandığında babam öne doğru atılıp yumruğunu arkasına dönmekte olan dev adamın şakağına indirdi. Buna kimse inanmıyor ama bir keresinde aynı eliyle bir atı yere serdiğine tanık oldum. Beton odada mide bulandırıcı bir takırtı yankılandı. Adam yana doğru sendeledi ve içindeki bütün hava bir osuruk gibi dışarı çıktı. Ellerini can simidine tutunmaya çalışır gibi çılgınca havada salladıktan sonra büyük bir gürültüyle yere yığıldı.

Tuvalette bir an çıt çıkmadı ama adamın oğlu çığlık atmaya başlayınca babam infilak etti. Adamın etrafında dolanıp iş botlarıyla kaburgalarını tekmeledi, nikah yüzüğü parmağını kemiğe kadar kesinceye kadar sol eline bastırdı. Sonra yere çömeldi, adamın gözlüğünü çıkarıp ikiye kırdı, etli yanaklarından birinden bir diş fırlayıncaya kadar yüzünü yumrukladı. Sonra Cappy ile üç adam daha babamı arkadan tutup adamın üzerinden aldılar. Babamın yumrukları kanla parıldıyor, çenesinden ince beyaz bir tükürük teli sarkıyordu. Birinin polisi arayın diye bağırdığını duydum. Cappy babamı tutmaya devam ederek, "Tanrım, Vern, adamın durumu pek iyi değil," dedi.

Gözlerimi yerde yatan adamdan alıp babamın çıldırmış gözlerine baktığım anda adamın oğlu dönüp kulağımın üstüne bir tane çaktı. Çocuk bana yumruk sallarken başımı kollarımla koruyup geri çekildim. Babamın boğuk bir sesle, "Allah seni kahretsin!" diye bağırdığını duydum. "Geri mi çekiliyorsun? Seni kemerle döveceğim!" Yediğim sosisliler ağzıma geldi, geri yuttum. Kavga etmek istemiyordum ama çocuğun babamla kıyaslanacak bir durumu yoktu. Ağzıma bir tane yapıştırdıktan sonra karşısına dikildim ve yumruğumu geriye çekip var gücümle salladım. Yüzüne isabet etti. Babamın tekrar bağırdığını duydum ve yumruk atmaya devam ettim. Üç dört yumruk sonra çocuk ellerini indirip bir şeyler geveledi, ağzındaki sakızla boğulur gibi oldu. Babama baktığımda bana, "Bitir işini!" diye bağırdı. Çocuğa bir yumruk daha çaktım, burnundan parlak kırmızı kan boşaldı.

Babam onu tutan adamların ellerinden kurtuldu ve beni kolumdan tutup kapıya doğru sürükledi. Park alanına doğru koşup karanlıkta arabamızı aramaya başladık. Babam aniden durup önümde diz çöktü. Soluklanmaya çalıştı. "Çok iyiydin, Bobby," dedi gözlerinin terini silerek. Beni omuzlarımdan tutup sarstı. "Çok iyiydin."

Arabayı bulduğumuzda babam beni arka koltuğa itti ve hoparlörü pencereden aldı. Hoparlörü büyük bir gürültüyle yere fırlattıktan sonra arabaya atladı ve motoru çalıştırdı. Annem aniden uyandı. "Bitti mi?" diye sordu uykulu bir sesle. Ses sisteminden doktor ya da hemşire varsa acilen büfe bölümüne gitmesi için anons yapıldı. "Tanrım, ne oldu?" dedi annem, koltuğunda doğrulup yüzünü ovuşturarak.

"Şişman orospu çocuğunun teki bize nasıl konuşmamız gerektiğini söylemeye kalktı, olan bu," dedi babam. "Ama canlarına okuduk, değil mi, Bobby?" Rölantide motora gaz verdi. Godzilla yüksek elektrik kulelerinden birini ısırırken hepimiz başımızı kaldırıp baktık. "Tanrım, evlat, bunun dişleri bu ka-

dar," dedi babam, kollarını iki yanına açıp gülümseyerek. Sonra eğilip anneme alçak sesle, "Bu sefer polis çağıracaklar," dedi. Uzanıp Chevy'yi birinci vitese taktı.

Babam gaza basıp park ettiğimiz küçük tümsekten indi ve ara yolda patinaj çekti. Diğer arabaların üzerine çakıllar sıçradı. Yaşlı bir adamla bir kadın kaçmaya çalışırken birbirlerine tosladılar. Kornalar çaldı, farlar yandı. Babam park alanından son sürat çıkıp karayoluna saptı ve batı yönünde sürmeye başladı, eve doğru. Sireni açık bir ambulans yanımızdan son sürat geçti. Arkama dönüp sinemaya baktığım anda ekran yanıp söndü ve tamamen karardı.

"Onu görmeliydin, Agnes," dedi babam, direksiyonu kanlı eliyle yumruklayarak. "O lanet oğlanı fena marizledi." Koltuğun altından şişesini çıkardı, kapağını açtı ve uzun bir fırt aldı. "Bu hayatımın en güzel gecesi!" diye haykırdı pencereden.

"Bobby'yi kavgaya mı soktun?"

"Aynen öyle yaptım," dedi babam.

Annem ön koltuktan uzanıp elleriyle başımı kontrol etti, karanlıkta yüzüme baktı. "Bobby, yaralandın mı?" diye sordu.

"Üzerime kan bulaştı," dedim.

"Tanrım, Vernon," dedi annem. "Ne yaptın sen, hasta orospu çocuğu?"

Başımı kaldırıp baktığımda babam dirseğiyle anneme bir tane çaktı. Annemin başı pencereye çarpıp geri geldi. Annem elleriyle yüzünü örtüp, "Orospu çocuğu!" diye bağırdı.

"Ona bebek muamelesi yapma," dedi babam. "Bana da orospu çocuğu deme."

Hızla eve doğru yol alırken koltukta kayıp babamın arkasına oturdum. Babam her araba sollayışından sonra şişeden bir fırt alıyordu. Açık pencereden esen rüzgâr terimi kuruttu. Impala karayolunda yüzüyordu sanki. *İyiydin,* diyordum kendi kendime, tekrar tekrar. Babamın o güne dek bana söylediği ve unutmaya çalışmadığım tek lanet şeydi.

*

Daha sonra yaklaşmakta olan fırtınanın sesine uyandım. Yatağımda yatıyordum, giysilerim üzerimdeydi. Penceremden Mitchell Flats'in üzerinde yıldırım çaktığını gördüm. Çukurun üzerinden büyük bir fırtına duvarı yuvarlanarak geçti, hemen ardından da korkunç bir feryat duyuldu; Godzilla'yı ve kaçırdığım filmi düşündüm. O feryadın banyoda kusan babamdan geldiğini ancak fırtına geçtikten sonra anlayabildim.

Yatak odamın kapısı açıldı ve içeri elinde yanık bir mumla annem girdi. "Bobby?" dedi. Uyuyormuş numarası yaptım. Üzerime eğilip yumuşak eliyle çürümüş yanağımı okşadı. Sonra uzanıp penceremi kapattı. Mum ışığında yanağına üzüm reçeli gibi yayılmakta olan morluğa çaktırmadan baktım.

Annem parmak uçlarına basarak odadan çıktı, kapıyı açık bırakıp holde uzaklaştı. Bir süre sonra babama, "İşte, şimdi daha iyi mi?" dediğini duydum.

"Çatladı sanıyorum," dedim babam. "Orospu çocuğunun kafası kaya gibiydi."

"İçki içmemelisin, Vernon," dedi annem.

"Uyumuş mu?"

"Bitkin düşmüş."

"O çocuğun burnunu kırdığına bir maaş bahse girerim, burnundan nasıl kan fışkırdığını görmeliydin," dedi babam.

"Yatsak iyi olacak," dedi annem.

"Gözlerime inanamadım, Agnes. Çocuk Bobby'nin iki misliydi, yemin ediyorum."

"O henüz çocuk, Vernon."

Birbirlerine yaslanarak kapımın önünden geçtiler ve yatak odasına girdiler. Annemin, "Aklından bile geçirme," dediğini duydum fakat birkaç dakika sonra yatakları paslı bir testere gibi gıcırdamaya başladı. Dışarıda fırtına nihayet dinmişti. Evin teneke çatısını iri yağmur damlaları dövmeye başladı. Annemin

inlediğini duydum. Babam İsa'ya seslendi. Siyah gökyüzünde bir yıldırım çaktı ve odamın duvarlarında uzun gölgeler hareket etti. İnce çarşafı başıma kadar çekip parmaklarımı ağzıma soktum. Tatlı ve tuzlu bir tat patlamış dudağımı yaktı, dilimin üzerinden geçti. Öteki çocuğun ellerimdeki kanıydı.

Annemle babamın yatağı yan odada gümbürderken ellerimin boğumlarını yaladım. Kurumuş kan pul pul ağzıma döküldü, tükürüğüme şerbet kıvamı verdi. Bütün kanı yuttuktan sonra bile ellerimi yalamaya devam ettim. Dişlerimle ellerimin derisini ısırdım. Daha fazlasını istiyordum. Her zaman daha fazlasını isteyecektim.

DİNAMİT ÇUKURU

Cebimde üç ok başı ve boynuma yaşlı bir kadının atkısı gibi doladığım ölü bir çıngıraklı yılanla Mitchell Flats'ten aşağı inerken Truman Mackey adındaki çocuğu Dinamit Çukuru'nda kız kardeşini düzerken yakaladım. Sabahtan beri Kızılderili ocaklarının bulunduğu yerde çakmak taşı toplamıştım, onları Knockemstiff'te konserve et ve krakerle takas etmeye gidiyordum. Maude Speakman ona götürdüğüm her çakmak taşı için bana kırk sent ödüyor, sonra onları salı günleri ona gazyağı getiren adama satıyordu.

Sıcak bir gündü. Dizlerime kadar suya girmiş, Black Run deresini geçerken yılanın ezilmiş başının etrafında uçuşan yeşil sineklerle cebelleşiyordum. Dönemecin arkasından su sesi duydum. Bir an durup kulak kesildim, sonra yıllar önce bir inşaat ekibinin çakıl taşı çıkarmak için derede açtıkları büyük çukurun kenarına sessizce uzandım. Henry Skiver'ın arazisinin arka tarafındaki, kalmama izin verdiği eski okul otobüsünü taşlayan çocuk çetesini görürsem boynumdaki ölü yılanla onları bir güzel korkuturum diye düşünüyordum. Henry'nin babası eskiden o otobüsü tavuk kümesi olarak kullanıyormuş fakat içini kürekle güzelce temizledim, sonrası çok kötü sayılmazdı. Fakat o

çocuklar daha sonra otobüsün çatısına o kadar çok delik açtılar ki ne zaman yağmur yağsa bir duşakabinde yaşamaktan farkı kalmıyor.

Çukurun kenarına uzandığımda Truman Mackey'i kız kardeşini suyun kenarında domaltmış ve çırılçıplak arkasına geçmiş görünce az kalsın küçük dilimi yutacaktım. Biraz geri çekildim ve yabani kiraz çalılarının arasına uzanıp seyretmeye başladım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu, kalbimin gümbürtüsünü duyacaklarından kaygılandım ama Truman ve kız kardeşi Tanrı'nın günahkâr dünyasındaki o küçük kara parçasında onlardan başka hiç kimse yokmuş gibi işlerini görmeye devam ediyorlardı.

*

Sanıyorum günümüzde çoğu insan benim gibi yaşamaya kalksa açlıktan ölür fakat ben yıllar önce bir insanın akşam yemeğinde ne yediğini umursamazsa kimsenin kölesi olmadan yaşayabileceğini keşfettim. Almanlara karşı büyük savaş için gençleri askere almaya başladıklarında on dokuz yaşındaydım ve Mitchell Flats'in tepesinde sadece bir çakı ve Floyd Bowman'ın ahırından yürüttüğüm bir yumak sicimle neredeyse üç yıl gizlendim. Babama askerlik çağrısına yanıt vermeyeceğimi söylediğimde sinir krizi geçirdi, yüzüme tükürdü, bana etmediği hakaret bırakmadı. "Jake, sen ödlek bokun tekisin, savaştan kaçarsan ben burada kimsenin yüzüne bakamam," dedi fakat yine de o gece kaçtım. O güne kadar Knockemstiff, Ohio'dan beş kilometreden fazla uzaklaşmamıştım. O gece babam durumu benim açımdan görsün diye çaba sarf etmediğim için daha sonra pişmanlık duyduysam da, kaçıp gitmek kolayıma gelmişti. Hem gençler askere alınıp sapır sapır öldürülürken ihtiyara aslında savaşmaktan değil, çukuru terk etmekten korktuğumu nasıl izah edebilirdim?

*

Truman Mackey'nin kız kardeşi taş çatlasa on iki yaşındaydı ama kalçalarını abisinin kasığına bastırışına bakılırsa bunu uzunca bir süredir yapıyordu. Truman on beş ya da on altı yaşında uzun ve sıska, sırık gibi bir çocuktu, aynı geveze babası gibi. Truman kız kardeşini birkaç kez kökleyip onu kıvrandırdıktan sonra ikisi de kollarını nemli havaya doğru kaldırıp, "İsa, beni kurtar!" diye haykırıyorlardı. Bunu her söylediklerinde kendilerini çukurda geriye doğru bırakıp gülüyorlardı. Sonra Truman tekrar kız kardeşinin arkasına geçiyor, o çamurlu kahverengi su onun üzerinden kızın üzerine akarken tekrar işe koyuluyorlardı. Tanrım, ailem hiçbir zaman dindar olmamasına rağmen, o sözlerin ağızlarından o şekilde çıktığını ilk duyduğumda beni evi sonsuza dek terk ettiğim gece babamın bana sarf ettiği sözler kadar yaraladı. Önce ayağa kalkıp çalıların arasından çıkmayı düşündüm, orada olduğumu anladıklarında belki eve koşup yedikleri haltı bir kez daha düşüneceklerdi. Fakat sonra vaz-
26 geçtim. Onları seyretmeye devam ettikçe kendilerine göre bir dua etme yöntemi geliştirdiklerine, gerçekten de İsa'nın ya da başka birinin aşağı inip onları günahlarından arındırmalarını istediklerine kendimi daha çok ikna etmeye çalışırken buldum.

*

Askerden kaçmak için tepelere çıktığımda babam yanıma üzerimdeki tulumdan, eski oduncu ceketimden ve bir çakıdan başka bir şey almama izin vermedi. Korkunç açlık çektim o üç yıl boyunca. Bağırsaklarımı kemiren o boş hisse alıştım ki bazı insanların içlerinde taşıdıkları bazı hisler kadar kötü bir his olmadığını biliyorum. Genellikle yemlik mısırla, avlayabildiğim sincap ve tavşanlarla, Black Run Deresi'nden topladığım güneş balıkları ve kerevitlerle besleniyordum. Kışın mısır saplarından yaptığım çadırda kalıyor, hava güzel olduğunda bir sarmaşığın altında ya da Harry Frey'in korusunun arka tarafındaki oyuk kütüğün içinde uyuyordum. Arada sırada, gecenin ortasında,

gizlice çukura inip ailemin evine gidiyordum. Annem beni gözetleyip tütsühanenin arkasına benim için biraz çörek, varsa biraz et bırakıyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda insanın karnının tıka basa dolu olmasının nasıl bir şey olduğunu anladığım tek bir gün hatırlıyorum, o da birkaç yıl önce Maude bana bozulmaya yüz tuttuğunu düşündüğü eski tarz kalın bir Bologna salam verdiğinde. Bana salamı sürekli peşimden gelen av köpeğine vermemi söyledi ama ben onun yerine bir ekmek satın alıp okul otobüsüne gittim ve bütün lanet şeyi yedim, sonra hastalandım. Atlatmam bir ay filan sürdü fakat o zamandan beri hep çok az yedim zaten.

*

Derenin kenarına biraz daha yaklaştım. Bir süre sonra onlara o kadar yakındım ki çocuklar küçük danslarını yaparken üzerime su sıçrıyordu. Harikulade bir görüntüydü, güneş çınar ağaçlarının arasından süzülüp genç kızın yaptığı her şeyi tatlı ve altından bir şeye çeviriyordu. Yere uzanmışken tulumumun altında sertleştiğimi hissettim, kızın abisinin kasıklarına kalçalarını yaslaması aklımı başımdan almıştı sanıyorum. O ölü çıngıraklı yılanı tutup dudaklarıma götürdüğümü ve erkeklerin geceleri karılarını öptüğünü gördüğüm gibi öptüğümü hatırlıyorum. Sıcak yüzündendi belki ya da gördüklerim yüzünden, ama aniden içimdeki her şey bir fırtına bulutu gibi dönmeye başladı.

*

Tepede bir yıl kadar gizlendikten sonra bir gece biraz çörek bulmayı umarak çukura indiğimde ailemin gitmiş olduğunu keşfettim. Eski ev boştu, biri kapıları ve pencereleri menteşelerinden söküp almıştı. Tütsü evinde kardeşim Bill'in okyanusta bir adada şehit düştüğünü ve babamın memleketi Kentucky'ye gittiklerine dair bir not bırakmışlardı. O notu okuyuncaya kadar kardeşimin askere gittiğini bile bilmiyordum. Öldüğünde

Truman Mackey'nin yaşında olsa gerekti. Orada durup kız kardeşimin el yazısına baktım ve beni de götürmüş olmalarını arzuladım. Fakat babam Bill'i hepimizden çok severdi, benim yerime küçük oğlunu kaybetmiş olmak onu çok üzmüş olmalıydı. Onları bir daha görmedim. Ondan sonra bu dünyanın hiçbir yerinde artık istenmediğim duygusundan hiç kurtulamadım.

Ordu sonunda beni yakalamaları için iki yeşil üniformalı asker gönderdiğinde o yazın sonuydu. Beni nerede aramaları gerektiğini onlara babamın söyleyip söylemediğini hep merak ettim. Çocukların ormanda yürürken çıkardıkları sesleri birkaç kilometre öteden duyabiliyordum. İki kişi olduklarını keşfedince beni görsünler diye ortaya çıktım. Ateş menzilinin dışında kalmaya özen göstererek onları gün boyu bir aşağı bir yukarı peşimden koşturdum. Akşam olduğunda bitap düşmüşlerdi, dağlılara ve dikenli çalılara küfür yağdırdıklarını duyabiliyordum. Şişman olan ötekine geceleri panterlerin ava çıktığını, hava kararmadan aşağı inmeleri gerektiğini söylüyordu. Fakat gitmelerine hazır değildim henüz, bu yüzden hemen arkalarında bir ağaç dalı kırıp kovalamacayı yeniden başlattım. İşte o zaman onları başım belaya girdiği takdirde kullanmak için hazırladığım küçük çukura indirdim.

*

Bir şekilde Mackey'nin kız kardeşini kollarımda buldum. Kimsenin bana inanmasını beklemiyorum ama başımın üzerinde kara bir bulut patlamıştı sanki ve gözlerimi açtığımda karşımda bir melek duruyordu. Ellerimi ıslak saçlarına daldırıp onu yatıştırmaya çalıştım fakat abisine dair bir şeyler geveleyip duruyordu. Truman başı kan içinde yerde yatıyordu, kamışı hâlâ sertti, suyun içinden oyma ahşap gibi çıkmıştı. Sonra kız boynumdaki yılanı gördü ve öyle bir çığlık attı ki yolun aşağısından onu duyacaklarından korktum. Bu yüzden yılanın başını kızın yüzüne

yaklaştırıp sesini kesmezse yılanı üzerine salacağımı söyledim. Daha da çok bağırmaya başlayınca ellerimi gırtlağına dolayıp biraz sıktım, ama sadece o çocuğa ne olduğunu anlayıncaya ve onu yatıştırmaya yetecek kadar. Yüzü çilek gibi kızardı, gözleri sadece akları görününceye kadar geriye devrildi. Gırtlağını bırakıp burnunu yerdeki çakıllara yapıştırdım. Bir yaban arısının kulağına yakın bir yere konduğunu hatırlıyorum, elimle arıyı yanağında ezdim. Ondan sonra biraz yatıştı. Tulumumu indirip abisinin yaptığını gördüğüm gibi kamışımı içine soktum. Ona bazı kadınların erkeklerine söylediğini duyduğum türde şeyler söyletmeye çalıştım ama inleyip ağlamaktan başka bir şey yapmak istemedi.

*

O akşam iki askeri peşimden dibinde kayağan taşlarının ve kütüklerin bulunduğu küçük bir dere yatağına sürükledim. Yaz boyunca yakaladığım çıngıraklı yılanları oraya fırlatmıştım. Çocuklar benim seçtiğim yere geldiklerinde ben oradan çoktan çıkmış, yukarıdan onları seyrediyordum. Dediğim gibi, hava kararmaya yüz tutmuştu. Dere yatağının alt kısmında durmuş aşağı bakıyor, ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Birinin bir sigara yaktığını gördüm, sigaranın dükkândan satın alınmış olduğunu kokusundan anlayabilecek kadar yakındım onlara. Sonra yukarıdan onlara bir taş attım ve sıska olan, "Hey, Jesse, bu sefer orospu çocuğunu yakaladık galiba," dedi. Dere yatağının alt kısmına yığdığım kütüklerin üzerinden tırmandılar. Koca bir yılanın tepenin yamacında belirdiğini ve askerlerden birinin yüzüne sağlam bir darbe vurup onu sırtüstü yere serdiğini gördüm. Diğeri olduğu yerde dönüp sağa sola ateş ederken çocuk hâlâ yılanı yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

*

Daha önce gerçek bir insanın içine girmemiştim ve işimi bitirmek üzereyken o güne kadar bildiğim hiçbir şeyin önemi yoktu sanki. Yılların yalnızlığı ve zorluğu bir tepenin yamacından aşağı akan bir dere gibi benim içimden kızın içine aktı. Yılan hâlâ boynumdaydı. Yılanı havaya kaldırıp güneşe doğru salladıktan sonra, kızın hoşuna gideceğini düşünerek, "İsa, beni kurtar!" diye haykırdım. Fakat ondan uzaklaştığımda yine kaçmak için debelenmeye başladı ve abisine baktığımda onu öldüren sopanın başının yanında yüzmekte olduğunu gördüm. Gözleri fal taşı gibi açıktı, gökyüzündeki pamuksu bulutlara bakıyordu. Ağzından boşalan kan suyu şarap rengine buluyordu. Ne yaparsam yapayım bunu artık geri alamayacağımı kavradım. Kendi kendine dönen bir çark gibiydi, askerlerin beni çıngıraklı yılan yuvasına kadar izlediklerinde olduğu gibi. Kızı bir elimle tutarken eğilip sopayı aldım. Fakat kız yılan balığı gibi kaygandı, elimden kurtulursa ona yetişemeyeceğimden korkuyordum. Bu yüzden ellerimi gırtlağına doladım ve bu kez geriye mor bir çiçek gibi açan tatlı yüzü ve balmumuna dönüşen küçük sıska bedeni kalıncaya kadar sıktım.

30

*

O gece, öteki asker çocuk kaçtıktan sonra, arkadaşının orada oturup inlediğini ve ağladığını duydum. Arada sırada yanına bir taş fırlatıyor ve yılanlardan birinin onu bir kez daha ısırdığını duyuyordum. Gece yarısına doğru aklını yitirdi, bir süre annesiyle konuştuğunu duydum. Annesine söylememesi gereken bazı şeyler söyledi fakat sonunda her şey sessizliğe büründü ve ruhunu teslim ettiğini anladım. Ertesi sabah kaçmış olan asker kamuflaj desenli büyük bir kamyonla geldi. İçeri girip çocuğun cesedini çıkarmadan önce o çukura kırk el filan ateş ettiler. Ondan sonra beni rahat bıraktılar, ta ki savaş bitinceye kadar. Savaş bittikten sonra geldiklerinde beni yakalamalarına izin verdim çünkü sürekli kaygı içinde yaşamaktan yorulmuştum. Beni asarlar diye düşündüm ama beni savaşta tanık oldukları

şeyler yüzünden akıllarını yitirmiş askerlerin bulunduğu hastaneye koydular. Çüklerini rahat bırakmayan adamlar vardı orada, yere yatıp döşemeyi dilleri yara olup kanayıncaya kadar yalayan adamlar vardı. Orada iki yıl kaldım. Sonra bir gün beni taburcu ettiler ve genç Henry Skiver'a beni alıp çukura geri götürmesi için yirmi dolar verdiler.

*

Sonunda kızı bırakıp derenin kıyısına tırmandım. Bunu gülünç bulacağınızı biliyorum fakat soluklandıktan sonra küçük kızın adını hatırlamaya çalışmaktan başka bir şey yapamadım. Önümde duruyordu, çamurlu suda yüzükoyun yatarken kar kadar beyaz bir renk almaya başlamıştı. Adını çınar ağaçlarına fısıldamayı her şeyden çok istiyordum. Fakat annesinin ona akşam yemeğine ya da yatmaya gelmesi için adıyla seslendiğini pek çok kez duymuş olmama rağmen hatırlayamıyordum, denediysem de gözyaşlarıma hâkim olamadım. Sanıyorum hayatımda ilk kez o zaman ağladım, hem de uzun uzun. Ayağa kalkıp onu suyun içinden sürükleyerek Dinamit Çukuru'na götürdüğümde ağlamaya devam ediyordum.

Derenin uzak yakasında toprağın göçtüğü bir mağara olduğunu biliyordum, elimi içine sokup kaplumbağa yakalardım. Küçük kızı onu vaftiz ediyormuş gibi suya daldırdıktan sonra mağaranın içine soktum. Sonra geri dönüp abisini aldım ve küçük kız kardeşiyle birlikte suyun altına gizledim, kız arkada, abisi önde. Derenin derinleştiği yerde ölü yosunlar vardı, onları toplayıp mağaranın girişini tıkadım. Bitirdiğimde çalılara asmış oldukları giysilerini toplayıp tulumumun içine soktum, sopayı alıp ormana fırlattım. Sonra çıngıraklı yılanımı aldım ve tarlayı katedip yoldan aşağı yürümeye başladım.

Çukura dönerken Mackey'lerin evlerinin önünden geçtim, anneleri bahçedeki otları çapalıyordu. Yaptığım ilk şey giysilerin üzerine gazyağı döküp otobüsün arkasında yakmak oldu.

Sonra çıngıraklı yılanın derisini soyup kurutmak üzere astım. Bitirdiğimde tükenmiştim. Otobüsün içine girdim, soyundum ve anında uyudum. Uyandığımda güneşin düzlüklerin üzerinde batışını seyrettim, sonra yılan derisinden kendime bir kemer yapmaya karar verdim. Sonra daha önce gizlediğim fasulye konservesini açtım ve tam yemeye başlamak üzereyken Mackey kardeşlerin annelerinin tepenin arkasından çocuklarına eve dönmeleri için seslendiğini duydum.

*

Çukura döndüğümden bu yana pek çok şey değişti. Henry Skiver iki yıl önce rahmetli oldu ama karısı Pet evden uzak durmam koşuluyla okul otobüsünde yaşamaya devam etmeme izin verdi. Kasabadan gelen insanlar düzlüklerde güzel evler inşa etmeye başladılar. Kasaba insanlarının bir gün çıngıraklı yılanların kökünü kurutacakları aklıma bile gelmezdi. Devlet beni avlamaya çalışırken hayatını kaybeden askeri unutmuş olmalıydı, çünkü her ay iyi olup olmadığıma bakması için bana Meade'den bir sosyal hizmet uzmanı gönderiyorlar. Adam bana bir poşet dolusu nevale ve yemek kuponu getiriyor. Uzun zamandır açlık çekmedim.

Mackey ailesi çocukları kaybolduktan bir yıl sonra tası tarağı toplayıp çukuru terk ettiler, nereye gittiklerine dair bilgim yok. Hemen hemen her gün evlerinin önünden geçiyorum, evleri annemin çöreklerinden bulma umuduyla çukura indiğimde evimizi bulduğum gibi boş, pencerelere tahta çakılmış. İnsanlar bazen o iki kardeşten söz ederler fakat aslında benden başka hiç kimsenin umursadığını sanmıyorum. Bazen, Maude'un dükkânının önüne oturup gelip geçen arabaları seyrederek kraker yerken, Dinamit Çukuru'ndaki iki kardeşi düşünmeden edemem. Şimdi zihnimde orada oynadıklarını canlandırmayı seviyorum, küçük kalpleri atarken kara mücevherler gibi parıldayan solucanların üzerlerinde gezinmeyi sevdikleri bütün o ölü dalların arkasındaki suyun altına gizlenmiş. Onları düşünürken kendi kendime, "İsa, beni kurtar," diyorum.

KNOCKEMSTIFF

Tina Elliot yarın Boo Nesser ile Teksas petrol yatağının yakınında bir karavanda yaşamaya gidecek ve kendimi annem öldüğünde hissettiğim kadar kötü hissediyorum. O gün Maude Speakman'ın dükkânını kapattıktan sonra arka taraftaki küçük karavanıma gidip çok fazla Blue Ribbon içiyorum. İskemlemde öne eğilip biraz köpük kusuyorum. Bir sigara daha yaktığımda gırtlağım yanıyor ve yerdeki kusmuğun etrafına toplanan kara sinekleri seyrediyorum. İki ev aşağıda yaşayan Clarence Myers'ın bir türlü bulamadığı mısır bıçağı yüzünden karısına bağırıp çağırdığını duyuyor ve insanın tahammül sınırını merak ediyorum. Clarence bütün yaz o bıçak yüzünden kıyameti kopardı ve Juney bir gün o bıçağı bulursa umarım Clarence'in o aptal ve dişsiz suratına saplar. Çukurdan bir araba dolusu çocuk naralar atarak astar boyalı 56 Chevy ile yolda bir aşağı bir yukarı gazlıyorlar. Lastik yakmalarına bakarak bu gece bir yerde arabayı pert edeceklerini tahmin edebiliyorum.

Ahlâken yozlaşmış olmasına rağmen Tina Elliot'u her zaman sevdim, ilk gördüğüm günden beri. Ben dükkânda çalışmaya başladıktan hemen sonra annesiyle dükkâna gelmişti, bana bir Reeese's Peanut Butter Cup karşılığında bir öpücük

vereceğini söylemişti. Fakat bu, başka şeyler yapacak kadar büyümeden önceydi. Tina çocuklarla yatmaya başladığından beri onu alıp uzaklara götürecek birini arıyordu. O ben olsaydım keşke, bunu gerçekten istiyordum fakat bir gün çukuru terk edeceğime ihtimal vermiyorum, Tina için bile. Bütün hayatım burada geçti, çürük bir kütüğe yapışmış şapkalı mantar gibi. Mecbur kalmadıkça kasabaya bile gitmek istemem.

Geçenlerde Tina bana kendisine Pike County'de yaşayan kuzenini hatırlattığımı söyledi, bütün gün plastik bir bozuk para çantasıyla oynayan ve kuş kovalayan kaçık bir koca oğlan. Tina'nın kafasının Boo'nun sürekli sözünü ettiği o uyuşturucuyla bir ton olduğunu biliyordum fakat yine de bunu söylediğinde içim sızladı ve babamın beni tavşan avına götürdüğü günü anımsadım. O gün karda tetiği çekemediğim için babamın soğuk ve kırmızı yüzünde beliren hayal kırıklığını hâlâ hatırlayabiliyorum. Eve döndüğümüzde anneme, "Bu çocuğu sen mahvettin," demişti. Ölene kadar zavallı kadıncağıza bunu binlerce kez söylemiş olsa gerek. Bazen hayatımın kalan günlerini altı yaşındayken Harry Frey'in bostanında bir tavşanın kafasını uçurmadığıma hayıflanarak geçireceğimi düşünmek beni korkutur.

Sivrisinekler gece yarısına doğru beni karavana girmeye zorluyor. *Koltuk Sineması*'nda bir Charlie Chan filmi izliyorum. Gece geç saatte televizyon izlemek bana hep huzur verir; Ohio'da aynı filmi izleyen, belki de akıllarından aynı şeyleri geçiren insanları düşünürüm. Oturma odalarındaki kanepeye kıvrıldıklarını ve gecenin bütün küçük ve yalnız seslerinin tel kaplı pencereden içeri girdiğini hayal ederim. Fakat bu gece film bitip Columbus kanalı yayını sonlandırdığında boğazım düğümleniyor, Tina yarın gideceği için belki. Kanal "America the Beautiful" çalarken büyük bayrak rüzgârda dalgalanıyor ve son biramı içiyorum. Sonra duvara monte edilmiş ranzama uzanıp lanet çocukların arabanın canına biraz daha okumalarını dinliyorum.

İçtiğim biraların baş ağrısıyla uyandığımda Bishop Tepesi'nin arkasında güneş doğmakta. Annemin öğüdünü dinleyip dediğim dedik Hıristiyan bir kızı hamile bırakmadığım için hayıflanmama neden olacak türde bir baş ağrısından söz ediyorum. Karavanın içi sıcak. Dışarı baktığımda dış tuvalete çaktığım Pepsi termometrenin hâlihazırda yirmi beş derece gösterdiğini görüyorum. Üstüme kirli bir kot pantolonla temiz bir tişört geçirip hasarlı bir bulaşık tasıyla kuyudan su çekiyorum. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra et vitrininin arkasında bulundurduğum paspas kovasını dolduruyorum. Müşterilerden bazıları etlerini kesmeden önce ellerimi kovadaki suya daldırdığımı görmeyi seviyorlar.

Arka kapının kilidini açıp kovayı briket binanın içine taşıyorum. Ön taraftaki bozuk yoldan kütük yüklü bir kamyon takırdayarak geçiyor ve bu sıcakta ormanda balta sallamak zorunda olmadığım için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum. Işıkları ve benzin pompalarını açtıktan sonra ön kapının kilidini açıyor ve kapının üzerindeki tabelayı açık konumuna getiriyorum. Şekerlemelerin bulunduğu tahta dolabın arkasında duran vantilatörü çalıştırdığımda korkunç bir gürültü çıkarıyor, yine de kapatmıyorum. Ortalığa biraz toz, biraz sigara külü ve birkaç ölü sinek uçuşuyor. Maude bana yeni bir vantilatör alma sözü verdi fakat bu eski vantilatör pes edinceye kadar yenisini almayacağını biliyorum. Bu tür şeyler söz konusu olduğunda eli çok sıkıdır. Üst üste istiflenmiş *Gerçek İtiraflar* dergi yığının arkasına gizlediğimiz gri metal kutuyu alıp para saymaya başlıyorum.

Kasaya küçük banknotlardan ve bozukluklardan oluşmuş yüz dolara yakın para koyuyorum. Sonra iki aspirin yutup et vitrininden dünden kalan bir parça salam çıkarıyorum. Meşrubat dolabının arka tarafında bir şişe buzlanmış RC Cola buluyorum, bir poşet de yeşil soğanlı cips açıyorum. Bu benim kahvaltım; pazar günleri hariç, son on iki yıldır hiç değişmedi.

Elimi cips poşetine daldırıp Tina'yla giden ben olsaydım bile aynı şeyi yemeye devam edeceğimi düşünüyorum. Sonra kendimi bunu düşünürken yakalıyor ve gülerek geçiştirmeye çalışıyorum. Böyle şeyler düşünmek çılgınlık, biliyorum fakat bunu o kadar uzun zamandır yapıyorum ki kendimi engellemekte zorlanıyorum. Babam bana hayal âleminde yaşadığımı söylerdi. Salamın derisini başparmağımla soyup çöpe fırlatıyorum. Tina sonsuza dek gittikten sonra sahip olamayacağım şeyleri arzulamaktan vazgeçerim belki.

Dükkânda on altı yaşından beri çalışıyorum, şimdi yirmi sekiz yaşındayım. Babam Michigan'da bacaklarını kaybettikten hemen sonra Maude beni işe aldı. Babam Flat Rock'ta demiryolu inşaatında çalışıyordu, karda kayıp ray yüklü bir vagonun altında kaldı. Çukurdan uzak olmaktan nefret etmesine rağmen demiryolu işçiliği daha önce yaptığı bütün işlerden daha iyi para kazandırıyordu. Hafta sonları eve geldiğinde, "Orası o kadar düz ki dik duramıyorum," diye espri yapardı. Babam kazadan sonra fazla yaşamadı. Babamın tabutunu donmuş toprağa indirdiğimiz gün annemin babamın bize satın aldığı küçük evde yaşamaya devam etmesine yardım etmek için okulu bıraktım. Bir süre idare etmeyi başardık ama sonra annem kanser oldu ve banka evi geri aldı. İşte Maude o zaman karavanı satın alıp içinde yaşamam için dükkânın arkasına koydu. Tekerlekli bir sefer tasını andırıyor. Bazen elimde olmadan bir cezaevi hücresi büyüklüğünde olduğunu düşünürüm.

Kahvaltımı bitirdikten sonra yeni bir paket Camel açıyorum. Maude bana haftada otuz dolar ödüyor, ayrıca günde bir paket sigaraya ve dükkândan beslenmeme izin veriyor. Dükkânı sabah yedide açıyor, Maude kaçta teşrif etmeye karar verirse o saate kadar çalışıyorum. Babamın hayatı kadar zor bir hayat değil ama bazen gün geçmek bilmiyor, özellikle Maude gelmemeye karar verdiğinde. Böyle zamanlar için et vitrininin altında her zaman birkaç bira bulunduruyorum. Maude pazar günleri

bana izin veriyor çünkü pazar günü sigara ve şekerleme satmak burada olumlu karşılanmaz. Yaşlı Maude bile Tanrı'nın günü söz konusu olduğunda iyi bir görüntü sergilemeye çalışır. Shady Glen Kilisesi dükkândan sadece iki yüz metre uzaklıkta ve her pazar sabahı içlerinde Tanrı korkusu olan insanların inlemeleri ve ağlamalarıyla uyanıyorum.

Öğlene doğru yirmiye yakın müşteriye servis yapmış oluyorum; motorlu testere için yağ ve mazot almak isteyen ağaç kesiciler, Doan Karaciğer Hapı ve keçiboynuzu isteyen yaşlılar, boş meşrubat şişelerini şekerleme ve sigarayla takas eden çocuklar. Dükkâna giren neredeyse herkes Boo'nun petrol yatağında ne kadar çok para kazanacağından konuşuyor. Fakat daha sonra Henry Skiver'a Floyd Bowman'ın petrol yatağındaki işine saatte yirmi dolarla başlayacağını söylediğimde, "Ben göremiyorum," diyor. "Lanet olsun, O Nesser oğlanı pasta fabrikasında bile çalışmaz." Bir an umutlanıyor, Teksas'a gittikten sonra başlarına gelecek muhtemel felaketleri düşünüyorum. Hatta Tina'nın başı öne eğik bir vaziyette gelip benden yatacak yer istediğini bile hayal ediyorum. Sonra Henry küçük bozuk para cüzdanın çıkarıp bir dilim kek için dikkatle on sent sayıyor ve Tina'nın beni o mankafa kuzenine benzettiğini hatırlayıp kendimi bir kez daha kötü hissediyorum.

Kesat bir salı olacağa benziyor, bu yüzden Manker'in dün bıraktığı kolileri açmaya başlıyorum. Sarı irsaliyede yazılı her şeyi kontrol ediyor, Spam ve Campbell çorba konservelerine fiyat etiketi yapıştırıyor, raflardaki boşlukları dolduruyorum. Radyoyu açıyor ve Bayan Sally Flowers'ın bu sıcak ve yapış yapış sabahta minnettar olduğu şeylere dair konuşmasını dinliyorum. Çabucak can sıkıcı bir hâl alıyor bu ve kanalı değiştiriyorum. Diskjokey bir Monkees parçası çalıyor ve "Last Train to Clarksville"e eşlik ederken yerleri süpürdükten sonra arka taraftaki gaz sobasından sarkan kirli sinek bandını değiştiriyorum. Bütün bunları yaparken bir yandan da benzin pompasını

gözlüyorum. Bakmadığımı sanan bazı namussuzlar kolu birkaç litre geriye çevirmeyi severler. Bu tür pisliklerde Boo'nun üstüne yoktur. Teksas'ta böyle bir şey yapmaya kalkacak olursa kafasını kırarlar onun.

Öğlene doğru mola verip şeker vitrininin arkasına yerleştirdiğim küçük televizyonda *As the World Turns* seyretmeye hazırlanırken Jake Lowry'nin kilisenin önünden geçtiğini görüyorum. Ellerini yamalı tulumunun ceplerinin dibine kadar sokmuş vaziyette yürüyor, tombala çekiyormuş gibi. Yolun karşı tarafına geçerken dükkânın otoparkının sonunda yerde duran bira şişesini tekmeliyor. Birinin geldiğini gördüğümde genellikle insanların pembe dizi seyrettiğimi bilmelerini istemediğim için televizyonu kapatırım fakat Jake'in ne düşündüğü umurumda değil. Onu tanıdım tanıyalı bir kez bile aklının başında olduğunu görmedim, insanlar bunun İkinci Dünya Savaşı boyunca askere gitmemek için çok uzun süre ormanda yaşamış olmasından kaynaklandığını söylüyorlar. Jake kapının hemen dışında durup çakılların üzerine tütün suyu tükürüyor. Dükkâna girdiğinde tel kapı arkasından çarpıyor ve Jake biri kıçına mısır koçanı sokmuş gibi sıçrıyor. Ömrümde gördüğüm en ürkek adam olabilir.

Jake ağzındaki tütünü çiğnemeye devam ederek tezgâhın üzerine özenle iki ok başı bırakıyor. Kasayı açıp biraz bozukluk sayıyorum. Maude getirdiği her ok başı için ona kırk sent veriyor, sonra onları tanesi iki dolardan Sinclair'den gelen adama satıyor. Jake haftada beş altı tane getiriyor, bazen daha fazla. Parayı tezgâhın üzerine koyuyorum ve Jake çeyreklerden birini bana doğru itiyor, her zaman yaptığı gibi. Kirli tırnakları uzun ve çatlak. Et vitrininin cam kapısını açıp bir rulo domuz kelle kavurma çıkarıyorum. Jake kendininkini kalın sever, dilimleme aletini ayarlıyorum. İkimizin de her gün aynı şeyi yediğimizi ve bunun bir kafa doktoru için ne ifade edeceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Yıllardır et dilimlediğim için artık teraziye gerek duymuyorum. Bir sent aşağı bir sent yukarı tutturuyorum. Gri eti kasap kâğıdına sarıp bantlıyorum. Jake paketi alıp cebine koyuyor. Sonra orada durup tütün çiğneyerek televizyondaki diziye bakıyor. İkimiz de bütün bu süre zarfında tek kelime etmiyoruz ama ben buna alışığım. Jake ağzı doluyken tek kelime etmez. Bir sigara yakıyorum ve o anda Boo Nesser'in arabasının dükkânın önünden son sürat geçtiğini görüyorum, yolun sonunda Tina'nın annesinin evinin önünde duruyor. Aniden başımın ağrısı geri geliyor. Bir RC daha açıp iki aspirin daha yutuyorum.

As the World Turns bitmek üzereyken lastiklerin altında ezilen çakıl sesi duyuyorum. Benzin pompasının önüne yepyeni bir üstü açılabilen Cadillac yanaşıyor, ön koltukta bir adamla bir kadın var. Jake meşrubat dolabına yaslanıp tel kapıdan dışarı bakıyor. Ben yağ bakmak için kullandığım bezi kapıncaya kadar kadın arabadan inip dükkânın yolun üstündeki tabelasının fotoğrafını çekiyor. Metal bir direğe asılmış eski ve paslı bir Sinclair tabelası, ama yeşil dinozorun altına üzerinde büyük siyah harflerle KNOCKEMSTIFF, OHIO'YA HOŞ GELDİNİZ yazan bir kontrplak parçası asılı. Maude o harfleri düzgün boyayabilmek için arka odada bütün gün uğraşmıştı fakat yine de çarpıklar.

Adam sürücü koltuğundan inip geriniyor. Kırk yaşlarında, uzun ve ince, üzerinde şık gri bir pantolon ve beyaz gömlek var. Bronzlaşmış boynunda altın bir zincir. Bana pembe dizilerdeki doktorları anımsatıyor, gülüşü ve etrafına bakış biçimi filan. "Knockemstiff bu kadar mı?" diye soruyor, kolunu yavaşça sallayarak. Cadillac'ı Kaliforniya plakalı. Daha önce buraya başka eyaletlerden gelenler oldu, çoğu yolunu kaybetmişti ama bu kadar uzaktan gelen hiç olmamıştı.

Gözlerimle adamın kolunu izliyorum; çukurun tepesine çıkan tozlu ağaçlarla çevrili toprak yoldan yukarı, sonra dükkânın

önünden 50. Karayolu'na kadar uzanan yamalı asfalt yoldan aşağı. Etrafta tek bir kişi bile yok. "Hepsi bu," diyorum. Elimdeki yağlı bezi topak hâline getiriyorum.

"Burada pek bir şey yok herhalde," diyor adam, arka cebinden beyaz bir mendil çıkarıp alnını kurulayarak.

"Şurada bir kilise var," diyorum, elimdeki bezle kiliseyi işaret ederek. "Bir de yolun yukarısında bir bar var. Adı Hap's. Barı geçtikten sonra bir dükkân daha var ama orada benzin satmıyorlar." Bir an durup düşünüyorum. Arkamda kadının fotoğraf makinesinin deklanşör sesini duyabiliyorum ama dönüp bakmaya korkuyorum. "Şu virajı döndükten sonra bir de beysbol sahamız var, sonrası hep ev sanırım. Seyrek yerleşim."

"Öyle görünüyor," diyor adam. Eğilip cilalı ayakkabısının üstünden bir toz zerresi alıyor, sonra doğruluyor. "Peki neden *Knockemstiff* deniyor?" diye soruyor. "Bu kadar sessiz bir yer için hayli sert bir ad değil mi?"

40 İç geçirip cebimde sigara paketini arıyorum ama paketi içeride bırakmışım. Bu soru Maude için çalışmaya başladıktan sonra bana kırk kez filan sorulmuştur fakat ben iyi bir hikâye anlatıcısı değilim. Hem Knockemstiff adının ardında yatan hikâye kulağa oldukça saçma geliyor, eski tüfekler kafayı çektikten sonra anlattıklarında bile. Fakat bu insanlar ta Kaliforniya'dan gelmişler ve adam öyle ya da böyle bir yanıt bekliyor. "İlginç bir hikâyesi yok aslında," diyorum. "Sözüm ona iki kadın bir erkek için kavgaya tutuşmuşlar, hemen şurada kilisenin önünde. Biri adamın karısıymış, öteki sevgilisi. Vaiz kadınlardan birinin diğerini yere sereceğine* yemin ettiğini duymuş." Omuz silkip adama bakıyorum. "Sanıyorum buranın o zamana kadar bir adı yoktu. Bu ben doğmadan önce olmuş."

Ben konuşmayı bitirdiğimde adam başını sallıyor ve döndüğümde kadının yanımda durduğunu görüyorum, küçük siyah

---

* Kasabanın ve kitabın adı olan Knockemstiff yere sermek anlamına gelir. *–ybn*

bir not defterine bir şeyler yazıyor. "Karım fotoğrafçı," diye izah ediyor adam. "Bu yazı ülkeyi arabayla gezerek geçirdik, kitabı için böyle yerler arayarak. Karım bundan büyük bir heyecan duyuyor."

Gözlerimi kadının makyajlı yüzünden alıyorum. Üzerinde beyaz pantolon, yumuşak çiçekli bir bluz, ayağında sandalet var. Adamın güzel karısının yanında benimle kafa bulup bulmadığını merak ediyorum. Birilerinin Knockemstiff'e sırf fotoğraf çekmek için geldiğine ya da böyle bir fotoğrafın bir kitaba konulacağına inanmak benim için güç, ama hükümet iki yıl önce çocuklara yardım etmesi için o VISTA görevlilerini buraya gönderdiğinde de bir anlam verememiştim. Elimdeki yağlı beze bakıyorum. Kadının ayak tırnaklarının cilası rujuyla uyumlu. Kadının bütün parçaları mükemmel bir uyum içinde. Daha önce böyle bir şey görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

"Toad Suck* diye bir yer olduğunu biliyor muydun?" diye soruyor adam gülümseyerek.

"İyi bir ad."

"Alabama'da," diyor. "Ya da Arkansas'ta, hatırlayamıyorum. Hangisi, Charlotte?"

"Arkansas," diyor kadın. Fotoğraf makinesini kurcalıyor, omzuna asılı çantadan farklı bir lens çıkarıyor.

"Bu ülkede bu kadar yoksul insanların yaşadığına inanmak güç," diyor adam. "Dünyanın en zengin ülkesinde." Başını sallayıp kaşlarını çatıyor, sikinde bile olup olmadığını anlayamasam da aynı o VISTA görevlisi gibi konuştuğunu düşünmeden edemiyorum. Gordon Biddle'ın üzerinde şort, başında uyduruk bir hasır şapkayla dükkâna ilk geldiği günü hatırlayıp kendi kendime gülümsüyorum. Gordon beysbol sahası inşa etmek için gönüllü arıyordu. Birileri kasabadaki kâğıt fabrikasını kereste deposunun yanındaki küçük düz toprak parçasını

---

* (İng.) "Hüpleten Kurbağa"; Arkansas'ta bulunan bir idari bölgedir. *–ybn*

beysbol sahası yapmak üzere bağışlamaya ikna etmişti. Çukurdaki çocuklar bütün yaz köpek gibi çalışarak alandaki bütün otları ve kayaları temizlediler, sert yerleri kazma ve kürekle düzlediler. Gordon o yaz o çocuklara ebeveynlerinin hayatları boyunca gösterdiğinden daha fazla ilgi gösterdi. Haftada bir iki kez onları steyşın vagon arabasına doldurup Hillsboro'daki devlet parkına yüzmeye götürüyordu. Sonra bir gece eşyalarını toplayıp kimseye veda etmeden gitti, ondan sonra onunla Russell'ların oğlu arasındaki ilişkiye dair rivayetler yayıldı. Hemen birkaç hafta sonra, hükümet başka bir VISTA görevlisi gönderdi ama bu adam sadece kendi işiyle ilgilenmişti. Bu iki yıl önceydi fakat geçen gün yeşil fundaların beysbol sahasını tekrar ele geçirmek üzere olduğunu gördüm. Yoksulların adının kötüye çıkmasına gel de şaş.

Adam öksürüyor ve ben kendimi toparlıyorum. "Affedersiniz," diyorum. "Benzin mi istiyorsunuz?"

O anda kadın ciyaklayarak adama sesleniyor. "Tanrım, Arthur, karşıdaki eve az önce bir tavuk girdi!" Yolun karşı tarafındaki Whitey Ford'un evini işaret ediyor. Karısı geçen baharda öldüğünden beri ihtiyar ön kapısını açık tutuyor, geceleyin bile. Hayvanlar ve böcekler bedava yemeğe üşüşen obez insanlar gibi orada toplanıyorlar. Whitey'nin aklını yitirdiğini söyleyenler var ama Whitey yalnızlıktan hazzetmediğini söylüyor. Ben bunu anlayabiliyorum. Kadın eve doğru birkaç adım atıp ön balkona kıvrılmış sokak köpeklerinin birkaç fotoğrafını daha çekiyor.

Adam bana bakıp gülümsüyor. "Kentli kız işte."

Dönüp dükkâna bakıyor ve Jake'in içeride ne yaptığını merak ediyorum. "Yapmam gereken işler var," diyorum adama. "İstediğiniz bir şey var mı?"

Adam, "Evet, buralarda karnımızı doyurabileceğimiz bir yer var mı?" diyor.

"Yok aslında. Dükkânda et ve peynir var. Size birer sandviç yapabilirim, kastettiğiniz böyle bir şeyse."

Adam önce kirli ellerime, sonra dükkâna bakıyor. "Şu sözünü ettiğin barda yiyemez miyiz?"

Başımı sallıyorum. "Hap yemek servisi yapmaz. Hem karınızı oraya götürmek isteyeceğinizi sanmıyorum." O anda kapı bir gıcırtıyla açılıyor ve Jake sinsice aramızdan geçmeye çalışıyor, başı dayak yemiş bir köpek gibi öne sarkmış. Kadın sesi duyunca arkasına dönüyor ve bir sülün avcısının çabukluğuyla Jake'in fotoğrafını çekiyor.

Sonra Jake'e yüksek sesle, "Affedersiniz?" diyor. Jake öteki tarafa bakarak uzaklaşmaya çalışıyor. İçimden, kadını engellemem gerekir mi acaba, diye geçiriyorum. Kadın buna devam ederse Jake altına sıçabilir. "Affedersiniz," diyor kadın yine, sesini biraz daha yükselterek. Jake neredeyse koşuyor şimdi. Kadın bana bakıp Jake'i işaret ediyor. "Ona gitmeden önce fotoğrafını çekip çekemeyeceğimi sorabilir misin?"

"Bilmiyorum, bayan," diyorum. "Jake biraz tuhaftır."

"Tek fotoğraf," diyor. "Tam aradığım gibi biri."

Elimdeki bezi kapıya doğru fırlatıp Jake'e sesleniyorum. Dükkânın arsasının kenarında donup kalıyor. Çakılların üzerinde yanına koşup ona alçak sesle, "Kadın senin fotoğrafını çekmek istiyor," diyorum.

Bana gözlerinde korkuyla bakıyor, sonra Kaliforniyalılara çabuk bir bakış atıyor. "Ben bir şey yapmadım," diyor. Sesi titriyor. Çenesindeki gri sakalda kahverengi tütün suyu lekeleri var.

Cebindeki yuvarlak şişkinliği fark ediyorum, bir domuz eti ve fasulye konservesi yürütmüş olmalı. "Bunu biliyorum," diyorum. "Kadının işi bu, Jake. İnsanların fotoğraflarını çekmek."

Jake başını sallıyor. "Ben böyle şeylerden hoşlanmam, Hank," diyor. Sonra tekrar yürümeye başlıyor. Onu tanıdığımdan beri bana ilk kez adımla hitap etti.

Kadının yanına dönüyorum. Yüzündeki ifadeden hayal kırıklığına uğramış olduğunu anlıyorum. "Kabul edeceğine ihtimal vermemiştim," diyorum.

Kadın omuz silkip Jake'in arkadan fotoğrafını çekiyor, sonra bana dönüyor. "Sen ne dersin?" diye soruyor. "Şu tabelanın altında sadece iki fotoğraf?" Bana biraz daha yaklaşıyor, burnuma parfümünün kokusu geliyor. Boynundan aşağı akan bir damla ter bluzunun altında kayboluyor.

Yolda bir sağa bir sola bakıyorum, ortalıkta hiç araba yok. Çukur ölü, her şey öğle sıcağıyla dumura uğramış sanki. "Bilmiyorum," diyorum. "Ben de fotoğraf çektirmekten pek hazzetmem." Son fotoğrafımı lisedeyken çektirmiştim, babam ölmeden hemen önce. Bir cumartesi Meade'e sürmüştük ve babam bana Elberfelds'ten beyaz bir gömlek ve yakaya tutturulan bir kravat satın almıştı. Eve dönerken yol boyunca bir vaizin oğluna benzediğimi söyleyerek bana takılıp durmuştu. Birlikte geçirdiğimiz son güzel gündü.

"Lütfen?" diyor kadın.

O insanların artık gitmelerini istememe rağmen kadını reddedemiyorum. "Peki," diyorum, "ama elinizi çabuk tutun. İşimin başına dönmem gerek."

"Bir dakika bile sürmez," diyor. Yolun kenarındaki tabelanın yanına gidiyoruz. Bana nerede duracağımı tam olarak söylüyor, sonra birkaç adım geri çekiliyor. Jake'in dönüp bize baktıktan sonra biraz yavaşladığını görebiliyorum. Arkamda bir arabanın geldiğini duyuyorum. Dönüyor ve Boo Nesser'in yeşil Ford'unun tepeden indiğini görüyorum. "Tanrım," diyorum kendi kendime, tekrar kadına bakıp elini çabuk tutmasını umarak. Fakat araba hızla yanıma gelip asfaltta ciyaklayarak duruyor. Dosdoğru önüme bakıyorum. "Tamam," diyor kadın. "*Knockemstiff* de."

"Ne?" diyorum. Gözüme düşen saçımı geri atıyorum. Güneşin altında dururken bir gece öne içtiğim Blue Ribbon biralarını terle atmaya başlıyor, kadının kokuyu alacağından endişe ediyorum.

"*Knockemstiff* demeni istiyor, salak," diyor Boo. Başına kırmızı bir bandana bağlamış, arkasından küçük bir tüy çıkıyor. Başını arabanın penceresinden dışarı sarkıtmış, iri dişleri parlak

ışıkta karahindiba çiçeği kadar sarı. Arabanın tavanında balya teli ve iple bağlanmış dört büyük koli var. Arka koltukta bir masa lambası duruyor. Bu dünyada Tina'yla sahip oldukları her şey, diye geçiriyorum içimden. Boo sigarasının izmaritini üzerime doğru fiskeliyor ve geri çekildiğimde gülüyor. Ondan nefret ettiğimi söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim fakat o anda düşüp ölseydi hiç fena olmazdı.

"Canım, biliyorsun işte, peynir der gibi," diyor kadın. "Bir dene."

"Peki," diyorum. Sonra Ford'un kapısının açıldığını duyuyorum ve Tina arabanın etrafından dolanıp yanımdaki çimlere sıçrıyor. Kızın vücudunda az gelişmiş tek kemik yok. Üzerinde paçaları kesilmiş dar bir kot ve iki hafta önce panayırda satın aldığı, üzerinde "Sana Yapılmasını İstediğini Komşuna Yap ve Topukla" yazan bol tişört var. Ona dair her şeyi biliyorum ve onları unutmanın ne kadar zamanımı alacağını merak ediyorum. "Bu fotoğrafa benim de girmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor kadına. "Aptal bir hödükle fotoğraf çektirme fırsatını bir daha bulamayabilirim." Tina pastırma yağı ve fildişi sabunu kokuyor.

"Son fırsat mı?" diyor kadın, başını vizörden kaldırarak. "Ne demek istedin?" Sesi önce biraz gergin gibi, sonra Tina'nın çıplak ve kirli ayaklarına bakıp gülümsüyor.

"Çünkü Boo'yla birlikte Teksas'a gidiyoruz," diyor Tina, "ve dönmeyeceğiz." Tina'nın kolu koluma değiyor, elektrik çarpmış gibi oluyorum. "Öyle değil mi, bebeğim?" Kalbim daha hızla atmaya başlıyor.

"Öyle, tatlım," diyor Boo. Sonra arabanın motorunu kapatıyor. "Gideceğiz bu siktiğimin yerinden," diye haykırıyor.

Kadın kısa bir kahkaha atıp kocasına bakıyor. Ben de dönüp bakıyorum. Adam arabasına yaslanmıştı, gözleri Tina'nın kıçına sabitlenmiş. "Bunun için seni suçlayamam," diyor kadın Boo'ya, sonra ona gülümsüyor. Kadın fotoğraf makinesini bir kez daha kaldırıp fotoğrafı çekmeye hazırlanıyor. "Pekâlâ, hazır mıyız? *Knockemstiff* diyorsunuz."

Tina avazı çıktığı kadar "Knockemstiff!" diye bağırıyor, sesi tepelerde yankılanıyor. Sonra dönüp koluma bir yumruk atıyor. "Hadi, Hank, lanet olsun, denemedin bile."

"Tamam," diyorum ve başımı kameraya doğru sallıyorum. "Bir kez daha." Sonra birlikte "Knockemstiff!" diye bağırıyoruz ve kulağa neredeyse bir anlamı varmış gibi geliyor. Kadın çömelip birkaç fotoğrafımızı daha çekiyor. Tina kıkırdıyor ve ben gülümsemek için elimden geleni yapıyorum fakat yüzüm o anda gülümsemeyi beceremiyor sanki. Orada, şiddetle arzuladığım kadının yanında dururken, beynimde gitmeden önce ona söylemek istediğim bütün şeyler vızıldıyor ama tek kelime etmiyorum. O koruda tavşanı öldürmeye korkarak babamın hayaletinin peşinden gidiyor olabilirdim. Boo'nun, "Hadi, Tina, gitme zamanı," diye bağırdığını duyuyorum ve ona veda bile edemiyorum. Onun yerine tabela direğine yaslanıp Jake'in gri başının tepenin öteki tarafında kayboluşunu izliyorum.

O gece, tam dokuzda, kasadaki parayı alıp kutuya koyuyorum. Sabahtan beri yüz dolardan fazla toplamış olmalıyım. Maude dükkâna gelmiyor, telefon edip hasılatı bile sormuyor. Uzun ve yorucu bir gün oldu. Arkadaki karavanımda oturup son ışık da kaybolurken yemyeşil tepelerin yavaşça silinmesini izliyorum. Bir süre sonra ayakkabılarımı çıkarıyor, bir Blue Ribbon açıp sigara yakıyorum.

Yolun aşağısından Clarence karısına bağırmaya başlıyor yine. Tina'nın o gece nerede olduğunu merak ediyorum. Kaliforniyalı kadın için sunduğumuz gösteriyi düşünüyorum, çektiği bütün o fotoğrafları. Bira kutusunu kaldırıp fondipledikten sonra boş kutuyu çöpe fırlatıyorum. Kadın gitmeden hemen önce zahmetimden ötürü bana birkaç dolar vermeye kalktı ama onun yerine bana o fotoğraflardan birini göndermesini istedim. "Kızla birlikte olanı," dedim. Göndereceğine söz verdi. Geldiğinde gündüzleri insanların görmesi için dükkâna asacağım. Geceleyin indireceğim.

SAÇIN KADERİ

Kasabadaki insanlar içe kapanık derken aslında yalnız demek istiyorlardı. Daniel buna inanmak istiyordu en azından. Uzun saça ihtiyacı vardı. Onsuz Knockemstiffli bir şamar oğlanını andırıyordu – yaşlı insan gözlüğü, sivilceli bir yüz ve kemikli bir göğüs. Böyle biri olmayı hiç denediniz mi? On dört yaşındayken ölü olmaktan bile kötüdür. Bu yüzden babası Daniel'ın saçını annesinin salam doğradığı ve domuz çenesini kazıyarak temizlediği kasap bıçağıyla kestiğinde çocuğun çirkin başını da kesse olurdu.

Babası Daniel'ı tütsühanede Daniel'ın küçük kız kardeşinin karnaval bebeği Lucy ile Romeo oynarken yakalamıştı. Daniel bebeği fena düzüyordu, geçen yıl okulun kafeteryasında üzerine çikolatalı süt döken, amigo kızlarının lideri, kendini beğenmiş dişlek Gloria Hamlin olduğunu hayal ederek. "Lan, oğlum, o Mary'nin bebeği," dedi babası tütsühanenin kapısını itip açtığında. Bunu duygusuz bir biçimde söyledi, oğluna radyonun yağmur haberi verdiğini ya da domuz fiyatlarının yine düştüğünü söylüyormuş gibi.

Daha da kötüsü, Daniel bırakamadı, hatta yavaşlayamadı bile. Açık kapıdan içeri akan temmuz ışığında fantezisinin

Gloria'nın onu büyük ve kıllı canavarıyla ikiye yarması için yalvardığı yerindeydi; babası baltayla doğrayıp köpeklere atsa bile zavallı eli duramazdı. Daniel titredi ve Lucy'nin plastik yüzüne, çarpık turuncu ağzına, hareket ettirdiğinde kırptığı gözlerine boşaldı. Sonra, uğursuz bir işaret gibi, siyah bir eşek arısı çatı kirişinden havalanıp usulca bebeğin sarı saçına kondu.

"Bu Mary'nin bebeği," dedi ihtiyar bir kez daha, sesi bu kez daha yüksek devirli, daha titrek. Bir an orada öylece durdu ve Daniel'ın titreyen elinde tutmaya devam ettiği bebeğe baktı. Eşek arısı kendini yapışken saç tellerinden kurtarmaya çabalıyordu. "Geri zekâlının teki olduğunu her zaman biliyordum," dedi babası, uzanıp eşek arısını iki nasırlı parmağının arasında ezerek. Sonra dudaklarını büzdü ve Daniel'ın çıplak ayaklarına kahverengi tütün suyu tükürdü, bütün aile fertlerine zaman zaman yapmayı sevdiği bir şeydi. "Şimdi fermuarını çek ve kız kardeşinin eline geçmeden o lanet şeyden kurtul," dedi babası. "Seninle sonra hesaplaşacağız."

Daniel bir utancın daha ağırlığının altında kamburunu çıkarıp Lucy'yi Black Run Deresi'ne götürdü ve çamurlu suya fırlattı. Lucy'nin kendi arazilerinin sınırını işaretleyen kablonun önünden akıp gittiğini gördü, sonra yavaşça eve geri yürümeye başladı. İçinden, ben de Carl Amca gibi bir sapığa mı dönüşüyorum yoksa, diye geçirdi. Kendini Athens tepesindeki akıl hastanesinde hayal etti; deli amcasıyla aynı koğuşta kalıyordu ve eski güzel günlere dair sapıklık hikâyeleri paylaşıyorlar, Barbie'nin mi yoksa Ken'in mi daha iyi oral seks yaptığını tartışıyorlardı.

Öğleden sonranın kalanında Daniel ihtiyarın elinde şarap şişesiyle ortalıkta Knockemstiff Prensi gibi dolanışını seyretti, kimseye merhamet etmeyen ve fazladan bir çuval mısır için akrabasını öldüren türde bir prens. Sonunda, yemek zamanı yaklaştığında, Daniel'ı mutfağa çağırdı. Ailenin diğer fertleri ihtiyarın soylu zırvalamalarından yararlanabilmek için formi-

ka masanın etrafına toplanmışlardı bile. Daniel'ın annesi asabiyetle bakır kovalarından birini parlatırken, Daniel'ın küçük kardeşi Toadie tavandan sarkan sinek bandına dilini yapıştırıp duruyordu. Kız kardeşi Mary pencerenin önünde hiç kımıldamadan ağaç gibi duruyordu.

İhtiyar Daniel'ın etrafında bir daire çizdi, çenesini kaşıdı ve çocuğu kasabanın panayırında ödül almış domuz yavrusunu süzer gibi süzdü. Sonra durdu ve "Senin lanet bir saç kesimine ihtiyacın var, evlat," dedi.

Daniel'ın kalbi sıkıştı, derin bir soluk alıp annesinin mutfak çekmecesinde bulundurduğu makasa teslim olmaya hazırlandı. Fakat babası onun yerine, beklenmeyen bir hamleyle, uzun bıçağı kaptı ve Daniel'ı iskemleye oturmaya zorladı. "Kımıldarsan kafatasını Kızılderili gibi yüzerim," dedi ve Daniel'ın saçının uzun bir tutamını yumruğunun içine alıp kafatasına yakın bir yerden kesmeye başladı. Böyle biriydi babası, herkesin morali bozuk olduğunda muziplikte üstüne yoktu.

Daniel daha sonra, elektrikli sandalyede olmak gibiydi, diye düşünecekti, ölmenin, hatta son yemeğin hazzı olmaksızın. Fakat mısır ekmeğinin üzerine sıçramış kan lekeleri ve kuru fasulyenin içinde yüzen saç kıllarıyla yemek yemeyi düşünen mi vardı?

O akşam daha geç bir saatte Toadie abisinin saçına ve saçının kaderine ağıt yakarak oturmakta olduğu çürük plastik piknik masasına geldi. Daniel yaz boyunca İşçi Bayramı'ndan sonra okul otobüsüne omuzlarına kadar inen saçlarıyla bindiğini hayal etmişti. Her şey kafasında bir film sahnesi kadar netti, oysa şimdi babası hayalini ondan almıştı. "Ampul gibi oldun," dedi Toadie, kendi yağlı buklelerini kırık bir plastik tarakla tarayarak.

"Kapa çeneni," dedi Daniel.

"Zaten çirkindin, şimdi iyice çirkinleştin," dedi küçük kardeşi.

"Canın dayak mı istiyor?"

"Mary bebeğini geri istiyor," dedi Toadie, yaraya tuz basmaya kararlı bir biçimde.

"Ona kaçtığını söyle."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi Toadie ama alnı bunu hayal etmeye çalışıyormuş gibi kırıştı. "Lucy nasıl kaçabilir ki?" diye sordu sonra.

Daniel evin arkasındaki tepelere baktı. Saçların uzamaya devam ettiği ve kasap bıçaklı ihtiyar adamlar tarafından kesilmediği Mitchell Kabristanı'nın arkasında güneş devasa kırmızı bir top gibi batıyordu. "Otostop çekti," dedi küçük kardeşine.

O gece, yatakta, ihtiyarın *Ed Sullivan Show*'da çalmakta olan rock-and-roll grubuna ettiği küfürleri dinlerken, aniden herkesin, kendisinin bile otostopçu olabileceğini düşündü. Hödük saç kesimlerinden, domuz yağı sürülmüş sandviçlerden, ihtiyar televizyonu tekeline aldığında kafasının içinde kendi filmlerini oynatmaktan usanmıştı. Ed Sullivan rock-and-roll grubunu bir parça daha çalmaları için tekrar sahneye çağırdığında Daniel duvara fırlatılan şişenin sesini duydu. "Bu boku dinleyeceğime zencileri dinlerim daha iyi," diye bağırdı ihtiyar televizyona. Daniel ellerini kafatasında yavaşça gezdirdi, bıçağın açtığı bütün küçük kesiklere dokundu. Sonra yanına döndü ve kaçışını planlamaya başladı.

*

Birkaç gün sonra Daniel başparmağını uzatmış 50. Karayolu'nda yürüyordu. Bir süre sonra yanından hızla geçen bir tır vites küçültüp durdu, havalı fren tiz bir ses çıkardı ve tır asfaltta yaylandı. Tır şoförünün adı Kovboy Roy idi. Paslı kapının üzerinde siyah fosforlu bantla öyle yazıyordu en azından. "Aslında kovboy değilim," dedi Kovboy Roy, Daniel henüz koltuğa yerleşemeden. Adam tekrar karayoluna girdi ve hayatında ata binmediğini itiraf etti, hatta at kılına alerjisi vardı. "Herkesin kendine özgü bir sorunu var sanırım," dedi tır şoförü, yuvarlak ve terli başının üzerinde duran kovboy şapkasını geriye atarak.

Kovboy Roy Illinois'daki evine gidiyordu. Şişmandı ve ne zaman bir tümseğin üzerinden geçse sökülme tehlikesi içerecek kadar dar bir tulum giymişti. Ayaklarında sivri kovboy çizmesi vardı. Aynaya bir çift parlak mahmuz asılıydı. Kovboy Roy at alerjisini telafi etmek için kovboylara özgü erkekçe şeyler yapıyordu; şişeden viski içmek, tütün çiğnemek ve Marty Robbins tarzında şarkılar yazmak gibi.

Daniel bir şey demedi. Adamın kendine kovboy demeye televizyondaki oyuncular kadar hakkı olduğunu düşünüyordu. Kovboy Roy yağmurda ateş yakmanın en iyi yolunu anlatmaya başladı. Daniel aniden, yoldayken canın ne olmak istiyorsa olabileceğini idrak etti. Seni alan her yabancıya farklı bir yaşam hikâyesi anlatabilirdin. Tek bir rozet bile almamışken izci olabilirdin, meteliğe kurşun atarken bir milyoner olabilirdin, atsız bir kovboy olabilirdin.

"Söylesene," dedi Kovboy Roy sonunda, "saçını nerede kestirdin? Aynasızlar mı kesti?"

"Hayır, babam kesti," dedi Daniel.

"Sana çok kızmış olmalı," dedi tır şoförü. "Ne yaptın da onu bu kadar kızdırdın?"

Daniel, Lucy'yle kulübede geçirdiği günü düşünüp tereddüt etti, uydurabileceği bir hikâye bulmaya çalıştı. "Beni kız arkadaşıyla yakaladı," dedi sonunda.

Kovboy Roy küçük bir ıslık çaldı. "Daha ne olsun?" dedi. "Fakat babam bile olsa benim kafatasımı böyle yüzmeye kalkanı vururum."

"İçimden gelmedi mi sanıyorsun?"

"Onun yerine kaçtın, öyle mi?" diye sordu Kovboy Roy.

"Döndüğümde saçım dizlerime kadar inecek," diye ant içti Daniel, kirli ön camdan yola bakarak.

Indiana'yı katederlerken Roy Daniel'a boynuna bağlaması için kırmızı bir mendil uzattı, kendi boynuna bağladığı mendilin aynısı. "İnsanlar aynı frekansta olduğumuzu anlasınlar diye,"

dedi. Sonra o anda uydurduğu bir şarkı söylerken Daniel'a bir ağız mızıkası verip kendisine eşlik etmesini istedi. Daniel yanaklarını şişirip mızıkayı ağzına götürdü, sonra deliklerden birinden kalın tütün suyu tükürüğü sızmakta olduğunu gördü. "Mızıka çalmayı bilmiyorum," dedi Roy'a.

"Üfle lanet şeyi yeter," dedi Roy. "Üflemeyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, sanıyorum."

"Bahse girerim ki biliyorsundur," dedi şişman adam pis pis sırıtarak.

"Şarkının adı ne bu arada?" diye sordu Daniel, tükürükten kurtulmayı umarak mızıkayı dizine çarparken.

"Adını koymadım henüz," dedi Roy, "ama hayatımda yazdığım en güzel aşk şarkısı olduğunu söyleyebilirim."

Indiana'nın alt sınırında yol alıyorlardı; uykulu mısır tarlalarının, yeniden biçimlendirilmiş Kızılderili höyüklerinin, sarkık Dört Temmuz pankartları ve boyanmış kayalarla süslenmiş kasabaların önünden. Kovboy Roy bir şişe viski çıkardı ve Daniel'ın kafasının içi bir süre sonra pamuk şekeri gibi oldu. Roy Meksika'dan geçmeye dair motor gibi konuşmaya devam etti. Haydutluk yapabileceklerini söyledi, dumanlı bir barda gizlenirken oğlanın teki onlara masadaki artıklar karşılığında taparak hizmet edecekti. Genç Miguel'i ayrıntılı bir biçimde tarif etti, kasığındaki küçük mor doğum lekesine varıncaya kadar. Sonra tulumundan küçük plastik bir şişe çıkardı ve avucuna birkaç beyaz hap döktü. "Al," dedi, Daniel'a iki tane uzatarak.

"Nedir bunlar?" diye sordu Daniel.

"Bunlar kamyoncuların can simididir. Seni uyanık tutar ve kamışını beton gibi yapar. Hippiler buna speed diyorlar."

Daniel okuldayken bir keresinde Bayan Kenney'nin sağlık dersinde gerçek bir speed bağımlısının fotoğrafını gördüğünü anımsadı. Fotoğrafı Bayan Kenney'e Kentucky'de gardiyanlık yapan abisi göndermişti. Bayan Kenney adamın sadece otuz yaşında olduğunu iddia etmişti. Adamın cildi gülümseyen yüzüne

davul derisi gibi gerilmişti. Kırılgan kalpli çöp adamın fotoğrafı elden ele geçirilirken Bayan Kenney sınıfı, "Bu pisliğe bir kez bulaştınız mı asla duramayan kuyruklu yıldızlardan farkınız kalmaz," diye uyarmıştı. Daniel, Kovboy Roy'un verdiği beyaz haplara baktı, sonra ağzına atıp havalanmayı bekledi.

Kovboy Roy serbest çalışan bir tır şoförüydü ama genellikle Illinois'taki bir mezbaha için çalışıyor, üç eyalette onların etlerini dağıtıyordu. Et yemekten tamamen vazgeçmeye yetecek kadar pisliğe tanık olmuştu. "Bir annenin yavrusunun ağzına sosisli sandviç tıkıştırdığını gördüğümde içim sızlar," dedi Daniel'a. Artık en sevdiği yemek fasulyeli domuz konservesiydi. "Konserve kutusundan yerim," dedi, "aynı kovboylar gibi." Küçük bir mirasa konmuştu. O akşam Illinois'a doğru ilerlerken Daniel'ı geceyi evinde geçirmeye davet etti. "Annem öldüğünden beri çiftlikte hayli yalnızlık çekiyorum," dedi biraz çatlak bir sesle.

Daniel Ohio'yu terk ettiğinden beri manzaranın değişmediğini fark edip şaşkınlık geçirdi. Oysa o hep her eyaletin egzotik bir dünya olduğunu hayal etmişti ama şimdiye kadar gördüğü her şey Lawrence Welk'in televizyon programı kadar sıkıcıydı. O arada viski ve haplar çenesine vurmuştu ve kendine hâkim olamayıp Kovboy Roy'a Lucy ve kasap bıçağı hikâyesini anlattı.

"Bana tuhaf geliyor," dedi Roy, kulağının arkasına zulaladığı ince siyah sigara izmaritini yakıp Daniel'ın yüzüne bir duman bulutu üfleyerek.

"Okul başladığında saçlarım omuzlarıma kadar inmiş olacaktı," dedi Daniel, hapların etkisiyle titreyerek.

"Ben bebeklere hiçbir zaman ilgi duymadım," dedi Kovboy Roy. "Orada öylece yatarlar, anlatabiliyor muyum?"

"Küçük kuzenimin ipini çektiğinde konuşan bir bebeği var," dedi Daniel. Hareketsiz duramıyor, oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu.

"Yazık ki canlı bebek satmıyorlar," dedi Roy, kan çanağına dönmüş gözlerini yumruklarıyla ovuşturarak.

Sonunda Daniel'la Roy yükü küçük bir kasabanın sınırındaki bir fabrikaya teslim etti. Sonra bir saat kadar daha yol aldılar ve hava kararmak üzereyken Roy iki yanında ananas ağaçları bulunan uzun bir patikaya saptı. Tırı ön kısmında püskürtme boyayla PONDEROSA yazılı çok eski bir karavan evin önüne park etti. "On iki dönüm arazim var burada," dedi Roy, otların arasından karavana doğru yürürlerken. "Aklımıza eserse burada bir rodeo tertipleyebiliriz."

Birkaç beton basamak çıktıktan sonra kapıya bir anahtar soktu ve iterek açtı. "Çiftlik olduğu söylenemez ama iş görüyor," dedi, Daniel'ı içeri girmeye davet ederek. Karavanın içi kötü zamanlarla dolu bir dolap gibi kokuyordu. Bütün pencereler kapalıydı, içerisi kırk derece filan olmalıydı. Duvarlarda kara sinekler geziniyordu. Mutfak tezgâhına pullu kahverengi yılan derisi serilmişti. Daniel yerdeki boş viski şişelerine ve fasulyeli domuz konservelerine baktı. Karavanın süfliliği onu boğdu ve evini düşünmesine neden oldu.

Kovboy Roy'dan bir hap daha istedi. "Parasını ödeyebilirim," dedi Daniel, kot pantolonunun ön cebinden birkaç buruşuk bir dolarlık banknot çıkararak. O yaz böğürtlen satarak kazandığı paradan geriye on altı dolar kalmıştı. Böğürtlenleri Pumpkin Center'dan sonraki vadide toplamış, Twin Township'te kapı kapı gezip kilosunu otuz sente satmıştı.

"Hey, ortak, senin paran burada geçmez," dedi Kovboy Roy. "Benim malım senin malın." Tulumunun ön cebinden şişeyi çıkardı, kapağını açıp Daniel'a iki hap daha verdikten sonra bel vermiş kanepeye oturdu. "Şu çizmeleri benim için çekebilir misin?" diye sordu Kovboy Roy. "Zavallı ayaklarım beni öldürüyor."

Daniel tır şoförünün önünde diz çöktü ve çizmelerini çekip çıkardı. "Çoraplarımı da çıkarır mısın?" dedi Kovboy Roy. Daniel nemli ve kirli çorapları çıkardığında buruşmuş mor ayaklardan odaya yayılan koku yüzünden bayılacak gibi oldu. Koku

ona babası çok sarhoş olduğunda annesinin kanepenin yanına yerleştirdiği kusma kovasını hatırlattı.

"Çok sıcak burası, değil mi?" dedi Daniel, ayağa kalkıp uzaklaşarak.

"Evet, annem benim yolda olduğum ilk yıl bütün panjurları kapatıp vidaladı," dedi Kovboy Roy. "Zavallı kadın, yokluğumda hep tedirgin olurdu." Sonra kendini bir şekilde kanepeden kaldırıp mutfağa girdi. "Bizi birer soğuk bira paklar."

Daha fazla içki içme düşüncesi tır şoförünün ayak kokusuyla birlikte Daniel'ın midesini bulandırdı. "Belki daha sonra," dedi. Speed sinirlerinin kaplamasını yakmış, sinir uçları açığa çıkmış gibi hissediyordu. Lambanın ışığı bile gözlerini ağrıtıyordu.

"Bir duş al istersen," diye bağırdı Roy mutfaktan. Daniel, Roy'un mutfakta çekmeceleri ve dolapları açıp kapattığını duyabiliyordu. "Serinlersin."

Daniel banyoya girdiğinde klozetin içinde bir kovboy romanının yüzmekte olduğunu gördü, sayfaları suyu emip şişmişti. Leş gibi olmuş mavi muşamba döşemede bir yol atlası duruyordu. Daniel önce tereddüt etti, sonra kapıyı kilitleyip soyundu. Duş perdesi görevi gören yem çuvalını çektiğinde duş teknesinin kalın bir kir tabakasıyla kaplı olduğunu gördü. Atlastan birkaç sayfa koparıp Kovboy Roy'un kirini Amerika'nın sonsuz karayollarıyla örttü. Sabun yoktu, yine de soğuk suyla durulandı, sonra duvardaki çiviye asılı sertleşmiş havluyla kurulandı. Sonra giyindi ve oturma odasına geçti.

Kovboy Roy elinde birayla kanepede oturuyordu. Daniel'a sırıtıp kahverengi dişlerini gösterdi. İlaç şişesini açıp avucuna birkaç hap daha döktü ve birayla yuttu. "Bak ne buldum," dedi, uzanıp yerdeki poşetten özenle uzun sarı bir peruk çıkararak.

"Bu da ne?" dedi Daniel geriye çekilerek. Kendini aniden kapana kısılmış gibi hissetti, oda bir mezarmış gibi, Kovboy Roy'un elinde tutuğu saç kasabanın tepelerindeki mezarlıklarda uzayan saçın aynısıymış gibi.

"Hadi ama," dedi Kovboy Roy, "biraz eğlenmeye çalışıyoruz sadece."

"Bu kime ait?" diye sordu Daniel.

"Annemindi," dedi Kovboy Roy. "Artık ihtiyacı yok ama. Kanser kafasında bir delik açtı." Peruğu Daniel'a uzattı. "Hadi, bir dene şunu."

Daniel bir adım geri çekildi. "Hayır, denemeyeceğim."

"Saçım yok diye sızlanıp duran sen değil miydin?" dedi Kovboy Roy. "Ben sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Bilmiyorum," dedi Daniel. "Bana tuhaf geliyor."

"Evlat, baban seni bir bebek düzerken yakaladı," dedi Kovboy Roy. "Bundan daha tuhaf ne olabilir?"

Daniel elini kafatasında gezdirdi. Odanın bir yerinde bir çekirge öttü. Daniel pencereden dışarı baktığında aşina olmadığı topraklara karanlık çökmekte olduğunu gördü. O sabah annesiyle babası uyurken yataktan sessizce kalktığına ve şimdi evden yüzlerce kilometre uzakta olduğuna inanamıyordu. "Peki," dedi sonunda.

"Ha şöyle. Çaresi varken neden böyle dolaşasın?" dedi şişman adam, şiş ve kırmızı yüzünün terini perukla silerek. "Pekâlâ, aynanın karşısında dur, takmana yardım edeceğim. Bunu annemin kafasına çok taktım."

Daniel panel duvara asılı büyük oval aynanın karşısında durdu ve Kovboy Roy küf kokulu peruğu başına yerleştirirken gergin bir biçimde kıpırdandı. "Kıpırdanma," dedi Kovboy Roy sert bir tonla, peruğun lastik bandını Daniel'ın kafatasına geçirerek. "Sağlam olması gerek, öyle değil mi?" dedi, Daniel'ın omzunun üzerinden bakıp ona aynada gülümsedi. Daniel adamın göbeğini ona yasladığını hissedebiliyordu.

Sonunda Kovboy Roy, "Fena değil. Ne diyorsun?" dedi.

Uzun peruk Daniel'ın sıska boynundan aşağı şelale gibi dökülüyordu, iri sarı buklelerden oluşmuş bir yumak. "Biraz uzun değil mi sence?" diye sordu Daniel.

"Peki, uçlarından biraz alırız," dedi Kovboy Roy. "Olduğun

yerde kal." Kovboy Roy süratle mutfağa gitti ve tırtıklı bir fileto bıçağıyla döndü. "Makası bulamadım ama bu işimizi görür." Dolma parmaklarıyla saçları uzunlamasına tuttu. "Bu kadar yeter mi?" diye sordu.

"Bunu ben mi yapsam acaba?" dedi Daniel.

"Ani hareketler yapma yeter," dedi Kovboy Roy.

"Babam da öyle demişti."

"Doğru, unuttum," dedi Kovboy Roy. "Ben senin canını yakmayacağım. Bu lanet şeye otuz dolar ödedim."

"Bu uzunluk iyi."

Kovboy Roy işe koyuldu, ölü annesinin havalı peruğundan kestiği parçalar yere dökülürken kurumuş dudaklarını kemiriyordu. Birkaç dakika sonra geri çekildi ve bıçağı tulumunun arka cebine soktu. Arkasına uzandı ve gözlerini Daniel'dan bir saniye bile ayırmadan kanepenin yanındaki sehpanın üzerinden viski şişesini aldı. Şişenin kapağını açarken, "Şimdi ne diyorsun, ortak?" dedi.

Daniel aynaya baktı. Peruk başından aşağı kalın bir perde gibi dökülüyordu. Bir yandan ötekine döndü, kendini farklı açılardan seyretti. Artık kafatasındaki kabukları, yüzünün kemikli üçgenini, cildine çalı yangını gibi yayılan sivilceleri görmüyordu. "Bir fark yaratıyor," diye fısıldadı sonunda, sonra aynadan uzaklaştı.

"Hem de nasıl," dedi Kovboy Roy. "Senin kadar güzel görünen çok bebek olmadığına bahse girerim." Roy'un yüzü hararetten kızarmıştı, bedeni titriyordu. Derin bir soluk alıp kendini sakinleştirdikten sonra viski şişesini Daniel'a uzattı. "Hadi, kutlayalım," diye haykırdı.

Daniel gülmeye çalıştı ama bu onun için her zaman zor olmuştu. Hiçbir zaman kutlayacak bir şeyi olmamıştı, bütün hayatında bir kez bile. Şişeden küçük bir yudum aldı ve şişeyi iade ederken Kovboy Roy'un şişman, terli eliyle eline dokunduğunu ve elini bir süre orada tuttuğunu hissetti. O anda aynaya tekrar baktığı takdirde peruğu farklı bir gözle göreceğini biliyordu. Onun yerine gözlerini kapattı.

HAPLAR

Frankie'nin arabasında gizleniyordum, birden hızlanabilen 69 model kanarya sarısı bir Super Bee. Çıldırmıştık, ulaşabildiğimiz her şeyi çalıyorduk – kaset çalar, araba aküsü, benzin, bira. On altıncı yaş günümden birkaç gün sonraydı ve bir haftadır eve gitmemiştim. Babam herkese ölmüş olmamı umduğunu söylediyse de kasabanın yollarında başını pencereden çıkararak bir aşağı bir yukarı araba sürüyordu, kayıp tazılarından birini arar gibi.

Frankie üç yüz doların bizi Kaliforniya'ya götürmeye yeteceğini söyleyip duruyordu ama bu kadar para edebilecek herhangi bir şeyi olan tanıdığımız tek kişi Wanda Wipert idi. O sıralar kiminle düzüştüğüne bağlı olarak Wanda'ya yamuk yaptığın için kendini çürük balık ve kabak lastiklerle birlikte Dinamit Çukuru'nda bulabilirdin. Ayrıca babamın dükkânı Wanda'nın evinin tam karşısındaydı. "Hayatta olmaz," dedim. Bundan söz etmek bile beni ürpertmeye yetmişti.

"Sikmişim onları," dedi Frankie. "Kahretsin, Bobby, biz beş bin kilometre uzakta olacağız."

Banyo penceresinden girdik. Kir bağlamış duş teknesine bastığımızda çizmelerimizin izleri kayaların arasında donmuş

fosil ayaklarını andırıyordu, deli kuzenlerim o fosil ayaklarını insanları kurbağa bokundan ve maymunlardan geldiğimize inandırmak için oraya Şeytan'ın bizzat koyduğunu söylerlerdi. Lavabonun yanında country müzik kanallarından birine açık küçük bir transistörlü radyo duruyordu. Dîskjokey Şükran Günü hindilerinin Big Bear'de indirimde olduğunu söyledi. Muşamba döşemenin üzerinde top hâline getirilmiş kırmızı bir külot duruyordu, Frankie külotu yerden alıp tulumunun arka cebine soktu. "Burada oyalanmayalım," diye fısıldadım. Eski evin her gıcırtısı bana silah sesi gibi geliyordu.

Holde küçük bir buzdolabı vardı, yatak odasının kapısının hemen yanında. Buzdolabında yarım kiloluk donmuş çileğin ve kutusu açılmamış Barbie bebeğin arkasına gizlenmiş dört şişe kara bomba bulduk –farmasötik amfetamin. Şişeler üzerine mavi tebeşirle CHUCKIE'NİN DOMUZ BEYNİ yazılı kanlı bir kasap kâğıdına sarılmıştı. Biri hâlihazırda domuz beynini yemiş olmalıydı.

Wanda, Hap's'ta barmaidlik yapıyor, bir yandan da kara bomba satıyordu. Hödükler kara bombayı çok seviyorlardı, çünkü üç dolarlık bir hap dört kat daha fazla içip eve elektrik direklerine çarpmadan sürmeyi mümkün kılıyordu. Wanda'nın güney Ohio'nun muhtelif yerlerindeki diyetisyenlere götürüp getirdiği şişman kızlardan oluşan bir ekibi vardı. Kara bomba reçetesi almak için bütün yapmaları gereken teraziye çıkmak ve hemşireye tansiyonlarını ölçtürmekten ibaretti. Woolworth's, Rax Roast Beef sandviççisi ve Dairy Queen'deki ucuz tenis ayakkabılı kadınlara rüşvet verirdi Wanda. Ablam Jeanette onun müdavimlerden biriydi. Onu mutlu gördüğüm tek zaman Wanda'yla reçete yazdırmak için yaptığı yolculuklardan sonraydı. Her zaman en iyi bluzunda hardal lekesi ve iki gayrimeşru çocuğu için şekerlemeyle dönerdi.

"Şişelerden birini bıraksak mı acaba?"

"Saçmalama, Bobby," dedi Frankie. "Kafamızı kullanırsak bu bebekler bizi San Francisco'ya kadar götürür."

"Ne kadar sürer oraya gitmek?"

"Beş gün," dedi Frankie, dört şişeyi de ön cebinin dibine koyarak.

Arka kapıdan çıktık, Slate Tepesi'ni tırmandık ve Foggy Moor'a doğru yürümeye başladık. Super Bee'yi oraya gizlemiştik. Ay arkamızda yassı ve parlak bir kafatası gibi yükseliyordu. Çalılarla boğuşarak üç kilometre kadar yürümek zorunda kaldık ama hiç kimse o gece bizi çukurda gördüğünü iddia edemeyecekti.

Dört şişe kara bomba –240 hap– bir çöp bidonunu Mars'a göndermeye yetecek kadar roket yakıtı demekti. Frankie ilk şişeyi açtığında hapların üzeri buzlanmıştı, bana iki tane verdi. Planımız ikişer tane yuttuktan sonra kalanları kasabada satıp 50. Karayolu'ndan güneye yollanmaktı. Kırk beş dakika sonra kalbim canlı bomba gibi atmaya başladı. Gece yarısı olduğunda Frankie'nin film yıldızlarıyla seks yapma saplantılarını dinlerken bir yandan da dilimi çiğniyordum. "Ne diyorsun, Bobby?" diye sordu sonunda. "Sen olsan ona ne yapardın?"

Frankie Ali McGraw'a yapmak istediği şeyleri saymıştı. Frankie'yi çocukluğumdan beri tanıyordum fakat balta sapıyla ilgili bölüm beni şaşırttı. Henüz bir kadınla birlikte olmamıştım ve böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini kestirmeye çalışıyordum. "Ne bileyim," dedim omuz silkerek.

Frankie içmekte olduğu sigarayla yeni bir sigara yaktı. "Kafan iyi oldu mu?" diye sordu beni inceleyerek.

"Evet," dedim. "Neden?"

"Bilmiyorum, moruk. Aklın başka yerde sanki."

"O hapları belki geri götürmemiz gerektiğini düşünüyorum, Frankie," dedim. "Yani, Wanda öğrenirse–"

"Aklını mı kaçırdın?" dedi. Şişenin kapağını açıp bana iki siyah hap daha verdi. "Sen inişe geçtin, Bobby, hepsi bu."

Haklıydı – iki hap daha atmak işi çözdü. Birkaç dakika sonra Kaliforniya'ya kaçma hayalleri kurarken içimi büyük bir

mutluluk kapladı. Hayatımda sürekli olarak yaşadığım bütün berbat ve boktan şeyleri bir daha yaşamayacaktım. Babamın annem ona kahvaltıda yumurta yerine yulaf hazırladığı için delirip hepimizi perişan ettiği günü hatırladım. Konuşmaya başladım ve duramadığımı keşfettim. Frankie o gece kasabada araba sürerken ona evimin bütün sırlarını açtım, babamın bize yaptığı bütün pislikleri anlattım. Ve aptal bir biçimde, konuştukça kendimi daha kalleş hissetmeye başladım. Ertesi sabah güneş doğduğunda o güne dek içimde taşıdığım bütün utanç ve korku kuru yaprak yığını gibi yanıp kül olmuştu sanki.

*

Hapları çaldıktan üç gün sonra tavuğu ezdik. Aniden önümüze fırladı. Gücümün doruğundaydım o zaman. Üç günde yirmi beş kara bomba yutarsan ne demek istediğimi anlarsın. "Hasiktir!" diye bağırdım arabanın bir şeye çarptığını duyduğumda. Frankie frene bastı ve araba kayarak durdu. Hemen arabadan indim. Tavuk ön ızgaraya yapışmıştı, boynu kırılmıştı. Yavaşça kromdan sıyırdım ve yamru yumru sarı ayaklarından tutup havaya kaldırdım. Kırık gagasının ucunda kırmızı bir inci tanesi kadar dolgun ve yuvarlak bir kan topağı sallanıyordu.

Frankie arabadan inip, "Bu oraya nasıl geldi?" dedi. Ön ızgarayı kontrol etti, ceketinin yeniyle sildi. Sonra yere diz çöküp bir hasar olup olmadığını anlamak için arabanın altına baktı. Çok seviyordu o Super Bee'yi. "Kahrolası tavuk," diye homurdandığını duydum.

"Onu kurtarabilirim," dedim.

Frankie ayağa kalkıp bana sert bir bakış attıktan sonra parmağını burnunun yan tarafına bastırıp botlarının üzerine sümkürdü. "O öldü, Bobby," dedi. Bobby yanağının içini büyük yumuşak bir tohum çiğner gibi çiğnedi ve botlarının burnunu kirli tulumunun paçalarına sildi. Göz bebekleri başında iki küçük far gibi yanıyordu.

"Onu kurtarabilirim," diye tekrarladım. Tavuğu göğsüme bastırdım, düz ovadan esen sert rüzgârda sıcaklığının giderek azalmakta olduğunu hissettim. Çiftçiler hâlihazırda hasadı toplamışlardı. Tarlalarda beş santim yüksekliğinde anız vardı. Karayolu bile boştu. Başparmağımla tavuğun küçük kafasını okşadım. "Bagajı aç," dedim. Sonra ölü tavuğu flanel gömleğime sarıp usulca stepnenin üzerine bıraktım.

*

O gece, daha geç bir saatte, bana sürekli acele etmemi söyleyen dudakları jilet kadar ince bir kızla bekaretimi kaybettim. Adı Teabottom idi. Onu ilk kez Nipgen'deki Penrod's market-te elinde bir karton sütle gördük. Kıvırcık kızıl saçları başının üzerinde bir çalı yanıyor izlenimi uyandırıyordu. Üzerinde eski bir iş gömleği, ayağında kirli plastik sandaletler vardı. Ayakları soğuktan morarmıştı. Boynuna kirli bir iple küçük deri bir bozuk para çantası asmıştı. "Hey, bebeğim!" diye haykırdı Frankie arabayı çakıl otoparka sürüp önünü keserek.

Bir anlaşmaya vardık ve kız arka koltuğa bindi. Frankie yazı tura attı, ben kazandım. Filmlerde gördüklerimden yola çıkarak ona yavaşça sarılmam gerektiğini düşündüm fakat kız işini ciddiye alıyordu. Onu öpmeyeyim diye gömleğini başının üzerine kaldırdı. Kızın elindeki süt kutusu döşeme zemine düşüp patlayınca her yanım süt oldu. Bir ahırda da olabilirdim.

"Kahretsin, Ali McGraw sayılmaz, ama o balta sapı şimdi elimde olsun isterdim," dedi Frankie bana, ikinci kez arka koltuğa tırmanırken. Attığımız haplar yüzünden doyamıyorduk. Bize nefretle baktığı için kızı bitap düşürmek istiyorduk. Fakat ona her seferinde iki hap daha verdiğimiz sürece onun için fark etmiyordu. Hapları boynundaki bozuk para çantasına koyuyordu.

Üçüncü seferde ona sütü sordum. Çoraplarım sütten ıslanmıştı. "Bebeğim için, salak," dedi. Sigara içerken tahriş olduğundan yakındı.

"Senin bebeğin mi var?" dedim.

"Sağır mısın yoksa?"

"Peki, bebek şimdi nerede?"

"Sen onu kafana takma," dedi avucunu uzatarak. Avucuna iki hap koydum ve inleyerek arka koltuğa uzandı. Fakat bebeği aklımdan çıkmıyordu, biz onu çılgınca becerirken bebeğe kim bakıyordu? Bebeğin başına gelebilecek korkunç şeyler hayal ettim. Sonunda vazgeçip üzerinden indiğimde yere dökülmüş sütten bir avuç alıp apış arasına döktü. Kotunu çekmeye bile gerek görmüyordu artık.

Sabaha karşı, mucur yolda araba sürerken, Frankie'nin arka koltukta Teabottom'a benden kurtulur kurtulmaz onu Nashville'e götürmeyi vadettiğini duyar gibi oldum. Fakat radyonun sesini kıstığımda arka koltuğun kesintisiz gıcırtısından başka bir şey duymadım. Arkama dönüp baktığımda Frankie gözleri kapalı bir vaziyette kızın üzerinde yatıyordu. "Frankie?" diye sordum.

"Ne?"

"Kaliforniya ne oldu, moruk?" diye sordum.

"Tanrım, Bobby, sırası mı şimdi?"

Sonunda kızı indirdik. Teabottom paslı araba parçaları ve eski köpek taşıma kutularıyla dolu bir arsadan geçip karavanına doğru yürüdü. Super Bee'de oturup çarpık beton bloklara basarak karavana girişini seyrettik. Bir ışık yandı, sonra söndü. Bir sigara yakıp ceket cebimdeki zuladan bir kara bomba daha çıkardım. "Kamışımı kaplumbağa kemirmiş gibi hissediyorum," dedi Frankie. Sonra geri vitese takıp yola çıktı, sonra birinci vitese takıp patinaj çekti. Üzerimizde kara gökyüzü yavaşça gri balmumundan bir denize dönüştü.

*

Beşinci günün sonunda tükenmiştik. Amfetamin damarlarımızdan su gibi akıyor, artık kafa yapmıyordu. Gırtlaklarımız

içtiğimiz sigaralardan ve çok konuşmaktan parşömen gibi olmuştu; diş etlerimiz kanıyor, çenemiz dişlerimizi gıcırdatmaktan ağrıyordu. Frankie elinde mikrofon gibi tuttuğu bira kutusuna fısıldıyordu ve ben bütün günü kendimi mikrofonun ona geri konuşmadığına ikna etmeye çalışarak geçirmiştim. Arka koltuğa dökülen süt ekşimişti, bana Teabottom'un küçük bebeğini hatırlatan çürük bir gaz yayıyordu. "Kaliforniya ne oldu, göt herif?" dedim sonunda. "Baştan yola çıkmış olsaydık şimdi oradaydık."

Frankie iç geçirdi ve bir kez daha kutuya fısıldadı, sonra kutuyu pencereden dışarı fırlattı. "Hey, Bobby," dedi, "sen istediğin zaman gidebilirsin. Seni tutan mı var?"

Birkaç dakika sonra Train Lane'e saptık, Knockemstiff'in sınırında iki mısır tarlasını ortadan ayıran traktör izleriyle kaplı bir çiftlik yolu. O gün kaç kilometre yol yaptığımızın önemi yoktu, her seferinde geceleyin çukura dönüyorduk, her ne kadar Wanda Wipert'a, hatta daha kötüsü, babama rastlama düşüncesi beni dehşete sürüklese de. Yolun sonundaki dönemece geldiğimizde yasal olmayan bir çöplüğün yanına park ettik; üst üste yığılmış çöp torbaları, kırık iskemleler, atılmış buzdolapları. Güneş Mitchell Flats'in ardında mor bir ışıkla batıyordu. Diskjokey bir kez daha Şükran Günü hindilerinin indirimde olduğunu söyledi.

"Tanrım," dedim, "bu yıl kaç Şükran Günü kutlanacak?"

Frankie motoru kapattı ve birkaç dakika hiçbir şey demeden önüne baktı. Sonra kontak anahtarını çekip arabadan indi. Çöpte bir şeyler aramaya, kenara tahta ve mukavva parçaları fırlatmaya başladı. Eski bir kamyon lastiği buldu ve yolun ortasına yuvarladı. Sonra yere eğilip lastiğin içine kâğıt ve mukavva doldurmaya başladı. Torpido gözünü açıp kalan iki şişe kara bombanın birini aldım. Şişeyi çorabımın içine sokup arabadan indim. "Ne yapıyorsun, moruk?" diye sordum.

Elindeki çakmakla ıslak kâğıtları tutuşturmaya çalışıyordu.

"Üşüyorum ve karnım aç," dedi. İkimiz de lastiğin içinde serpilmeye başlayan küçük alevi seyrettik. "En son ne zaman yemek yedik sence?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Bir hafta oldu. En az bir hafta, doğru mu?"

"Evet," dedim. "Olabilir."

Frankie arabanın arkasına gitti, bagajı açıp tavuğu çıkardı. Gömleğim üzerine şal gibi dolanmıştı. "Hasiktir," dedim. Ceket cebimdeki son kara bombayı alıp ağzıma attım. "Bana bir dakika zaman tanı," dedim ve acı hapı yuttum. "Hâlâ bir şey yapabilirim belki."

Frankie başını salladı. "Gömleğini geri istiyor musun?" diye sordu. Tavuğu bacaklarından tutmuş beni hipnotize etmeye çalışırmış gibi ileri geri sallıyordu.

"Hayır," dedim önce. Fakat sonra, "Yahu neden olmasın, istiyorum," dedim.

"Al, bir dakikalığına tut şunu," dedi. Kaskatı kesilmiş tavuğu bana verdi. Sonra çöpleri karıştırmaya başladı yine, sonunda kırık bir kazık çıkardı. "Bu iş görür," dedi kendi kendine. Sonra tavuğu benden aldı, yere koyup ayağıyla boynuna bastı.

"Ne yapıyorsun?" dedim, ceketimi çıkarıp gömleğimi giyerken.

"İzle," dedi. Hızlı bir hareketle eğildi ve kazığı tavuğun götünden soktu ve ucu bir çatırtıyla göğsünden çıkıncaya kadar itti.

"Lanet olsun," diye haykırdım. O kadar değersizdim ki tavuğu tamamen unutmuştum, artık hiçbir şey onu hayata döndüremezdi. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Onu becermeyeceksin, değil mi?" diye sordum. "Çünkü niyetin buysa buna izin vermeyeceğimi söylemek zorundayım."

"Bunu akıl edemedim," dedi, "ama hayır, yiyeceğim lanet şeyi." Sonra tavuğu kaldırıp ateşin yanına gitti. Tavuğun gözlerinden biri açıktı, boş bir biçimde bana bakıyordu. Kazığın ucundan ince mavi bir bağırsak parçası sarkıyordu.

Lastik şimdi cayır cayır yanıyor, geceye siyah yoğun bir duman salıyordu. Yanık lastik kokusu midemi bulandırmaya başladı. Geri çekilip tavuğu alevlerin üzerinde tutmakta olan Frankie'yi seyrettim. Tavuğun tüyleri kıvrıldı, eridi ve kayboldu. "Bağırsaklarını temizlemeyecek misin?" dedim yanına giderek.

Bana bakıp dişlerini gösterdi. "Sadece pişireceğim," dedi. Cebinden Wanda'nın kırmızı külotunu çıkarıp yüzüne götürdü. Tavuk yumuşamaya başlamıştı, kazığın ucundan kaymaya başladı ama Frankie kazığı son anda kaldırdı. Tavuğun derisi cızırdadı, tüttü ve kararmaya başladı. Ateşe yağ damlıyordu. Ayakları buruşup alevlerin içine düştüler.

Tek kelime etmeden drenaj kanalının üzerinden atlayıp boş tarlaya girdim. Çorabımdaki amfetamin şişesini çıkarıp cebime koydum. 50. Karayolu üç kilometre uzaktaydı, o yöne doğru yürümeye başladım. Çamur botlarıma ıslak beton gibi yapışıyordu, birkaç adımda bir durup botlarımı sallamak zorunda kalıyordum. Başımı kaldırdığımda bir uçağın yanıp sönen kırmızı ışıklarını gördüm, kilometrelerce üzerimde batıya doğru uçuyordu. Hiç uçağa binmedim, hiç Ohio'dan çıkmadım ona bakarsan, ama tatile çıkmış kodaman orospu çocukları hayal ettim, harikulade karılarıyla film yıldızları hayal ettim. Yukarıdan Frankie'nin ateşini görüyorlar mıydı? Bizim için ne düşünürlerdi acaba?

DEVLERİN SAVAŞI

Gece boyunca çok yağmur yağmıştı, sabahleyin tel örgü boyunca her şey parlak, ıslak ve yeşildi, o karınca yuvası dışında. Bir hafta önce dümdüz etmiş olmamıza rağmen lanet şey hâlihazırda meyve sepeti kadar olmuştu. Sanki hiç ellememişiz gibi. Tanrım, William'ın karıncaların savaşta verdiği şehitlerin anısına oraya bıraktığı beton parçasını bile gömmüşlerdi.

"Bizimle alay ediyorlar," dedi William, ıslak tepeden aşağı bir inip bir çıkan karıncaları seyrederek. Can düşmanlarının farkında bile olmadan fırtınanın verdiği hasarı onarmakla meşguldüler.

"Ne diyorsun," dedim, "karınca bunlar." William her şeyi büyütürdü. Dünya onu haklamaya çalışıyordu, kral kelebekleri ve bok böcekleri bile. Bunun ardında yatan asıl neden babası Bay Jenkins idi. Her gece evinde kızılca kıyamet kopardı. İhtiyar manyağın tekiydi. William ortalıkta sürekli asık bir surat ve migrenle dolanırdı. Yan eve taşınmalarından önce sadece yaşlıların baş ağrısı çektiklerini sanırdım. İkide birde benden onun için annemin aspirinlerini çalmamı istiyordu, sonra onları şeker gibi emiyordu, etkilerini mümkün olduğunca uzatmaya çalışarak. Annemle yaşamak da pek kolay sayılmazdı fakat William

ve kız kardeşi Lucy'nin katlanmak zorunda kaldıkları şeyleri düşününce, Clarence Amcamın dediği gibi, "Pamuk tarlasında sıçıyordum."

"Kibritleri getirdin mi?" diye sordu William. Dün William sonunda kibritleri benim getirmem koşuluyla bu hafta Vietkonglu öldürmeyi kabul etti. Annemle her gece televizyonda savaş haberlerini izliyorduk, birkaç komünist köyünü yerle bir etmek için bütün yaz beklemek zorunda kalmıştım.

Cebimden mavi kibrit kutusunu çıkardım. William sarkık tel örgünün yanındaki çakal otlarının arasına gizlediği boş çamaşır suyu şişesini almaya gitti. "Dikkatli olmalıyız," dedi, dönüp eve bakarak. "İhtiyar burnundan soluyor yine."

"Tanrım, hiç ara vermez mi bu adam?" dedim. William'ın cılız kolları çürük içindeydi. Hayatım boyunca bir babam olsun istemiştim ama Bay Jenkins ile kapı komşusu olduktan sonra bundan o kadar emin olamadım. Benimki annemi ben doğmadan önce terk etmişti ve ben bundan her zaman utanç duymuştum. Belki de şanslıydım her şeye rağmen.

"Yak," diye emretti William, beni hiç dikkate almadan. Çamaşır suyu şişesinin ağzından içeri bir sopa sokup şişeyi tel örgünün üzerinde tuttu. Bir kibrit çakıp alevi şişenin altında tuttum, tutuşuncaya kadar. Sonra William sopayı sallayarak erimekte olan şişeyi yuvanın deliğinin üzerine yerleştirdi. Küçük kırmızı karıncaların üzerine bir alev fırtınası gibi beyaz plastik yağmaya başladı.

"Bak, Theodore," dedi duygusuzca, "şu Vietnam saçmalığını unutalım."

"Fakat yapabileceğimizi söylemiştin–"

"Tahammül edemiyorum," dedi öksürerek. "Başka şeyden konuşmuyorsun." Terli yüzünün etrafında zehirli dumanlar uçuşmaya başlamıştı bile. Elini yelpaze gibi sallayıp plastik dumanını uzaklaştırmaya çalıştı.

"Siktir git," dedim. "Patronluk taslayacak başka birini bul kendine." Knockemstiff'te onunla konuşan tek çocuktum, o da annem iyi komşuyu oynamamı istiyor diye. Anneme ne zaman William'ın bana bok gibi davrandığını söylesem başını yaptığı işten kaldırıp, "Teddy," diyordu, "o evde neler olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Dediğim gibi, William arkadaşın*mış gibi* davran, sonra bir bakacaksın ki arkadaş olmuşsunuz."

Annemin bu kadar çok mış gibi yapmasının nedeni çok zor bir hayat yaşamış olması olabilir. Ben henüz bebekken Greenfield'daki et paketleme fabrikasında çalışıyor, sabahtan akşama kadar karton kutulara kanlı domuz kemikleri dolduruyordu. Sürekli domuz kokardı, elinin boğumları iltihap kapmış küçük kesikler yüzünden şişti. Yıllar zarfında yavaş yavaş kendine göre bir hayal dünyası geliştirdi, kimseye sözünü etmemi istemediği bir hayal dünyası. Sürekli olarak benim bir sonraki kişiliğimi arıyordu, genellikle Maude Speakman'dan ödünç alıp her gece yatmadan önce aksatmaksızın okuduğu ucuz dedektif romanlarında.

İlk seferinde bana akşam yemeğinde Richard Speck'i anlatıyordu, salamlı sandviçle cips yerken Speck'in öldürdüğü sekiz hemşireyi uzun uzadıya betimledi. Ürkünç bir biçimde anlatıyordu fakat yatağa gittiğimde Richard Speck'i unutmuştum bile. Sonra annem odama geldi ve yatağımın kenarına oturdu, tükenmez kalemle kollarıma dövmeler çizdikten sonra elime bir makas tutuşturdu. "Bak, Teddy," dedi, "benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

"Şu konuştuğumuz Speck'i hatırlıyor musun?"

"Seri katili mi?"

"Evet," dedi. "Şimdi yatak odama gelmeni ve oymuşsun gibi yapmanı istiyorum. Bir dakikalığına."

"Buna nasıl yapacağım, Anne?"

"Bilmiyorum. Yere tükür, sarhoş bir denizci gibi konuş," dedi. "Canımı yak ama gerçekten yakma."

Arada sırada kız kardeşi Wanda'dan aldığı siyah hapların dışında anneme yaşadığını hissettiren tek şey korkuydu. Onu mutlu görmeyi çok istediğim için onun ödünü patlatmakta ustalaştım. En sevdiği sapık Albert DeSalvo'ydu, dolabının içine fotoğrafını bantlamıştı. Bazen, çok kötü bir gün geçirmişse, dışarı çıkıp pencere teline bir delik açar, o delikten içeri girip külotlu çoraplarından birini annemin boğazına dolar ve *gerçek* Boston canavarı olduğumu itiraf ederdim.

Başlarda, ustalaşmadan önce, annem bana sürekli bir şeyler öneriyordu. Başka biri gibi davranmakta ustalaşmam için yol gösteriyordu. "Aksan üzerinde biraz çalışman gerekiyor," ya da "Tanrım, Teddy, bu sefer gelmekte olduğunu bir kilometre öteden duydum," diyordu. Bu yüzden annem için William arkadaşımmış gibi yapmak mesele değildi, oyunlarından biriydi sadece. Kibrit kutusunu cebime koyup eve gitmek üzere döndüm.

"Dur, Theodore," dedi William. "Dev olduklarını hayal etmeye ne dersin?" Ayaklarını açmış, yanmakta olan çamaşır suyu şişesini buhurdanlık gibi sallıyordu.

Dehşet içinde kalelerinden kaçmakta olan karıncalara baktım. Geçen hafta Afrika pigmeleri olmalarında ısrar etmiş, o Tarzan'ı oynarken ben Çita'yı oynamıştım. Şimdi de bu. "Farklı farklı devler var," dedim. "King Kong, Izbandut Adam, belki..."

"Tanrı aşkına, Theodore," dedi, "ciddi bir şeyden söz ediyorum. Bunlar aptal film canavarları değil, dünyayı istila etmeye çalışan dev karıncalar."

"Peki biz neyiz o zaman?" dedim bir umutla. "Bahriyeli mi?"

"Bahriyeli mi?" dedi horuldayarak. "Kavanoz kafalar bir dev karınca sürüsüne karşı ne yapabilir ki?" Gözlerini kısıp güneşe bakışını izledim. "Hayır. Biz Tanrı'yız. Böyle bir istilayı ancak Tanrı durdurabilir."

William'ın ayaklarına baktım. Yırtık lastik ayakkabısının

burnundan parmakları fırlamıştı. Bacaklarındaki yaralar sabah güneşinde yılan derisi gibi parıldıyordu. Tanrı mı? William ömrümde oynadığım insanlar arasında bir ölüye en yakın olanıydı. "Her neyse," dedim pes ederek. "Tanrılar. Devler. Dev karıncalar."

Gülümseyip öksürdü yine. "Bir keresinde televizyonda Hiroşima'yı gördüm," dedi, şişeyi serpme efekti için biraz yukarı kaldırarak. "Aynı buna benziyordu."

"Palavra," diye karşı çıktım. "O atom bombasıydı."

"Ne olmuş? Ne demek istiyorsun?" dedi, bana kalın ve kirli gözlüğünün arkasından bakarak.

"Bu... napalm gibi daha çok," dedim. "*Vietnam*'da kullandıklarından." Şişe yanardağ gibi püskürmeye başladı. Etrafımız yanarak can vermiş karıncalardan geçilmiyordu. Acınası çığlıklarını hayal ettim. Yanık patlamış mısır gibi kokuyorlardı.

"Tanrım," diye haykırdı William, "başladın yine!" Şişeyi bana fırlatacakmış gibi geri çekti sopayı. Bütün bedeni titriyordu. Alnına bir plastik damlası düştü, gözünü bile kırpmadı.

En son bu kadar heyecanlandığında çapayla bacağını doğramıştı, mavi misketimin aslında onun yeşil misketi olduğunu kabul etmeyi reddettiğim için. "Tamam," dedim, bir kez daha pes ederek. "Öyleyse en azından bu dumanın şey olduğunu–"

"Serpinti!" diye bağırdı. "Radyoaktif serpinti. Evet, karıncaların devleşmesine de bu neden oldu. Gördün mü, Theodore, o kadar da aptal değilsin."

O anda evden dışarı Lucy fırladı. Başında William'ın oyuncak miğferi, üzerinde pullu kısa etekli kovboy kıyafeti vardı. "Annemi bodrumda kıstırdı!" dedi soluk soluğa. "Bu sefer onu öldürdü galiba."

William gaddar bir ifadeyle eve baktı. "İyi," dedi. "Belki hepimizi öldürür. Kurtuluruz." Geçen Noel'de, taşınmalarından hemen sonra Bay Jenkins karısını o kadar kötü dövdü ki sol göz kapağı hâlâ solmuş mavi bir çiçek gibi sarkıyordu. Onu birkaç kez görmüştüm, çarşafa sarınmış pencereden dışarı bakarken.

Bana *Sapık* filminde salıncaklı sandalyede oturan kocakarıyı hatırlatıyordu, en sevdiğim filmdi bu arada.

"Hey, bok kafa," dedi Lucy bana, "sınırı aşmıyorsun, değil mi?" Kimsenin onların arazisine girmesine izin vermezlerdi, özellikle benim. Annem Bay Jenkins yüzünden şerifi yüz kez filan aradı ama şişman şerif yardımcıları bulaşmak istemiyorlardı. Arabadan bile inmiyorlardı artık, çukurdan geçerken tepe lambalarını yakmakla yetiniyorlardı.

William'la yasal sınırı geçmediklerinden emin olmak için ayaklarıma baktık. Lucy gizli polisti. Ağzında bakla ıslanmazdı. Kardeşini son ispiyonladığında William'ın bağırışlarını ta Foggy Moor'dan duyabilirdiniz. "Git başkasını gözetle," dedi William ona.

"Sadece kontrol ediyorum," dedi Lucy, oyuncak mığferi yere fırlatarak. Sonra koştu ve eteğinin başına kadar inmesine neden olan bir perende attı. On iki yaşındaydı, dokuz yaşında olan birisi için yetişkin bir kadın. Beyaz külotunun altında yarığını gördüm. Bir ağacın budağına benziyordu. Onu düzmek istedim, düzmenin ne anlama geldiğini tam olarak bilmesem de. Annemin çok düzüştüğünü biliyordum sadece. Okul otobüsündeki bütün çocuklar öyle diyordu.

"Dalyarak," dedi Lucy bana ayaklarının üzerine konduğunda.

"Gülünç," dedim, yüzümün kızarmaya başladığını hissederek.

"Taşak soluklu," dedi, oyuncak mığferi tekmeleyerek. Kız annemin erkek arkadaşlarının bile akıl edemeyeceği küfürler biliyordu.

"Lucy," dedi William, "Theodore'u rahat bırak! Hiç arkadaşın olmadığı için kıskanıyorsun." Arkadaş mı? William benim aptal bir kukla dışında bir şey olduğumu ilk kez ima ediyordu. Annem haklıydı belki; belki bütün yapman gereken bir şey doğruymuş gibi yapmaktı, o zaman ne kadar akıl almaz, ne kadar boktan olursa olsun, bir gün gerçekleşiyordu.

O anda evin içinden bir çığlık sesi geldi, ardından da yüksek bir gümbürtü. William kız kardeşinin balkona doğru koştuğu-

nu görünce dönüp sopayı bana verdi, "Al," dedi. "Ben içeri girsem iyi olacak. Kafalarını hedefle."

"Dur, William," deyiverdim. Orada durup söyleyecek cesur bir şey düşünmeye çalıştım ama ikimiz de babasından ödümün koptuğunu biliyorduk. Başını sallayıp bana sabırsızlıkla baktı. "Yapabileceğim bir şey var mı?" dedim sonunda.

"Theodore," dedi William, yüzünde aniden beliren çılgın bir gülümsemeyle, "biz Tanrı'yız, unuttun mu? Her istediğimizi yapabiliriz." Sonra döndü ve cesaretle eve doğru atıldı. Lucy'yi kenara itti, arka kapıdan girip kayboldu.

Bütün karıncalar ölmüştü. William bütün koloniyi bir kez daha yok etmişti. Bahçeden çıkarken annemle kalın favorili bir tip ev yapımı üstü açık bir arabayla evin önüne yanaştılar. Annem çalıştığı domuz fabrikasındaki insanlardan sürekli onu eve bırakmalarını isterdi. Adamın bir eli direksiyondaydı, öteki annemin memesinde. İkisi de gülüyorlardı. Annem başını kaldırıp kömürleşmiş sopayı dumanı tüten bir tüfek gibi tutarak onlara doğru geldiğimi görünce bluzunu indirip bana çılgınca el salladı. Sonra arabadan indi ve sürücünün yanağına bir öpücük kondurduktan sonra koşarak eve girdi.

O gece annem bana bir kez daha babama çok benzediğimi söylediğinde bu hayalin de gerçek olup olmayacağını merak ettim. İpek robdöşambrıyla yatağa uzanmıştı, parfümünün kokusu sıcak odayı çiçekle dolduruyordu. Uzanıp gece lambasını kıstı. Sonra başını geriye attı ve elimi ellerinin arasına alıp mutfak bıçağını yumuşak gerdanına doğru götürdü. "Pekâlâ," diye fısıldadı gözlerini kapatarak, "bu gece kim olmak istiyorsun?"

Nemli soluk cildi loş ışıkta parıldıyor, paslı pencere telinde bir güve çılgınca kanat çırpıyordu. İnce keskin bıçağın altında bütün bedeninin titrediğini hissedebiliyordum. Dışarıda cırıldayan ağustos böcekleri beni yüreklendirmeye çalışıyorlardı ama uzun süre orada durup karar vermeye çalıştım. "Teddy," dedim sonunda, doğruymuş gibi yaparak. "Sadece Teddy olmak istiyorum."

SCHOTT KÖPRÜSÜ

Nettie Russell baharda öldü ve torunu Todd'a eski bir Ford Fairlane araba ve Maxwell House kahve kavanozunda iki bin dolar bıraktı, 1973 yılında hatırı sayılır bir meblağ. Tek kızı Todd henüz iki yaşındayken karlı bir gecede hayatını fırlatıp atmış çılgın bir kızdı Marlene. Şerif yardımcısı onu Harry Frey'in korusunda, bir arabanın koltuğunda üzerinde kasabalı yabancı bir adamla bulmuştu, ikisi de karbon monoksitten zehirlenip kurbağa gibi şişmişlerdi. Cenazede Marlene'in erkek arkadaşlarından hiçbiri, vaizin özel çağrısına rağmen, öne çıkıp yetim kalmış çocuğa yardım etmeyi önermeye cesaret edemediği için Nettie onu kendisi büyütmek zorunda kalmıştı.

Nettie son nefesini vermeden birkaç saat önce hırıltılı soluğuyla torununa vasiyetini açıklarken, "Toddy, sen hiçbir zaman buraya ait olmadın. Bunu al ve başına bir iş gelmeden buradan git," dedi. Todd on dokuz yaşına yeni basmıştı ve çukurdaki herkes onun bir erkek çocuğu için fazla şekerli olduğunu söylüyordu. Todd birkaç yıldır başka bir eyalete taşınıp emlak satmayı ya da bankada çalışmayı hayal ediyordu. Bir gün Knockemstiff'e parlak bordo renginde bir takım elbise ve deri bir evrak çanta-

sıyla döneceği hayali ona ve uzun hastalığının son haftalarında anneannesine devam etme gücü vermişti.

Anneannesi ona arabanın anahtarlarını ve parayı verdiği anda Todd çukuru terk etmeliydi etmesine ama korktuğunu idrak etti, ne kadar kötü olursa olsun. Erteledi, kasabada takıldı. Anneannesi öldükten bir ay sonra Frankie Johnson ile Paint Creek deresinin kenarındaki balık kampına taşındı. İnsanlar anlamakta zorlanıyorlardı. Frankie mısır koçanı kadar sert bir tipti ve fahişelerden hoşlanırdı; Todd ise güzellik yarışmasına katılmış bir kız gibi konuşur, ayakkabıları cam parçalarıyla doluymuş gibi parmak uçlarında yürürdü.

Birbirlerini bütün hayatları boyunca tanımalarına rağmen bir gece Copperas Dağı'nda verilen bira partisine kadar birlikte zaman geçirmemişlerdi. Todd anneannesini toprağa verdikten sonra Fairlane'de uyuyor, radyoda şarkılar dinleyerek araba sürerken dayısı Claude'un kolon kanseri olmasını umuyordu. Mezarlıktan döner dönmez dayısı Claude, Todd'un giysilerini çamurlu bahçeye fırlatıp toz olmasını söylemişti. "Nettie hayattayken seni kapıya koymama izin vermedi ama artık beni engelleyemez," demişti yeğenine. Anneannesinin mezar taşında gördüğü hayaleti saymazsak, Todd üç haftadır hiç kimseyle konuşmamıştı. O gece park edebileceği güvenli bir yer ararken bira partisini gördü. Yalnızlık başını her şeyden daha hızlı belaya sokmuştu hep ve bunu biliyordu ama yine de kenara çekip motoru kapattı.

Kamp ateşinden uzakta bir söğüt ağacının altına oturup kahkahaları ve konuşmaları dinledi. Kimse onu ateşin yanına davet etmedi, öyle bir beklentisi de yoktu zaten. Çukurda yaşayan insanlar, özellikle erkekler, onu küçümserlerdi. Fakat o gece, bira fıçısı boşaldıktan sonra, Frankie Johnson yanına gelip yakınındaki kütüğe oturdu. "Paran var mı, Russell?" diye sordu Frankie.

Todd bir an düşündü. Frankie ona hiçbir zaman fazla yakınlık göstermese de diğerleri küfredip arkasından taş atarlarken ona hiç ilişmemeşti. "Biraz," dedi Todd temkinli bir biçimde.

"Kasabaya gidip kahvaltı etmeye ne dersin?" dedi Frankie. Başka tarafa baktı bunu söylerken, utanıyormuş gibi. "Frisch's Big Boy artık sabaha kadar açık diye duydum."

"Neden?"

Frankie iç geçirdi. Bir taş alıp elinde sıktı, sonra otların arasına fırlattı. "Çünkü karnım aç," dedi.

Todd ona baktı. Bir trafik kazası Frankie'yi yanağından aşağı bir yumurta çatlağı gibi inen bir yara iziyle bırakmıştı ama Todd onun eski yakışıklı hâlini hatırlıyordu. Todd alt dudağını kemirip tehlikeleri ve olasılıkları gözden geçirdi. Olasılıklar galip geldi. "Olur," dedi.

Ateşin etrafındaki sarhoşlardan birkaçı eski Fairlane'a binerken görünce Frankie'yi yuhaladılar. Todd bir gerginlik yaşanacağından korktu ama Frankie onlara parmak gösterdi ve koltukta arkasına yaslandı. Toprak yolda geri dönerlerken biri boş bir bira şişesi fırlattı, şişe tampona çarpıp yana savruldu. "Aptal orospu çocukları," diye homurdandı Frankie. İğrenç soluğu arabanın ön koltuğunu kapladı. Todd karşıdan gelen farların ışığında Frankie'nin yüzündeki yara izini inceledi ve parmaklarını üzerinde gezdirmemek için kendini zor tuttu. Frankie'nin iki bin dolardan haberi var mıydı acaba?

Frisch's Big Boy'da kahvaltı ederlerken Frankie, Todd'a hayatında gerçekten sevdiği tek şeyin on yedi yaşındayken sahip olduğu 69 model sarı Super Bee olduğunu söyledi. "Hatırlıyorum o arabayı," dedi Todd.

Frankie gülümsedi, ağzına biraz daha yumurta doldurdu. "Benim Super Bee'mi herkes tanırdı," dedi. "Kanatlanırdı orospu çocuğu. Tanrım, elime bir fırsat geçse aynısından bir tane daha alırım."

"O araba pert olmadı mı?" diye sordu Todd.

Frankie çiğnemeye ara verip başını salladı. "Hayatımın en kötü günüydü," dedi. "Kaltağın teki geçen gece bana Frankenstein dedi." Üç yıl önce, Pumpkin Center dönemecinde yoldan çıktığında Super Bee telefon direğine toslamış, Frankie ön camdan dışarı fırlamıştı. Aslında bu kadar kötü bir sonuç çıkmayabilirdi ama Frankie bir alkol çılgınlığının ortasındaydı ve biri sonunda yüzüne dikiş atılması için onu hastaneye götürünceye kadar üç gün içmeye devam etmişti. Fakat geç kalınmış, yara kendiliğinden kapanmaya başladığı için doktorun derisini birleştirme şansı kalmıştı. Ona kan kaybından ölmediği için şanslı olduğu söylenmişti.

Frankie kızarmış ekmeğine tereyağı sürmek için ara verdiğinde Todd anneannesinin evin arka odasında ağır ağır can vermesinden konuşmaya başladı. Claude Dayı her gün ölüp ölmediğine bakmak için eve uğruyor, anneannesi göçtükten sonra kokunun eve bir alıcı bulmasını zorlaştıracağından yakınıyordu. Todd fena gitmiyordu, ta ki anneannesinin son ve zar zor aldığı soluğunu tarif etmeye çalışıncaya kadar. "O benim hayattaki tek annemdi," demeye çalıştı ama sözcükler ağzından çarpık ve sümüklü çıktılar. Frankie çatalını masaya bıraktı, peçete kutusundan bir peçete çekip Todd'a uzattı. Sonra pencereden dışarı bakıp kürdanla dişlerini karıştırmaya başladı, Todd kalkıp hesabı ödeyinceye kadar. O gece arabada uyudular ve sabahleyin erken bir saatte Gray's marketten üç şişe Thunderbird şarabı satın aldılar. Akşam olduğunda sarhoş ve hasta gibiydiler, devamlı kalabilecekleri bir yer aramaya başladılar.

Balık kampı iki küflü oda ve kapalı bir balkondan oluşuyordu. Fletcher adındaki dul kadından ucuza kiraladılar çünkü su tesisatı ve elektrik yoktu. Kadın onlara kocasının hafta sonları oraya fahişe götürdüğünü söyledi. "Aslında yakmalıyım lanet yeri ama getirisine ihtiyacım var," dedi Todd'a anahtarı verirken. Geniş odanın bir köşesinde paslanmış bir kömür sobası vardı, yazın siyah eşek arılarını barındırır, kışın ise içeri siyah

duman tüterdi. Biri duvara renkli kalemlerle gerçek boyutlarda bir çöp aile çizmişti. Bütün figürlerin ağzından kan boşalıyordu. Köpek ya da kedi ya da her neyse o bile kırmızı kusuyordu. Arka tarafta etrafı kaygan yeşil taşlarla çevrili eski bir kuyu vardı, kuyudan kovayla su çekiyorlardı ama tadı mazot gibiydi. Asla içmiyorlardı, ama Frankie bazen kokuşmuş ayaklarını o suya sokmayı seviyordu.

İkisi de çalışmaya pek istekli değillerdi, bu yüzden birlikte yaşamaya başladıktan iki hafta sonra doksan dolara yüz adet meskalin satın aldılar. Birkaçını yediler, gerisini sattılar, sonra bir miktar daha satın aldılar. Frankie çok insan tanıyordu ve çoğu kötüydü. Para işlerine Todd bakıyor, kendi tarzında girişimlerde bulunuyordu ama her zaman dikkatliydi. Bütçeyi kirayı ödemeyi ve biraz et, ekmek ve Frankie'nin ucuz şarabından satın almayı mümkün kılacak şekilde ayarlıyordu.

Todd miras parasıyla dolu kavanozu kuyudaki taşlardan birinin arkasına gizlemişti. Todd'un kahverengi saçı uzadı ve kafası güzel olduğunda kapının çerçevesine bir çentik attı. Çöp ailenin kıpırdaşmalarını, tekrar tekrar birbirlerini öldürmelerini izledi. Birkaç ay zarfında yüzden fazla kez aklını tamamen yitirdiğini hesapladı. Kendi adını bile hatırlayamadığı günler vardı. Bazen kahve kavanozunu nereye gizlediğini unutacağı kaygısına kapılıyor, gidip kontrol ediyordu. Frankie ortalıkta cebinde 22'lik tabancayla dolanıyordu. Todd ne zaman silahtan yakınsa, "İmparatorluğumuzu korumamız gerek," diyordu.

Balık kampı Schott Köprüsü'ne bakıyordu, çukura girmenin ya da çıkmanın en kolay yoluydu o köprü. Todd balkonda oturmayı, Paint Creek'ten geçen arabaları seyretmeyi, lastiklerin kalın tahta kalasların üzerinde çıkardığı gümbürtüyü dinlemeyi seviyordu. Hâlâ çukuru terk etme düşleri kuruyordu. Arada sırada, sıcak günlerde, sığ suda serinlemek ve yolda meşrubat şişeleri toplamak için köprüye yürüyorlardı. Frankie her sefe-

rinde Todd'u köprüden suya dalmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ona ödlek diyor, sonra üst tırabzana tırmanıp kendi atlıyordu. İki yıl önce kasabadan bir çocuk balıklama atlayıp boynunu kırmıştı. Frankie her suya çarptığında Ted boynunun kırıldığını hayal ediyordu. Bir keresinde, bütün bir sabahı birayla viskiyi karıştırarak geçirdikten sonra, Frankie tabancasının namlusunu Todd'un ensesine dayayıp ona atlamasını emretti. "Hadi, ateş et, orospu çocuğu," dedi Todd ona. "Atlarsam öleceğim zaten." Değil on beş metre yüksekten atlamak, köpekleme yüzmeyi bile bilmiyordu. Köprünün doğu yakasındaki o derin delik onu beyninin dağılmasından daha fazla korkuyordu. Fakat birkaç dakika sonra Frankie tabancayı indirip pantolonuna soktu. Yürümeye başladı ve omzunun üzerinden, "Bütün hayatını bir ödlek olarak yaşayamazsın, Todd. Bir gün koymuşum götüne demek zorundasın," dedi.

Frankie ayda bir kez hafta sonunu Massieville'de yaşayan yaşlı bir kadınla geçiriyordu. Yüzü yaralandıktan sonra güzel kadınlara karşı özgüvenini bütünüyle yitirmişti ama Todd'a yine de arada sırada taşaklarını boşaltmaya ihtiyaç duyduğunu söylüyordu. Kocakarı yüzüyle ilgilenmiyordu zaten, yeter ki Frankie namlusunu kaldırabilsin. Pazar akşamları balık kampına boynunda takma diş izleri ve kadının onun için paketlediği yemeklerle dönüyordu; tozlu reçel kavanozları, çuval dolusu kanlı kaplumbağa eti, bazen ıslak kek. Todd yemekleri koklayıp çoğunu kapıdan rakunlara ve farelere fırlatıyordu. "Seni zehirlemeye çalışıyor galiba," dedi bir gün, paketlerden birini açıp içindeki yeşil hamburgerleri gördükten sonra.

"Kendime başka birini bulmalıyım," diye yakındı Frankie. "Tanrım, kadın korkunç. Çükümü şu şeftali kavanozuna soksam daha iyi."

"Bana sorarsan bir şey hiçbir şeyden her zaman daha iyidir," dedi Todd.

"Siktir, sen nereden bileceksin?"

"Tasalanma, biliyorum." Todd torbanın içindekileri çıkarmaya devam etti. Alüminyum folyoya sarılmış biraz peynirli makarna buldu, kenara koydu.

"Öyleyse sana bir şey sormama izin ver," dedi Frankie, yere bakıp kolundaki kahverengi kabuğu koparark. "Tuhaf olduğunu ilk ne zaman fark ettin?"

Todd bu soru karşısında hem şaşırdı hem de tedirgin oldu. "Bu da ne demek? *Tuhaf*."

"Yani ibne."

"Ne diye bilmek istiyorsun?" diye sordu Todd.

Frankie küçük bir kahkaha attı. "Tanrım, aklına bir şey gelmesin. Soruyorum sadece."

Todd bir an düşündü. Hikâyeyi kafasında birlerce kez prova etmişti fakat ilk kez biri ona bu kadar kişisel bir soru soruyordu. "VISTA için çalışan şu görevliyi hatırlıyor musun?" dedi titrek bir sesle. 1968'te, Todd on dört yaşındayken, hükümet Knockemstiff'e hödüklerin bir beysbol sahası yapmalarına yardım etmesi için Gordon Biddle adında bir adam göndermişti. Shady Glen Kilisesi'nde yaptıkları ilk toplantıda Gordon herkese Vietnam'da yoksul halkla savaşmaktansa Amerika'da yoksullarla çalışmayı yeğleyeceğini söylemişti. Sıralarda oturan herkes, İkinci Dünya Savaşı'nda savaşmış yaşlı adamlar bile, buna gülümseyip başlarını sallamış ve gecenin sonunda yabancıyı kabul etmişlerdi. Todd için VISTA görevlisine dair her şey –saçı, cildi, gözleri– kilisenin ucuz mozaik pencerelerinden giren yumuşak ışıkta parıldamıştı. Ömründe bu kadar güzel bir erkek görmemişti, ne de bu kadar cana yakın. İki hafta sonra kendini Gordon'un külüstür Ford steyşın arabasının arka koltuğunda kafası içtiği ottan iyi ve çıplak hâlde bulmuştu. Ondan sonra yaz bitinceye kadar neredeyse her gece birlikte olmuşlardı. "Üzerinden çok uzun zaman geçti sanki," dedi, hikâyeyi anlatmayı bitirdiğinde.

"Benimle kafa mı buluyorsun? Bütün söylenenler doğru de-

mek ki?" dedi Frankie bir sigara yakarken. "O acayip konuşan götle mi?"

"New Jerseyliydi."

"Bu hastalıklı bir şey."

"Beni yapmak istemediğim bir şey yapmaya zorlamadı," dedi Todd, fakat Frankie'ye hikâyenin tamamını anlatmamıştı. Gordon ona beysbol sahasının yapımı biter bitmez onu çukurdan çıkarıp New Jersey'ye götürmeyi vadetmişti. Todd ona inanacak kadar gençti. Bütün yapması gereken steyşın vagonun arkasında geçirdikleri gecelerden hiç kimseye söz etmemekti. Fakat bir gece Train Lane'e park etmişken bir rakun avcısı onları görmüş ve Knockemstiff iki gün sonra VISTA görevlisine dair dedikoduyla çalkalanmaya başlamıştı. Dedikodu Todd'un kulağına geldiğinde Gordon gitmişti bile. Ondan sonra her şey yokuş aşağı gitmişti; lisenin süpürge dolabında temizlikçiyle, 50. Karayolu'nun dinlenme tesislerinin tuvaletinde birkaç sapıkla. Güldü kendi kendine; onun aşk hayatı Frankenstein'ınkinden bile kötüydü.

Bazen geceleri büyük odada Frankie'nin Reub Tepesi'ndeki çöplükten kurtardığı mutfak iskemlelerine karşılıklı oturuyorlardı. Sigara ve içki içiyorlardı. Frankie konuşuyor, Todd dinliyordu. Frankie'nin karaciğeri yan tarafından bebek yumruğu gibi fırlamıştı ve diş ağrısı gibi zonkluyordu. Oturmuş hikâyelerini anlatırken bir yandan da karaciğerini sihirli lambadan cin çıkarmaya çalışıyormuş gibi ovuyordu. Hikâyelerin çoğu Super Bee'ye ya da yüzündeki yara izinden önce birlikte olduğu kadınlara dairdi fakat arada sırada yaptığı başka çılgınlıkları da anımsadığı oluyordu. "Dört beş yıl önce," dedi bir gece, "bütün bir çiğ tavuk yedim, bağırsaklarıyla birlikte." Haftanın büyük bir bölümünü baltacının tekinin insanların diş etlerini kanattığı için onlara neredeyse bedavaya verdiği, kocaman küflü Lübnan haşiş parçasını içerek geçirmişlerdi. Balık kampının döşemesi kanlı tükürükten geçilmiyordu. Etraflarında sinekler uçuşuyordu, çürük etmiş gibi.

"İnanmıyorum," dedi Todd. Bir parmağını ağzına sokmuştu, sallanan dişini ileri geri oynatıyordu. Dişini rahat bırakamıyordu. O küflü esrarı içmeye başladığından beri sağlam dişlerinden birinden olmuştu zaten.

"Yedim diyorum sana," dedi Frankie. "Bobby Shaffer'a sor, o sana söyler."

"Bağırsaklarıyla filan? Bu seni öldürürdü."

Frankie bir şey demedi ve Todd kötü bir şeyin gelmekte olduğunu hissetti. Eliyle sol gözüne dokundu, bir hafta önce hiç beklemediği bir anda gelen yumruk yüzünden hassastı hâlâ. Frankie'ye VISTA görevlisini anlattıktan sonra ilişkileri kötüye gitmişti. Todd aniden, artık Frankie'yle birlikte bir hayat kurmayı hayal etmediğini fark etti. Bu, anneannesi öldükten sonra yapayalnız kaldığında tutunduğu çılgın bir fikirden ibaretti. Miras parasının çoğu kavanozda duruyordu hâlâ. İstediği zaman gidebilirdi.

Todd karanlık odada Frankie'nin bütün akşam elinden bırakmadığı Wild Irish Rose şişesinden iki fırt aldığını duydu. Yerde bir şey hızla kaçıştı ve Todd ayaklarını yukarı çekti. Sessizlik büyüdü, kirli odanın tamamını doldurdu. Kapıdan dışarı küf kokulu haşiş dumanları çıkıyordu. Derenin karşı yakasında bir gece kuşu öttü. "Sen bana yalancı mı diyorsun?" dedi Frankie sonunda, sesi bir fısıltı.

Todd cevap vermeye fırsat bulamadan Frankie ayağa fırlayıp onu iskemlesinden yere devirdi. Yumruklarını yedi sekiz kere yüzünün yan tarafında indirdi. Todd kulağının içinde bir şeyin patladığını hissetti. Sonra Frankie kolunu Todd'un boynuna dolayıp sıktı, soluğunu kesti. Todd tekme savurup kurtulmaya çalıştı, sonra onu eldiven gibi saran küçük siyah bir delikten başka bir şey hissetmedi. Kendini kaybetmeden önceki son düşüncesi anneannesini tekrar göreceği oldu. Fakat bir süre sonra uyandı, kot pantolonu bileklerine kadar inmişti, kanlı döşemede yüzükoyun yatıyordu. Döndü ve sallanan dişini tükürdü.

Frankie tepesine dikilmişti, bir bezle kamışını siliyordu. Todd kalçalarını kaldırıp kot pantolonunu çekerken gülmeye başladı. "Ne gülüyorsun küçük ibne?" dedi Frankie. Sonra botunun topuğunu sert bir biçimde yüzüne indirdi.

İkinci kez ayıldığında Frankie gitmişti. Ford ve para kavanozu da. Todd gecenin kalanını ağlayarak ve anneannesinin ruhundan özür dileyerek geçirdi. Kadının o parayı biriktirmesi bir ömür almıştı. Gün ağardığında etrafı aradı ve küllük olarak kullandıkları jant kapağının altına bantlanmış iki asit ve esrarlı iki ince sigara sarmaya yetecek kadar izmarit buldu. Arka taraftaki otların arasında bir kesekâğıdının içinde beş şişe bira buldu. Frankie onun dışında her şeyi almıştı neredeyse, el feneriyle Todd'un küçük transistörlü radyosunu bile.

Ne yapacağını bilmediği için bekledi. Sigaralarını idareli içti, uyumaya çalıştı. Kulağı zaman zaman kanıyordu. Dolapta Frankie'nin yaşlı kadını ziyaretlerinden kalmış bir kutu böğürtlen vardı. Onu ishal ederdi ama yine de yedi. Düz bir taş alıp duvarı çöp aile kayboluncaya kadar kazıdı. Alnında Frankie'nin botunun izi duruyordu. Bir keresinde anneannesinin kömür sobasının üzerinde ona gözleme pişirdiğini sanarak uyandı. Üçüncü günün sonunda Frankie'nin dönmeyeceğini anladı.

Todd o gece iki asit kâğıdını yuttu ve son birayı içti. Sonra ayakkabılarını giydi ve derenin yakasındaki otların arasından Schott Köprüsü'ne yürüdü. Sabahın üçüydü, hiç trafik yoktu. Her şey çiğle ıslaktı. Todd düzgün kalasların üzerinde birkaç dakika bir ileri bir geri yürüdü, sonra köprünün sonundaki dış parmaklığa tırmandı. Kaygandı. Kollarını bedeninden uzaklaştırıp yavaşça köprünün ortasına doğru ilerledi. Sonra durdu ve uzun süre karanlık sulara baktı. Attığı asitlerin o ilk küçük etkisinin beynine ulaştığını hissetti. Bir sigara yaktı ve filtresine gelinceye kadar içti. Sonra sigarayı bıraktı ve yanmakta olan turuncu köz ıslak havanın içinden aşağı düştü. Orada üzüntü ve pişmanlıkla dururken suyun ateşi yutuşunu seyretti.

LARD

Ohio'nun Knockemstiff kasabasında herkes Duane Myers'ın o gece ilk kez gerçek bir kadınla çıkacağını sanıyordu ama martavaldan ibaretti bu. Bu haberi bütün çukura yaydıktan sonra önemli ayrıntıları arabalı Torch Açık Hava Sineması'nda halletti; babasının Chrysler'ının arka koltuğuna biraz ketçap akıttı, kız kardeşinin kirli külotuna biraz şarap döktü, hatta Zippo çakmağıyla ısıttığı kaşıkla boynunu iki yerden morarttı. Sonra gecenin kalanını direksiyonun arkasında kurbağa gibi oturup eve gitmeyi bekleyerek geçirdi. Altı sıcak bira içti ve *Women in Cages* ile *Female Moonshiners* filmlerini izledi. Yanık ten kokusu tereyağlı patlamış mısırın kokusuyla birlikte arabaya sindi.

Duane o bahar on altı yaşına bastığından beri babası Clarence kendisine bir kız arkadaş bulması için baskı yapıyordu. "Neyin var senin?" diye sordu babası. "Lanet olsun, Duane, ben senin yaşındayken bu lanet kasabanın her yerinde bekâret bozuyordum." Clarence'ın oğlunu bütün yaz köle gibi çalıştırdığı uzun ve taşlı bahçede domates fidesi ekiyorlardı. Duane'in diktiği her üç fideye karşılık babası bir bira içiyordu. Yerlere saçılmış boş kutular devasa tohumları andırıyorlardı. Clarence sıska kalçalarının üzerine oturdu ve kirli alnının terini silerken, "Bir

keresinde o kadar abazandım ki bir eşek arısı kovanını düzdüm," diye böbürlendi, "yalan atmıyorum." Duane yan yatmış bütün bitkilerin etrafını killi toprakla destekleyerek dizlerinin üzerinde sessizce ilerlemeye devam etti. Clarence bu hikâyeleri yıllardır anlatıyordu; bir gün arı kovanıydı, bir gün terli bir çorap, bir gün domuz beyni. Duane bunları hep şaka olarak algılamıştı fakat artık durum farklıydı.

Yaz ortasına doğru Clarence aklını yitirmenin eşiğine gelmişti. Bazen evin arka tarafındaki tarlada saatlerce volta atıyor, inek boklarına basa basa tek oğlunun belki de şehvet peşinde koşarak geçirdiği hayatına karşılık Tanrı'nın ona bir cezası olduğunu düşünüyordu. Geceleri Duane'in Plug Run'daki Dixon'ın oğlu gibi bir hanım evladı olduğu kâbusunu görüyordu, şu annesinin geceliğiyle yakalanan çocuk, sonra ameliyat olmak için Columbus'a taşınmıştı.

Bir sabah mutfak masasında otururken Clarence oğlunu, "O kitapları okumayı bırakmalısın," diye uyardı. Berbat görünüyordu, yine kötü bir düş gördüğü çok açıktı. "Daha çok televizyon izle," diye öğütledi. Babası sıcak kahveden bir yudum aldıktan sonra uykulu karısının önüne koyduğu beyaz ekmek ve et suyu tabağını itti.

Duane kapıya yaslanmış bir bardak soğuk sütü yudumlayarak içiyordu. Midesi haftalardır yanıyordu. Babasının torbalanmış, kanlı gözlerine bakmaktansa bakışlarını asabiyetle odada gezdirip duruyordu, sonunda duvara asılı parıldayan bakır tavada dalgalı yansımasını gördü. Zayıf yüzüne gömülü mor çukurlara, siyah çerçeveli gözlüğe, Clarence'ın ısrarıyla kısa kesilmiş saçına baktı. Babasının, "Şu Twiggy'lerin kızını denesene. Tanrım, ben hayır demezdim," dediğini duydu.

Duane'in sorunu ihtiyarın en sevdiği konuya dönüştü. Çenesini kapatamıyordu. Clarence'ın kâğıt fabrikasındaki iş arkadaşları bile oyuna katılmışlardı. Her gün Clarence'ın yemekhaneye girmesini bekliyor, sonra oğullarının rektifiye edilmiş

arabalarının arka koltuğunda cam gibi parlayan kuru sperm lekeleri, park girişinde dolgun ölü salyangozları andıran kullanılmış prezervatifler bulduklarına dair palavralar atıyorlardı. İhtiyara Duane'in yüzüne söylemesi için yeni hakaretler öneriyorlardı: ibne, nonoş, götveren. Ateşe körükle gidiyorlardı. Clarence eve burnundan soluyarak geliyor, terli ve talaş kaplı kollarını sallayarak mutfak kapısından içeri girer girmez avazı çıktığı kadar, "Top!" diye bağırıyordu.

Duane'in arkadaşlarının da hiç yardımı olmuyordu. Okul başlamadan iki hafta önce Porter Watson ile Wimpy Miller, Geraldine Stubbs'la grup yapmaya giderlerken Duane'i almak için eve uğradılar. Clarence çoraplı ayaklarıyla ön bahçedeki ceviz ağacının altında durmuş bira içiyordu. Duane Fairlane'in arka koltuğuna binerken Porter, "Hey, Clarence, nasıl gidiyor adamım?" diye seslendi.

Duane babasının onlara doğru geldiğini görünce, "Hasiktir!" dedi.

"Bu gece ne yapacaksınız, çocuklar?" diye sordu Clarence.

Porter ön paneldeki kutudan bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. "Geraldine Stubbs'ı," dedi pis pis sırıtarak. Porter'ın kadın saçı kadar gür ve parlak saçları omuzlarına iniyordu. Parmaklarına mavi-yeşil bir renk veren, kafatası ve marihuana yaprağı biçiminde yüzükler takardı. Yattığı kızların haddi hesabı yoktu. O yaz başında eve am biti getirdiği ve yeni kanepesine yaydığı için annesi onu garaja sürmüştü.

"Kim?" dedi Clarence, elini yeni kesilmiş gri saçında gezdirerek.

"Şu Reub Tepesi'nde yaşayan geri zekâlılardan biri," diye söze girdi Wimpy, ağzından küçük siyah bir tarak çıkarıp cılız kızıl saçını tükürükle tarayarak. Wimpy'nin aptal bir suratı ve uzun sarı dişleri vardı. Duane'e konserve açacağını çağrıştırırdı.

"Güzel mi?" diye sordu ihtiyar, arabaya yaslanıp köpüklü birayı dikerek.

Porter omuz silkip sigarasından bir nefes çektikten sonra, "Yüzü pek bakılası değil, ama bacaklarını açmaya bayılıyor," dedi.

"Evet," dedi Wimpy, "ona bu yüzden Fıstık Ezmesi diyorlar."

Clarence boş bira şişesini çimlere fırlattı. "Kaç yaşında?" diye sordu geğirerek.

"On beş," dedi Porter.

Clarence cebinden buruşuk bir paket Red Man çıkardı, içinden iki parmak tütün alıp ağzına soktu. Sonra uzun uzun çukuru kuşatan tepelere baktı. Yapraklar hızla renk değiştiriyorlardı. Çam ağaçlarının yeşilinde parlak kırmızılar ve turuncular öne çıkıyordu. Clarence altı aydır sertleşmemişti. "Hey, Duane'e hep dediğim gibi," dedi sonunda ciddi bir tonla, "am amdır. Bazıları diğerlerinden iyi olabilir, ama hepsi iyidir." Bu konuya yüzyıllardır kafa yormuş kadim bir filozof gibi konuşmuştu. Sonra eğilip Duane'e baktı ve gür kaşlarını bir aşağı yukarı oynatarak tuhaf ifadeler yaptı, Porter geri vitese takıp park girişinden çıkıncaya kadar.

Fakat Duane yapamadı. Geraldine'in eski evinin önüne park ettiler ve Geraldine dışarı çıkıncaya kadar kornaya bastılar. Geraldine ot kaplı bahçede salaş giysileriyle başı öne eğik yürürken Duane'e yerden birkaç santim yukarıda süzülerek, girecek boş mezar arayan ürkek bir hayaleti çağrıştırdı. Sonra, yetmezmiş gibi, Wimpy ile Porter kimin ilk gideceğini tartışırlarken Duane, Train Lane'e varıncaya kadar arka koltukta kızın yanında oturmak zorunda kalmıştı. Geraldine yol boyunca tek kelime etmemiş, kapıya yaslanıp Wimpy'nin ona verdiği biraları içerek pencereden dışarı bakmıştı. Sidik kokuyordu ve kıvırcık kahverengi saçında pamuk tiftiği vardı.

"Çok müşkülpesentsin," dedi Porter, Geraldine'i arabadan indirdikten sonra. "Baban olsa onu ikiye ayırırdı." Wimpy'nin kolunu dürttü ve güldüler.

"Ben babam değilim," dedi Duane, arka koltuğun ortasındaki geniş ıslak lekeye bakarak.

Wimpy başını salladı. "Evet, Duane, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu bir cigara yakarak. "O çılgın Lard ve kahrolası Cher'i gibi mi olmak istiyorsun?"

"Nancy," diye düzeltti Duane. Neredeyse herkes Lard McComis'i alaya alırdı. Knockemstiff'in en şişman çocuğu olmanın yanı sıra ünlü şarkıcı Nancy Sinatra'ya körkütük âşıktı. Onun hakkında her şeyi bilirdi, ayak numarasından dondurma tercihine varıncaya dek. Fakat Lard'ın bir iki tuğlası eksik olsa da Duane'e kalırsa Wimpy'den daha zekiydi.

"Ne?"

"Cher değil, Nancy!" diye bağırdı Duane. Sonra dönüp Geraldine'in mucur patikanın yanında uzanan çamurlu hendekten süzülerek karanlık eve girişini seyretti. Birdenbire kimsenin ona güle güle ya da teşekkür ederiz, hatta görüşmek üzere orospu bile demediğini fark etti.

*

Açıkhava sinemasından çıkıp Knockemstiff'e geri sürdüğünde Duane'ın bira kafası cesaretiyle birlikte buharlaşıp yok olmuştu. Çukura varmadan önceki son dik tepeyi tırmandıktan sonra yavaşlayıp Porter'ın bozuk park girişine saptı. Sabahın biriydi ama yıkık dökük garajın ışığı hâlâ yanıyordu. O gece ayık kafayla babasıyla yüzleşme fikrinden nefret ediyordu. Duane babasını kanepeye oturmuş onu beklerken görebiliyordu; bacaklarının arasında bira şişesi, kanıtları incelemeye ve aptalca sorular sormaya istekli. Babasıyla iyi bir günde konuşmak bile uzun zamandır bir şey yememiş bir yamyamla asansörde olmaktan farksızdı.

Duane arabayı Porter'ın külüstür Ford'unun yanına park edip motoru kapattı ve kız kardeşinin ıslak külotunu cebine soktu. Binanın yan tarafına geçti ve kapı görevi gören kahverengi ağır keçeyi kaldırıp içeri baktı. Lard iki balya küflü samanın üzerinde oturuyordu, kirli tulumunu kabuk bağlamış

dizlerine kadar indirmişti. Başının üzerindeki kirişten sallanan aşınmış uzatma kablosuna takılı el lambası devasa göbeğini spot gibi aydınlatıyordu. Birkaç adım ötede Porter ile Wimpy bongu ileri geri geçirirken arada sırada o devasa yağ yığınına bir dart atıyorlardı. Okların uçları sadece iki santim olacak şekilde törpülenmişti. Oklardan biri iyi bir yere isabet ettiğinde Lard'a bongdan bir duman daha veriyorlardı. İyi oldukları tek spor buydu.

Duane kapıdan içeri girerken Lard gülümseyip boğuk bir sesle, "Hey, Duane, kız arkadaşımı gördün mü?" diye bağırdı. Sonra Nancy Sinatra albüm kapağını kaldırdı, Duane'e şimdiye kadar bir milyon kez gösterdiği kapak. *Boots* uzun çalarının kapağıydı, Nancy'yi şımarık bir zengin piçinden gerçek bir seks tanrıçasına çeviren plak. Kırmızı deri eteği ve dizlerine kadar çıkan çizmeleriyle kedi gibi kıvrılmıştı. Lard o kapağı tulumunun önüne sokup gittiği her yere yanında götürürdü. Bazen, biri ona dart atmaya hazırlandığında, kalkan olarak kullanırdı. Gözlerini korumak istediğini söylüyordu.

Duane gülümseyip başını salladı. "Lan oğlum, başka plağın yok mu senin?"

Lard bir sevinç çığlığı atıp albüm kapağına sarıldı, sonra Nancy'nin dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. "Onun gibisi yok, Duane," dedi.

Porter kutu birasını dikip bitirdi. "Moruk, gelmene çok sevindim," dedi Duane'e. "Bu şişko orospu çocuğuna biraz da sen bakıcılık yap. Gerçekten çekilmez olabiliyor."

"Bir şey yaptığı yok," dedi Duane. "Lardy, yaramazlık mı yaptın yine?"

"Hayır, Duane, asıl sorun o," diye karşı çıktı Lard, küt parmağıyla Porter'ı işaret ederek. "Çok fazla Blue Ribbon içiyor."

Porter, Duane'e göz kırptı, sonra boş bira kutusunu Lard'ın kafasına fırlattı. "Duane, bu ikisi bütün gece köpekler gibi iş tuttular," dedi, cebinden çakmağını çıkararak. "Adil değil. Şiş-

ko onu paylaşmayı kabul etmezse kartondan kancığı yakalım derim."

"Hayır! Hayır!" diye haykırdı Lard. Ayağa kalkmaya çalıştı fakat tekrar yerine yığıldı. Karnındaki küçük delikten pembe bir sıvı aktı, sonra yağ tepelerinin arasında kayboldu. "Porter, Nancy'den uzak dur," diye inledi Lard, saman balyalarının üzerinde bir sağa bir sola sallanarak.

Duane aniden, göz ucuyla, Wimpy'nin kolunu başının arkasına götürdüğünü gördü. "Geliyor!" diye bağırdı Wimpy. Lard'ın karton albüm kapağıyla yüzünü örtüşünü izledi ve ok göğsünden sıçrayıp kirli döşemeye saplandı. "Az kalsın haklıyordum seni, siktiğimin ucubesi," dedi Wimpy.

"Tanrı cezanı verecek senin, Wimpy," dedi Lard, yanaklarından aşağı süzülen yaşları kirli avucuyla silerek, "gözlerimi oyarsan anneannem çok kızacak."

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Duane. "Lanet olsun, kanattın yine onu."

"Hey, sanki zorla mı yapıyoruz?" dedi Porter. "Kendisi istiyor."

Doğruydu. Lard'ın ilgi çekmek için yapmayacağı şey yoktu. Bazen geç saatte *Koltuk Sineması* bittikten ve televizyon yayını sonlandıktan sonra, anneannesinin evinden gizlice çıkıp Knockemstiff'in içinden geçen karanlık yolda bir aşağı bir yukarı yürürdü. İnsanları pencerelerini tıklatarak uyandırır, sonra oklarını uzatıp onlara dışarı çıkıp birkaç ok atmaları için yalvarırdı. Sonra geri çekilir, tulumunu çözüp yere düşmesine izin verirdi. Koca göbeği ay gibi parlardı. Kulaklarında vızıldayan sivrisinekleri dinleyerek orada saatlerce durarak birinin dışarı çıkıp hedefi on ikiden vurmasını bekleyebilirdi.

"Kimin sikinde?" dedi Wimpy. "Koduğumun göbeği koca bir kabuk zaten. Kaplumbağa kabuğu kadar sert." Oklardan birini alıp körelmiş ucunu köşedeki iş tezgâhının üzerinde duran bileğitaşında bilemeye başladı.

Duane Lard'a yerde duran yağlı bez parçasını fırlattı. "Şununla silin. Tulumunu da yukarı çek."

Porter bongu ateşleyip Duane'e geçirdi. "Hey, moruk, boynuna ne oldu?"

Duane gözlüğünü yukarı kaldırdı ve yüzünün utançla kızardığını hissetti. Yalan söylemeyi hiç becerememişti. "Boynumu emdi," diye cevap verdi. Babası için prova ettiği repliklerden biriydi.

Wimpy döndü ve gözlerini kısıp Duane'in boynuna baktı. "Lan, lanet kafanın tamamını çiğnemeye çalıştı galiba."

Duane bir şey demedi, dudaklarını bongun borusuna yapıştırıp dumanı herkesin tükürüğünün içinden ciğerlerine çekti. Otun tadı cipsi andırıyordu. Işığın altında suyun içinde küçük karidesler gibi dönüp duran kırıntıları görebiliyordu. Ürperdi, sonra bir duman daha çekti.

Duane'in cuma gecesi bir kızı Torch Açık Hava Sineması'na götüreceğini duyduğunda Porter hemen, "Adı ne?" diye sormuştu. Porter ile Wimpy garajdaki çalışma tezgâhının önünde durmuş kartuşlu teyp çaları sızıntı yapan bir araba aküsüne bağlamaya çalışıyorlardı.

Duane bir ad bulmak için haftalarca düşünmüş, sonunda mükemmel adı buluncaya kadar aklından bir milyon ad geçirmişti. O ada âşık olmuştu bile, dilinden her yuvarlandığında sertleşiyordu. "Mapel McAdams," dedi yavaşça.

"Kız kardeşi var mı?" diye sordu Porter ansızın.

"Hı... hayır, tek çocuk," dedi Duane, RC Cola'sını kaldırıp uzun uzun içerek.

Wimpy siyah bantla izole etmekte olduğu kabloların arasından başını kaldırdı. "Ben onu tanıyorum," dedi beklenmedik bir biçimde. Duane öksürdü, burnundan köpüklü kola püskürdü.

Porter, "Ne oluyor?" diye haykırıp geriye sıçradı. İri kıllı koluyla yüzündeki RC Cola'yı sildi. "Tanrım, Duane."

Duane soluklandı. "Yanlış boruya kaçtı, moruk," dedi. Son-

ra Wimpy'ye döndü. "Onu nereden tanıyacaksın. Kasabalı bir kere."

"Ne fark eder?" dedi Wimpy. "Kuzenim Jimmy bir zamanlar onunla çıkıyordu." Öne eğildi, ip yalıtım bandını ısırarak koparıktan sonra, "Evet, Jimmy'nin dediğine göre yarığı o kadar kötü kokuyormuş gibi pencereleri açmak zorunda kalıyormuş," diye ekledi.

"O ürpertici orospu çocuğu her zaman böyle palavralar sıkar," dedi Duane öfkeyle. "Bu kız Geraldine değil." Neticede *Mapel McAdams*'dan söz ediyorlardı, saçında toz topaklarıyla dolanan bir hayaletten değil. Hem, kim onu nasıl tanıyabilirdi ki? Duane, Mapel'i kendisinin bile tanıyabileceğinden emin değildi. Henüz onu yaratmaya devam ediyordu.

"Bak," dedi Wimpy yere tükürerek, "o kız olduğuna seninle bir dolar bahse girerim."

Duane, "Ah, seni aptal beyinsiz..." diye başlamış fakat sonra durmuştu. Aniden Wimpy'nin yalanının yaratmaya çalıştığı kadını çok daha inanılır kıldığını idrak etmişti. Başını kaldırıp bir an kirişteki yaban arısı yuvasına bakmıştı. Sonra kaset çalar kısa devre yapmış ve sıcak turuncu kıvılcımlar çakarken Duane yanlarından uzaklaşmıştı.

*

"Duane, evlenecek misin şimdi?" diye sordu Lard. Duane tulumunu yukarı çekmesi için Lard'a yardım ediyordu. Lard'ın sarkık memelerinden birinin altında yamyassı olmuş bir sinek vardı.

"Hayır, Lardy, kızın teki işte."

"Vampir demek daha doğru olur," dedi Porter. "Ağzına vermemişsindir umarım. Boynuna bakılırsa çükünü kıyma makinesine sokmak gibi bir şey olurdu."

Wimpy bir bira açtı ve "Söylesene, Duane, yarığı nasıl kokuyordu? Sakın yalan söyleme."

Duane bir an durup bir sigara yaktı, önceden hazırladığı cevabı bir kez daha aklından geçirdi. "Kokmuş balık gibi," dedi.

"Gördün mü? Sana söylemedim mi?" dedi Wimpy.

"Nancy kadar güzel mi?" diye sordu Lard. Elindeki *Boots* plağının kapağına bakıyor, parmağını pop şarkıcısının yüzünde gezdiriyordu.

"Tanrım, amına koduğumun şişkosu," dedi Wimpy, "çocuk az önce kızın yarığının balık gibi koktuğunu söyledi. Duane kendine bir film yıldızı mı buldu sanıyorsun?"

Porter Duane'in yanına gelip bir kez daha boynuna baktı. "Peki, onunla ne kadar ileri gidebildin?" diye sordu.

Duane sigarasından derin bir nefes alıp rahat görünmeye çalıştı. "Üzerine Boones Farm şarabı döküp yaladım."

"Yeme beni," dedi Porter. "Sıran geldiğinde Geraldine'i bile halledemedin."

Duane cebinden yapış yapış olmuş külotu çıkarıp dumanlı havada salladı. "Öyle mi?" dedi. "Bu kime ait sence?" Külotu Porter'ın kan çanağına dönmüş gözlerinin önünde salladı. Bu nihai kanıttı. İhtiyarı o külotu salonun duvarına ölü hayvan başı gibi monte ederken görebiliyordu.

Porter, Duane'in elini sıkıca tutup zafer hatırasını temkinli bir biçimde kokladı. "Benimle kafa mı buluyorsun," dedi. "O Mapel kızı bunu yapmana gerçekten izin verdi mi?"

"Evet," diye yemin etti Duane, "çok haz aldı. Bakabilirsin. Babamın arabasının her yerine elma şarabı bulaştı."

Porter, Wimpy'ye döndü. "Kahretsin, belki bunu Geraldine'le denemeliyiz," dedi. "Yalamaya başlamadan önce üzerine şarap dökmeliyiz."

"Siktir," dedi Wimpy ona.

"Daha iyisi," dedi Porter garajı işaret ederek, "şu lanet mazot kutusuyla çalkalamalıyız."

*

Porter ile Wimpy sızdıktan sonra Lard uzanıp el lambasını söndürdü. "Bu ışık gözlerimi rahatsız ediyor," diye homurdandı. Sonra tekrar samanlara gömüldü ve sessizce karanlığa baktı. "Duane," dedi sonunda, sesi alçak ve ciddi, "kız arkadaşın için böyle konuşmamalısın."

Duane bir şey demedi. Tahta bir iskemleye oturup ayaklarını uzatmıştı. Porter'ın Camel sigaralarından içerken eve gidip ihtiyarla yüzleşmeden önce hikâyesinin üzerinden son bir kez geçiyordu. Aniden bir tiksinti dalgası kapladı içini, utanca boğuldu. Gerçek olmamasına rağmen Mapel'e kötü davrandığını biliyordu, onun hakkında bir köpek için bile etmeyeceği laflar etmişti. Adını fısıldadı bir kez daha, fakat farklıydı bu kez. Mapel gitmişti. Sigaradan bir nefes daha aldı, sonra Porter ile Wimpy onunla işlerini bitirdikten sonra bahçesinden evine doğru süzülen Geraldine'i düşündü.

Birkaç dakika sessizlikte oturdular, sonra Lard sessizliği bozdu. "Duane?"

"Ne var yine?"

"Takas etmek ister misin?"

"Takas etmek mi? Neyi?"

"Benim Nancy'imle senin Mapel'ini."

Duane şaşkınlıkla Lard'a baktı. Şişman oğlan Nancy'nin albüm kapağını göğsüne bastırmıştı, yavaşça kalkıp inen devasa göbeği eski püskü bir körüğü andırıyordu. Yıllardır Nancy ile birlikteydi, her şeyi birlikte yapmışlardı. Nancy onu hedefi şaşmış oklardan korumuştu. "Böyle bir şey yapmak isteyeceğini sanmıyorum, Lardy," dedi Duane.

"Neden?" diye sordu Lard. Kirişlere bakmaya devam ediyordu.

Duane bir an düşündü. "Çünkü... çünkü o senin sevgilin, hem de ne zamandır," dedi. "Mapel onun eline su dökemez."

"Ay, Duane," dedi Lard esneyerek. "Nancy gerçek bile değil. Anneannemin bana verdiği eski bir fotoğraf sadece." Sonra gözlerini kapattı.

Duane bir süre bekledi, sonra ayağa kalkıp Levi ceketinden nemli külotu çıkardı. Usulca şişman arkadaşının yanına gitti. Lard sarkık kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturmuş horluyordu. Cips ve ter kokuyordu. Duane, Porter ile Wimpy'nin uyumakta olduklarından emin olduktan sonra iş tezgâhının üzerine yan yana dizilmiş okları gördü. Çocukluklarından beri Lard daima hiçbir şey hissetmediğini iddia etmiş, ısrarla okların canını yakmadıklarını söylemişti. Duane yine de kendi oklarını her zaman hafif fırlatmış, şişman çocuğa asla zarar vermeyeceğine kendi kendine ant içmişti. "Kız gibi atıyorsun," diye iğnelerdi Wimpy onu.

Duane külotu Lard'ın tulumunun yan cebine soktu, sonra okları toplayıp geceye çıktı. Summit'in kıvrımlı omurgası boyunca batı istikametine, Cincinnati'ye doğru yol alan yük treninin uzaktan gelen gümbürtüsünü duyabiliyordu. Porter'ın evinin park girişinin kenarına yürüyüp anne babasının evine baktı, tepenin yamacında çürümekte olan yasadışı bir çöplük gibi duruyordu, ihtiyarın paslı hurdaları ve aşırı büyümüş leylakları ve gri ekim sisiyle çevrilmiş. Ev dediği yerin burası olduğuna inanamıyordu.

Trenin sesi uzaklaşıp kaybolurken rüzgâr aniden şiddetlenip yolun karşı tarafındaki kuru otları dalgalandırdı. Serin hava su toplamış boynunu sızlattı. Anne babasının evinin balkonunun ışığının yandığını gördü, sonra tekrar söndü. Başını kaldırdı ve Knockemstiff'in üzerindeki gökyüzünün en parlak yıldızını aradı, sonra kolunu geriye attı ve oklardan birini o yıldıza fırlattı. Fırlatmaya devam etti, var gücüyle, hepsi onu kuşatan karanlıkta kaybolunca kadar.

BALIK KROKET

Kuzeninin cenazesinden bir gün önceydi ve Del kendini gece yarısı Köpük Çamaşırhanesi'nde siyah kotunu yıkarken buldu. Cenazede giyebileceği tek pantolonuydu. Artık hiçbir şeyi sikine takmayan ölmüş kuzeni Randy bile cenazede Del'den daha iyi görünecekti. Çamaşır torbasındaki doğru dürüst tek gömleğinin arkasına şablonla TROY OLTA MALZEMELERİ yazılıydı.

Bu kadarla da kalmıyordu. Del ne yaparsa yapsın, ne derse desin kurtulamadığı bir kadınla birlikteydi. Ne zaman onu yaşadığı bakım evine bıraksa, bir şekilde doğum kontrol haplarını ve bir takım temiz çamaşır alıp ondan önce evine dönmüş oluyordu. Yetmezmiş gibi içine dünyaları sığdırdığı plastik çantasının dibinden çekip çıkardığı balık kroketlerle onu delirtiyordu. Soğuk ve yağlıydılar, yeşil pamuk havıyla kaplıydılar. Her ne kadar muhtemelen Del Murray'nin birlikte olduğu en iyi kadın olsa da –prezervatifsiz bol seks, son moda psikotropik uyuşturucular, sosyal yardım çeki– onunla umuma açık yerlerde görünmeye utanıyordu. Bir zekâ özürlüyle birlikte olmuş herkes neyle karşı karşıya olduğunu anlar.

Del aşırı pahalı küçük otomattan bir kutu sabun satın alıp

çoğunu makineye boşalttı, sonra ilan panosuna gitti. Her çamaşırhanede insanların eşyalarını satabileceği ya da çocuklarını takas edebilecekleri bir ilan panosu vardı. Kasabanın umutsuz yakasında bir Hıristiyan çadır buluşması tertipleneceğine dair bir ilan vardı, kötü el yazısıyla yazılmıştı ve daha iyi bir hayat vadediyordu, Del'in uzun zamandır arzuladığı bir şey. İlanın bir köşesinde dünyanın üzerindeki pembe bir bulutun üstünde süzülen bir İsa karikatürü vardı, öteki köşede ise bir zebani ev yapımı marmelat kavanozları gibi etiketlenmiş kafataslarıyla dolu tabaktakilerden atıştırıyordu: EROİNMAN, ŞARAPÇI, EŞCİNSEL, FAHİŞE, ATEİST. Giysilerini umumi çamaşırhanelerde yıkayan insanların ödlerini patlatmak için tasarlanmıştı sanki. Fakat ilan Del'e eski anılarını hatırlatıyor, ona Randy'yle birlikte sırf bir ödül kazanmak için Shady Glen Kilisesi'nde bir yıllarını nasıl heba ettiklerini hatırlatıyordu; ödül ilk sıcak günde darmadağın olan küçük kırmızı bir İncil idi. Sekiz yaşındaydılar.

*

Pazar okuluna gitmeyi bıraktıktan birkaç yıl sonra Randy ile Del postayla Charles Atlas vücut geliştirme kursuna yazıldılar. Bu henüz çocukların çizgi roman kitaplarının arkasındaki formları doldurarak hayatlarının gidişatını değiştirebildikleri zamanlardı, uzun zaman önce, Balık Kroket Seven Kız doğmadan önce. Her hafta postayla bir zarfın içinde yeni egzersizler geliyordu fakat Del pek sardıramamıştı, telefon rehberini ortadan ikiye yırtmak için onca zahmete katlanmak ona akıllıca gelmiyordu. Onun yerine Meade'deki Gray Eczanesi'nden *Kırmızılar* adında bir kitap yürüttü. Del fazla kitap okuyan biri değildi ama Randy vücut geliştirme sevdasından cayıncaya kadar zaman öldürecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Del *Kırmızılar* kitabını asla unutmayacaktı. O yaz on kez filan okumuş olmalıydı. Onu kanlı deliğe plastik pipetle uyuştu-

rucu üfleyebilmek için kolunu konserve açacağıyla yaran çocuğa dair radyo spotu kadar etkilemişti. Kitapta Cole adında düzgün bir çocuk yolda evden kaçmış iki kızı alır ve kızlar Cole'un babasının yeni Lincoln'unda kollarına uyku hapı enjekte ederler. Del'in aklında bir şeyler birden yerine oturdu ve çılgın kancıklar asit atıp hippinin kaldığı yeri ateşe verdiklerinde Del artık hayatıyla ne yapmak istediğini tam olarak biliyordu.

"Moruk, bu kitabı okuman gerek," dedi Del, *Kırmızılar* kitabını Randy'nin burnunun altında sallayarak. Randy açık pencerenin önünde çırılçıplak egzersizlerini yaparken Hendrix dinliyorlardı. Charles Atlas güneşi ve temiz havayı çok önemsiyordu ki ayda yaşıyorsan iyi fikir olabilirdi ama onların yaşadığı kasabada kâğıt fabrikasının yaydığı duman yüzünden her şey çürük yumurta gibi kokardı. Randy hâlihazırda "Purple Haze" parçasını fena hâlde çizmişti ve Jimi sürekli, "... while I kiss the sky... while I kiss the sky..." diyordu. Del Randy'nin omzunun üzerinden dışarı baktı ve yaşadıkları Knockemstiff adındaki çukurun üzerinde süzülen kahverengi bir bulut gördü.

Randy kitabın kapağına baktı; gözlüklü çocuk ile iki harcanmış kız karayolu tabelasının önünde başparmakları ceplerinde öylece duruyordu. Randy tiksintiyle horuldadı, sonra yatağın yanında bulundurduğu bir bardak çiğ yumurtayı alıp bir dikişte içti. Günde on iki yumurtaya çıkmıştı. Kamışının ucundan ter damlıyordu. Karnı arabanın ön ızgarasını andırıyordu. "Kalem kırar gibi kırabilirim o orospu çocuğunu," dedi pazılarını sıkarak.

"O orospu çocuğu senin hayal bile edemeyeceğin kadar çok kızla yatıyor," dedi Del. "Kas geliştirmeye filan ihtiyacı yok."

"Boş laf. Kızlar kaslı erkeklere bayılırlar. Plajda yüzüne kum tekmelenen çocuğa ne diyorsun?" diye sordu Randy.

"Sen yüzmeyi bile sevmezsin," dedi Del. "Dinle, kızlar kaç şınav çektiğinle ilgilenmiyorlar. Onların bütün istediği kafalarını iyi edip saçlarına çiçek takmak. Belki bir araba çalmak."

"Evet, sonra senin abilerin gibi hapsi boylamak."

"Hey, o benzin istasyonunu soymaya kalkışmadan önce onlara bu kitabı okumalarını söylemiştim," dedi Del.

"Neden söz ediyorsun sen?" diye bağırdı Randy. Yeni bir set bacak çalışmasına başlamıştı. Del uzanıp "I Don't Live Today" parçasında müzik setinin sesini Randy'nin abisi Albert'ın ses düğmesinin üzerine yapıştırdığı küçük sınır bandını geçecek şekilde açtı. Hoparlörlerden tuhaf bir ses gelmeye başladı, biri yerdeki halterle üstlerine vurup analarını ağlatıyormuş gibi.

"Florida'ya gidip böyle kızlar bulalım diyorum," dedi Del, kitabın kapağını Randy'nin kırmızı, sivilceli yüzüne doğru tutarak. "Hippi cennetinden farksız orası."

"Kahretsin, Delbert, şu ufak tefek olan birinin kız kardeşini andırıyor," diye homurdandı Randy, müzik setinin hoparlörleri patlamadan hemen önce.

*

Balık Kroket Seven Kız asker ceketini çıkardı, parlak kotunun kemerini gevşetti, sonra çamaşırhanenin kirden ve sigara izmaritinden geçilmeyen döşemesine uzanıp vücudunu esnetmeye başladı. Del yolun bir yerinde, muhtemelen kızın bütün Haldol haplarını yuttuğu gece, başkalarını egzersiz yaparken seyretmeyi sevdiğini itiraf etmiş olması gerektiğini düşündü. Cinsel tahrikle filan ilgisi yoktu, insanın en iyi arkadaşının işinden olduğunu ya da zengin orospu çocuğunun tekinin uçak kazasında hayatını kaybettiğini öğrendiğinde duyduğu haz gibiydi daha çok. Ona başka hangi sırlarını açmıştı acaba? Del çamaşır makinesinin içinde dönen pantolonunu seyretti ve Balık Kroket Seven Kız'ın yaptığı her hareketten sonra çıkardığı seksi sesleri duymazdan gelmeye çalıştı. Bazı kusurlarla lanetlenmiş olmakla birlikte, kızın ancak sirk ucubelerinin ve dünya çapında akrobatların girebileceği biçimlere girmek gibi bir yeteneği vardı. Del bunun kendisini köleleştirme planının bir parçası olduğunu biliyordu.

*

Del Florida otobüsünde *Kırmızılar* romanının en şehvetli bölümlerini Randy'ye tekrar tekrar okudu fakat sonunu söylemekten her seferinde kaçındı. Atlanta'ya vardıklarında Randy terk edilmiş sayfiye evindeki İspanyol sineği seks partisine dair bölümü ezberlemişti. St. Petersburg terminaline girdiklerinde psikotik Dorcie'nin onu beklediğinden emindi. Kuzeni uyuduktan sonra Del sessizce kalkıp tuvalete gitti ve romanın son birkaç sayfasını yırttı. Randy'ye Dorcie'nin, yani onun küçük iğneci kraliçesinin, polisler onu kıstırdığında köprüden atlayıp boğulduğunu söylemeye yüreği el vermedi.

*

"Karnım aç, moruk," dedi Randy, Florida eyalet sınırına ulaştıkları sabah. Karayolunun iki yanı boyunca portakal ağaçları diziliydi. Her şey oda parfümü gibi kokuyordu.

"Baksana, portakallar basketbol topu kadar."

"Hayır, hayır, kaslarımı çok hızlı yitirmemden bahsediyorum," dedi Randy, "bir yerden yumurta bulmam lazım." Doğruydu, Randy çiviye basmış plastik bebeği andırmaya başlamıştı. Del'in gözlerinin önünde sönüyordu.

"Elimize biraz para geçer geçmez sana yumurta satın alırız."

"Nasıl olacak?" diye sordu Randy çatlak bir sesle. "O kitapta bunu nasıl yapacağımız da yazıyor mu?"

"Tasalanma," dedi Del. "Bu herifin her şeye bir çözümü var."

*

Üç gün sonra St. Petersburg'ta Leo adında bir sosisli sandviç satıcısıyla tanıştılar. Adam düdüklü tencereye yeni et dolduruyordu. Büfeden yayılan koku Del ile Randy'yi rıhtımın altında uyumaya başladıklarından beri delirtiyordu. "Bu akşam benim evime gelin," dedi Leo, çocuklara iki sosisli sandviç ve üzerine

adresi karalanmış bir kibrit kutusu uzatarak. "Hadi, yiyin sosislilerinizi," dedi Randy'ye göz kırparak.

"Hey, Del," dedi Randy daha sonra, "şu Leo o biçim mi sence?" Çenesine hardal yapışmıştı.

"Kimin umurunda? Ben artık eve dönemem, bütün bildiğim bu. Annem beni öldürür."

"Bunlar böyle bir şey için kaç para öderler sence?" diye sordu Randy.

*

Leo kapıyı üzerinde çiçekli bir bornoz ve ayağında burunları kesilmiş bir çift eski tenis ayakkabısıyla açtı. Şiş ayakları iki deniz kestanesini andırıyorlardı. Kasvet verici bir motel odasında yaşıyordu; kirli halıda siyah ziftli ayak izleri, küvette başkasının kumu. Del'in daha sonra hep yöneleceği türde bir yerdi, her zaman bir şeylerin olduğu fakat kimsenin olduğunu kabullenmediği çöplüklerden.

"O dışarıda bekleyebilir," dedi Leo, başıyla Del'i işaret ederek.

"Yok öyle şey," dedi Randy. "Ben tek başıma içeride kalmam."

"Ne? Seninkini ısıracağımdan mı korkuyorsun? Küçük bir balık kroketi yer gibi kemireceğimden mi korkuyorsun?" dedi Leo gülerek. "Peki. Fakat köşede dursun ki ben ona bakmak zorunda kalmayayım. Sen ürkek kedinin tekisin, değil mi?" Sonra Randy'ye eski buruşuk bir *Playboy* dergisi verip kendisi hazırlanırken dergiye bakmasını söyledi. Leo ön sevişmeden o dergiyi anlıyor olmalıydı fakat başka bir çocuk dergideki bütün çıplak kadınların yüzüne sivri sakal çizmişti.

Leo banyoda gargara yaparken Randy, Del'e kan görürse orospu çocuğunun kafasına bir şey indirmesini söyledi. "Ne dediğini duydun," diye fısıldadı Randy. "Bu herif yamyam bile olabilir." Yatağın yanındaki sarı gölgeliğinin etrafında mavi martıların uçtuğu lambayı işaret etti. Del'i omuzlarından kav-

radı. "Bunu yüzüne gözüne bulaştırma," dedi. Del gidip lambanın fişini prizden çekti. Sonra köşede durdu ve sadece bir blok ötedeki okyanusu dinledi. Dalgalarla oynayan çocukların sesini, kumsalda takılan tatilcilerin kahkahalarını duyabiliyordu. O gün Deniz Yeli Motel'de bütün dünya daha gürültülüydü sanki.

*

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Balık Kroket Seven Kız. Esneme hareketlerini bitirmiş Del'in kalan deterjanıyla metal lavaboda saçını yıkıyordu. Yarısı siyaha yarısı platin sarısına boyanmış saçını ortadan ayırdı. Bu insanda iki başlıymış izlenimi uyandırıyordu.

"Hiçbir şey," dedi Del, pencereden rüzgârda yavaşça ileri geri sallanmakta olan Köpük Çamaşırhanesi tabelasına bakarak.

"Tanrım, ne cevap," dedi kız. "Hep aynı şeyi söylersin."

"Öyleyse sorma." Biri titrek bir parmakla kirli pencereye
 UYUŞTURUCU KARŞILIĞINDA ÇALIŞIRIM diye yazmıştı. Del hiçbir zaman o kadar alçalmayacağı düşüncesinin tatminiyle başını çevirdi.

Balık Kroket Seven Kız musluğu kapatıp saçındaki sabunlu suyu sıkmaya başladı. "Hayatım, söylüyorum sana," dedi. "En iyi seçeneğin Henry J. Hamilton Rehabilitasyon Merkezi. Çok fazla form doldurmak gerekiyor ama tanıdıklarım var."

"Seni böyle bir şey söylemeye iten şey nedir?" diye sordu Del. Her yere asılı SİGARA İÇİLMEZ levhalarını dikkate almadan bir sigara yaktı.

"Çünkü sen olumlu ortamlarda başarılı olan bir tipsin," diye izah etti kız, ezberden şiir okurmuş gibi. "Bunu seni ilk gördüğümde fark ettim. En azından sınava girmelisin."

Del onu dikkate almamaya karar verdi. "Randy ile Florida'ya gittiğimiz zamanı düşünüp duruyorum. Ömrümde o kadar açlık çekmedim. Parayla bile iş bulamıyordun, o kadar kötüydü."

"Sen eskiden çalışır mıydın?" diye sordu kız şaşkınlıkla.

"Farklı bir zamandı."

"Balık kroket ister misin?" dedi kız, elini büyük çantasına daldırarak.

"Kaldır şu lanet şeyleri," dedi Del. "Neredeyse otuz yıl önceydi."

"Henry J. Hamilton Rehabilitasyon Merkezi'nde hiç açlık çekmezsin," dedi kız. "Özel etkinlikleri var. Wanda sosyal yardımını takip eder. Çamaşır yıkayan yaşlı bir kadın bile var. Şimdi birbirimize sarılmış televizyon seyrediyor olabilirdik. Kadına her zaman bahşiş olarak bir balık kroket veririm."

"Yahu, söylüyorum sana, ben oraya taşınmayacağım!" diye bağırdı Del.

"Keyfin bilir. Peki, Florida'ya ne yapmaya gittiniz?"

"Bilmiyorum," dedi Del. "Bir kitap okudum. Sanıyorum daha iyi bir hayat arıyorduk."

"Buldunuz mu?"

"Hayır, bir kitaptı sadece. O zamandan beri kitap okumadım."

*

Leo, Randy'yle işini bitirdiğinde Del'e kendisine yardım etmesi için işaret etti. Yaşlı adam soluk almakta güçlük çekiyordu. Del ayağa kalkarken adamın dizlerinin çatırdadığını duydu. Eski bir kovboy filmindeki bir heyelan sahnesini çağrıştırıyordu bu ses. Alt dudağında Randy'nin beyaz sperminden bir tutam vardı, tuzlanmış salyangozu andırıyordu. Leo'nun bornozu açıldı ve şiş göbeğindeki mor zikzak çatlaklar göründü. Sonra osurdu ve Listerine şişesine uzanıp testi diken bir şarapçı gibi dikti. Randy orada benzinlikte takılan bir aylak gibi duruyordu, sessiz ve dalgın, benzinliğe yeni bir arabanın girmesini bekleyerek.

Leo kavanozdan biraz bozukluk çıkardı ve Randy'nin avucuna küçük bir torbaya altın tozu serpiyormuş gibi serpti. "Bu kadar mı?" dedi Randy sonunda, avucundaki beş sent, on sent ve çeyreklere bakarak.

"Epey para var orada," dedi Leo.

"Sikimi emmene izin verdim!" diye bağırdı Randy.

"Sesini yükseltme," dedi Leo. "Ben böyle bir şey için bu kadar ödüyorum. Senin öğrenmen de gerekiyor. Bir jambon parçasıyla daha iyi zaman geçirirdim." Bornozunun cebinden bir çörek çıkarıp ucunu ısırdı. "Hadi," dedi, "şu çirkin arkadaşını al ve buradan git, siz beladan başka bir şey değilsiniz." Kırıntılar havada küçük altın sarısı tatarcıklar gibi uçuşuyordu.

Randy, Del'e bakıp başını salladı. "Ben daha fazlasını istiyorum," dedi ve Del lambayı şişman adamın kafasına indirdi.

*

Balık Kroket Seven Kız insanların giysilerini astığı metal direklerden birine tutunup striptiz kulübündeki dansçı kızlar gibi dönmeye başladı. Del ıslak kotunu kurutma makinesine atıp pencereye döndü. Kızın camdaki yansımasını seyretti, dönme hızını giderek artırıyordu. Uzun saçları arkasında pelerin gibi uçuşuyordu. Del kızın bir duvarın üzerine uçacağından ya da büyük metal makinelerden birine toslayacağından emindi. Kız karayolunda son sürat giden bir ambulansın sirenini çağrıştıran tiz bir çığlık attı. Del geri çekilip kaçınılmaz çarpışmayı bekledi. Aile gecesinde Atomic Speedway'de olmak gibiydi, çocuklar iyi vakit geçirsin diye birinin çuvallayıp ölmesini umarak.

*

Randy, Ohio vücut geliştirme yarışmasını kazandıktan sonra Del evine uğrayıp ondan kendisi için bir iyilik yapmasını istedi. "Hayatta olmaz," dedi Randy. "Sen asla geri ödemezsin." Abisi Albert'la birlikte işlettikleri tamirhanedeki gri metal masanın arkasındaki koltukta arkasına yaslanmıştı. Arkasındaki rafta kocaman bir kupa duruyordu.

"Sen ünlüsün artık," dedi Del, meseleye başka bir açıdan yaklaşmaya çalışarak. "Ünlü olmak nasıl bir duygu?"

"Yahu, bilmiyorum," dedi Randy. "Getirisi yok, kastettiğin buysa. Bob Evans reklamını bile alamadım." Elindeki lastik topu yoğurup duruyordu. Topu her sıktığında kulakları oynuyordu. Del onu televizyonda sosis köftesi satarken hayal edemiyordu.

"Bak, moruk, Florida'da olanlardan hiç kimseye söz etmedim, bunu biliyorsun."

"Hah! Başka bir şeyden konuştuğun yok, Delbert," dedi Randy. "Lanet olsun, Şerif Matthews'a bile söyledin."

"İki yüze ne dersin?" diye sordu Del. "Odama girmeme izin vermiyorlar."

"Yok param. Büyük bir yarışma kazanmak için ilaçlara kaç para harcandığından haberin var mı? Bu kollara senin hayatın boyunca çalacağından daha fazla yatırım yaptım," dedi Randy. "Bak, sana ne yapman gerektiğini söyleyecek değilim ama Albert gelmeden buradan gitsen iyi edersin. Müzik setini patlattığından beri sana fena hâlde uyuz."

*

Sonunda Randy'nin kalbi bedenine göre fazla büyüdü. Hiç ara vermeden iğne yaptıranlardandı, sonuçlarını dikkate almadan kas yapmaya odaklananlardan. "Sigara içmeme izin vermiyorlar," diye hırıldadı Del onu görmek için bakım evine uğradığında. Del hastane yatağının yanında duran oksijen tüpüne baktı. Hemşire Del'e Randy'yi aldığı ilaçlar onu sanrılandırdığı için yatağa bağladıklarını söyledi. Del kuzeninin bir yerlere bazı haplar zulalamış olmasını umdu.

"İçme sen de," dedi Del. "Bay Charles Atlas böyle bir şeye ne der?"

"Sevgili Chuck'ı çoktan saldım," dedi Randy. "Bana nikotin ver."

"Onlar senin iyileşmeni istiyorlar," dedi Del, ikna edici olmaktan uzak bir tonla.

"Sokmuşum onlara, ben öldüm be adam. Kalbimin futbol topu büyüklüğünde olduğunu söylüyorlar. Hadi, Delbert, bir si-

gara ver bana." Del üst kayışları çözüp Randy'ye paketini verdi. "Kapıyı kolla," dedi Randy. "Hemşire kancığın teki."

Del, Randy'nin oksijen maskesiyle aldığı solukların arasında sigaradan duman çekip öğürmesini izledi. "Hey," dedi Del sonunda, "bir zamanlar sana okuduğum kitabı hatırlıyor musun? Dorcie, Cole ve... kahretsin, ötekinin adını hatırlamıyorum."

"Holly," dedi Randy. "Ötekinin adı Holly idi. Şu neredeyse bâkire olan."

"Evet, doğru. Tanrım, onun adını hatırladığına inanamıyorum."

"O Dorcie bir başkaydı," dedi Randy. "Tanrım, onu iki yüz yetmiş kilo kaldırdığım zamanda tanımış olmak isterdim. İkiye yarardım."

"Hey, Randy, bir kitaptı sadece. O insanlar gerçek değil."

"Yo, hayır, yanılıyorsun," dedi Randy. "Onlar gerçekti. Çoğu şeyden daha gerçek en azından. Ben Dorcie'yi hâlâ düşünürüm. Bundan ne sonuç çıkar?"

"Yaşlı adama ne diyorsun o zaman?" diye fısıldadı Del, yatağa yaklaşıp. "Onu da hâlâ düşünür müsün?"

"Tanrım, Delbert, hayatında başına gelen tek şey buymuş gibi davranıyorsun. Siktir et o yaşlı akbabayı. Hak ettiğini aldı, ben böyle bakıyorum." Del ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Hey, ayağa kalkmışken, bana şuradaki dergiyi verir misin?" dedi Randy. Del etrafına bakındı, pencerenin pervazında bir *Ohio Vücut Geliştirme* dergisi gördü. Kapağında Randy'nin fotoğrafı vardı. Del solmaya yüz tutmuş fotoğrafta kuzeninin yüzüne baktı; zafer gülümsemesi, her yerden damarlar fışkırmış. Randy sigaradan bir nefes daha alıp öksürürken dergiyi ona verdi. Randy ciğerleri havalı çekiçle darbeleniyormuş gibi öksürüyordu. Sigarayı yatağa bıraktı, oksijen tüpünün yanına. Çarşaf ufaktan tutuştu. Del söndürmek için sürahiyi kaptığında Randy elini sallayıp onu uzaklaştırdı. "Çık git buradan," dedi soluk soluğa. Del hızla kapıdan çıkarken dönüp baktığında

Randy dergiyi parçalamış, görkemli günlerinin fotoğraflarıyla ateşi besliyordu.

*

Del sonsuza dek devam edebileceğini hissediyordu ki harikulade bir histir bu, özellikle kuzeninin bir Marlboro yakarak intihar edişini izlemişsen. Balık Kroket Seven Kız akrobasi hareketlerini bitirip direkten soluk soluğa indiğinde onu tuvalet kapısının arkasına götürüp diz çöktürttü. "Para için yapıyormuşsun gibi davran," dedi, pantolonunun fermuarını indirerek.

"Burada mı?"

"Neden olmasın?" dedi Del. "Bu gece burası ölü."

"Kaç para?" diye sordu kız, topuklarının üzerine yerleşerek.

"Bilmiyorum. Bir sosisli almaya yetecek kadar."

"Sosisli mi?"

"Çok değil, biraz bozukluk sadece," diye cevap verdi Del, kızın ıslak saçını okşayarak. Gözlerini kapattı ve kurutma makinesinin boğuk gümbürtüsünde Florida sahilinin okyanusunu duyar gibi oldu. Nemli çamaşır kokusunu içine çekerek Leo'nun küflü halısını düşündü. Terli ellerindeki lambayı zihninde canlandırdı, ağırlığını hissetti, martıların gölgeliğin etrafında bir tur daha attıklarını gördü. Balık Kroket Seven Kız yüzünü kasıklarına çarpıp duruyordu ve Del bir an için on beş yaşındaydı yine. Greyhound otobüsüyle güneye gidiyor, *Kırmızılar* romanının Dorcie'nin ilk kez barbitürat aldığı bölümünü okuyordu. Randy yanındaki koltukta kaslarını sıkıyor, ona bir an önce beyaz kızların bekâretini başparmağıyla bozan King Coon adındaki zenciye dair bölüme geçmesi için baskı yapıyordu. Sonra başparmaklarını koridorun karşı tarafında oturan sarışın kadına doğru sallayıp gülmüşlerdi. Del bittiğini idrak ettiğinde aşağı baktı ve Balık Kroket Seven Kız'ın ona gülümsemekte olduğunu gördü. Onu tamamen unutmuştu.

Del temiz siyah kot pantolonunu katladıktan sonra Balık Kroket Seven Kız'la birlikte çamaşırhaneden çıktı ve caddede yürümeye başladılar. Gecenin biriydi, hava serindi. Çiğ vardı. "Gerçekten kaptırdın," dedi Balık Kroket Seven Kız. "Bu kadar gülünç olan neydi?"

"Kuzenimi gördüm sanırım."

"Bugüne kadar bunu bana söyleyen olmadı," dedi kız. "Sen benim haplarımdan mı aldın yine?"

"Yine de makbule geçti," dedi Del.

"Bir şey değil. Şimdi de sen benim için bir şey yap," dedi kız, çantasını açarak.

"Ne?"

"Al," dedi kız, balık kroketi Del'in yüzüne tutarak.

Del tereddüt etti, sonra balığı alıp soğuk ucundan bir ısırık aldı. Balık tadı yoktu fakat başka bir şey olduğunu düşünüyordu zaten, dindarların o küçük gofret ve üzüm suyuyla yaptıkları gibi. "Pekâlâ, şimdi gözlerini yum," dedi kız. Del gözlerini yumdu. "Bakma," dedi kız. Kız onu caddede sürüklerken Del nereye gittiklerini bilmiyormuş gibi yaptı. Kızın hoşuna gitti bu. Del gözlerini biraz araladı ve gökyüzünde hareket eden kara bulutların ayı bir battaniye gibi örtmüş olduğunu gördü. Tekrar gözlerini kapattı ve balık kroketin kalanını da ağzına attı. Birdenbire kendini çok yorgun hissetti, eski bir filmde ekranın bir yanından ötekine doğru sendeleyen bir hortlak gibi, aradığı huzur hep ulaşamayacağı kadar uzak. Balık Kroket Seven Kız onu elinden tuttu ve yürüdüler.

BACTINE

Yatalak amcamla Massieville'de kalıyordum çünkü meteliksizdim ve başka yerlerde istenmiyordum. Günlerimin çoğunu amcamın lazımlığını değiştirerek ve ağzına yeni bir sigara yerleştirerek geçiriyordum. Yirmi dört saatte bir onu ıslak bezle siliyor, havalandırmak için kırık bedenini ters çeviriyordum. Amcam korkunç bir trafik kazasından sonra yatalak kaldı ve hayatının kalanını bitki gibi yaşamasını mümkün kılacak yüklü bir tazminat aldı.

Benim uyuşturucudan uzak durmam gerekiyordu –amcamın kızı bana bununla ilgili bir yazı bile imzalatmıştı– fakat bir gece geç bir saatte kendimi ölü deri parçaları, çalıntı aletler ve benzin istasyonlarında her zaman indirimde olan ve bir dolar doksan dokuz sente satılan kasetlerle dolu bir arabada kafam bir ton buldum. Sürücü bana sürekli kuzen diye hitap eden Jimmy adında hödüğün tekiydi ama değil onu ailemizin belediye parklarına girmesine izin verildiği günlerdeki toplantılarda görmek, tanıştığımızı bile hatırlamıyordum. Yine de, ben ben olduğum için, beni birkaç Bactine kutusu koklamaya ikna etmesine izin vermiş olmalıydım. Sonra kustum ve beynim donmuş çamaşır suyu şişesinden farksızdı. Wal-Mart otoparkında etrafımızda

kar taneleri dönerken ağzımı Jimmy'nin son birasıyla çalkaladım ve bir daha burnumu ekmek poşetine sokmamaya yemin ettim.

Ondan bir süre sonra, sabahın üçüne doğru, kendimizi Crispie Creme'de arkadaşım Phil'i ararken bulduk. Babası kansere yenik düştükten sonra Phil'in Seconal fitillere konduğunu duymuştuk. Crispie Creme kasabadaki barlar kapandıktan sonra bizim gibi insanların gidebileceği tek açık yerdir. Fakat mekânda bir zamanlar cezaevinde oğlunu kollarımın arasında tuttuğum için beni her zaman ürperten şaşı gözlü garson Bayan Leach'ten başka kimse yoktu. O günlerde nereye gidersem gideyim vergi tahsildarlarına ve geçmişimin talihsizliklerine rastlıyordum. O arada yaşamaya değer bir gelecek fırsatı benden hızla uzaklaşıyordu.

Kahve söyledik ve bize bakmak zorunda kalmaması için yaşlı kadından uzak bir locaya yerleştik. Yaşlı kadını gecenin o saatinde tedirgin etmeye gerek yoktu. Mekân pencerelerden, plastik ahşap doğramadan ve bana her zaman kadavra görünümü veren şu vızıltılı floresan lambalardan geçilmiyordu. Arka taraftaki radyoda sadece dindar insanların anlayabileceği yüksek tempolu bir Noel şarkısı çalıyordu.

"Bu boku son kez yapıyorum," dedim. "Son kutuyu koklarken Fred Çakmaktaş ile konuşuyordum amına koyiyim." Bir risk alıp sigaramı çıkardım ve içime çektiğim tüm bu gazla infilak etmediğime şaştım.

"Ben artık sirenlerden ve o lanet tuhaf ışıklardan başka kafa alamıyorum." Jimmy kabuk bağlamış bir tutam saçı geriye attı. Favorileri aynı hizada değildi ve süt veren bir ineği dahi emanet edemeyeceğin gözleri vardı. "Fakat bir keresinde Torch Açık Hava Sineması'nda devasa bir kuş tarafından yendim." Bunu yoğun bir duyguyla söyledi, ilk öpüşmesini ya da hayatının en güzel gününü anımsıyormuş gibi. "Orospu çocuğu beni arabadan küçük bir solucanı çeker gibi çekip aldı. Çok acayipti, kuzen."

Bayan Leach kahve demliğini getirdi, masaya turuncu ruj ve çikolata parmak izleri bulaşmış iki fincan bıraktı. Jimmy başını kaldırıp ona, "Baksana, abla, bizim Lester ne yapıyor bu aralar?" diye sordu. Elimle ona çenesini kapatmasını işaret ettim ama ağzından çıkmıştı bir kere.

"Krema?" dedi kadın sadece. Jimmy'ye bakıyordu fakat yüzü bana dönüktü, o kadar şaşıydı. Keder, aşağılanma ve gece vardiyası kadını kahve servis eden bir zombiye çevirmişti. Alnına bir çivi çaksan yüzündeki ifade değişmezdi. Sonra, yanıt beklemeden, döndü ve ağır ağır yürüdü, kahve ve çörek yağıyla lekelenmiş ve kıçı sarkmış beyaz garson pantolonuyla parlak tezgâha gitti.

"Neyin var senin? Öldüğünü bilmiyor musun?" dedim alçak sesle, kadının duymadığını umarak.

"Kim öldü?" diye sordu Jimmy, küçük plastik yapay krema kutusunu yırtıp açarak. "Lester'i mi kast ediyorsun?"

"Geçen yaz cezaevinde kendini asan o," diye fısıldadım, fincanımı Jimmy'nin ağzının kırmızı, kabuk bağlamış derisinden fırlayan parçalardan korumak için elimle örterek.

"Kahretsin," dedi Jimmy yüksek sesle, dövmeli ellerini çırparak. "Şimdi hatırladım." Bir sigara yaktı, sonra bir kez daha Lester'in annesine baktı. Kadın aşınmış kazağından iplik parçaları topluyor, onları küçük ezilmiş bitleri fırlatır gibi yere fırlatıyordu. "Aman," dedi Jimmy sıska omuzlarını silkerek, "ne yapacaksın? Lester'la aynı okula gittik." Fincanıyla Bayan Leach'i işaret etti. "Bu huysuz ihtiyarı kendimi bildim bileli tanırım."

Sonra, düşünmeden, "Onu indirdiklerinde oradaydım," dedim. Nedense sürekli konuşmak istemediğim şeylerden konuşur ama söylemek istediğim şeyi hiçbir zaman söyleyemezdim. "Boynuna çöp torbası bağlamıştı," diye ekledim. Zihnimde hâlâ genç şerif yardımcısını büyük anahtar demetini yere bırakıp telsizden yardım isterken görebiliyorum. Farkında bile olmadan kollarımı Lester'in titreyen bacaklarına dolayıp onu yukarı

kaldırmıştım, sidiği turuncu tulumumdan aşağı akmıştı. Ben iki paralık bir paket peynir çalmaktan on günlüğüne cezaevine girmiştim ve bir an için onu kurtarmayı aslında çok daha iyi biri olduğumu kanıtlamak için iyi bir fırsat olarak gördüm. Fakat şerif yardımcısı koşarak merdivenden aşağı indiğinde kafam karıştı, sonra tutuldum. Kimsenin fark etmeyeceğini umdum. Bir gün önce Lester kamışından içeri bir kalem sokmuştu. Hayattaki en büyük başarısıydı. Onu bıraktığımda nasıl tekmelediğini hiçbir zaman unutmayacağım.

"Kendini öldürmeyi anlayabilirim fakat çöp torbasıyla değil," dedi Jimmy.

"Sen o sprey kutularını koklamaya devam edersen buna kafa yormana gerek kalmayacak."

Cam kapı açıldı ve iki iri, çirkince kadın bir suç işlemiş gibi içeri girdiler. Yalnızlıktan ince uzun salatalıklarla sapıkça şeyler yapan ve saçlarında elmalı hamur kızartması parçalarıyla uyanan türde kadınlar. Bize aptallıklarına ya da umutsuzluklarına işaret eden küçük küstah gülümsemelerle baktılar. Jimmy arkasına yaslanıp onları beyaz köle pazarında köle satın alan bir bedevi şeyhi gibi süzdü.

"Vay, vay, vay," dedi.

"Aklından bile geçirme," dedim.

"Kahretsin, bir ay oldu. Daha genç olanı perişan ederim."

Yaşlıca olan tezgâhın karşısındaki locaya yerleşirken öteki orada durup bir koca kutu çörek ve iki sıcak çikolata söyledi. Üzerinde kilolu insanların giymelerinin yasaklanması gereken taytlardan vardı. Başındaki solmuş Reds beysbol kepinin açısı, içinde bulunduğum karamsar ruh hâliyle bana bir yabancıyla talihsiz bir yolculuk kehanetinde bulunuyordu. Gizli buluşma yerinde bir küf bahçesinin yayılmakta olduğunu görebiliyordum neredeyse.

"Onlarla konuşmamı ister misin?" diye sordu Jimmy, daha

genç olanı dilini akmakta olan burnunun ucuna değdirerek etkilemeye çalışırken.

"Hayır, onlar buraya çörek yemeye gelmişler," dedim. "Hem, bugüne kadar hiç şişman kadın düzmedim, bundan sonra başlamaya da niyetim yok."

"Ne demek? Şişman kızlar da düzüşmeyi sever. Senin gibi birinin bu kadar seçici olmasına inanamıyorum."

"Nedenmiş?" diye sordum, kahve fincanımı masaya koyarak.

"Dişlerin filan. Sen bu yaşlı hatunu becer bence. Glen Campbell olduğun söylenemez."

Bu kadarı bana yetti. Yakasından kavrayıp salladım. "Seni küçük orospu çocuğu," dedim, kirli gömleğini sıska boynunun etrafında büzerek, "çeneni ne zaman kapatacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Dili dışarı sarkıncaya kadar boğazını sıktım, sonra koltuğunda geri ittim. Öksürdü ve eski muşamba döşemeye yoğun ve zehirli bir balgam tükürdü. "Tanrım, moruk, bir şey demek istememiştim," dedi gırtlağını ovuşturarak.

"Sen kendi işine bak, tamam mı?" dedim. Başımı çevirip birinin beni toprağın altına göndermeye yetecek kadar malla çıkagelmesini umarak pencereden karlı caddeyi seyrettim. Bir zamanlar yakışıklı bir adam addedilirdim, tam bir parti çocuğu; düzgün kadınlar bana adımla hitap eder, Tater Brown's'taki striptizciler sigaralarını yakmama izin verirlerdi. Fakat bu Tex Colburn adındaki orospunun evladı beni Paint Creek tarlasında kendisinin hasat etmeyi planladığı sömekleri toplarken yakalamadan önceydi. Sonunda bana o mısır tarlasında yetiştiğinde o kadar öfkeliydi ki adamlarına beni tutmalarını söyledikten sonra paslı bir çit direğinden söktüğü çiviyle ön dişlerimi tek tek kırdı. Her geri çekildiğimde dudaklarımı kesti. Şimdi ofis saatlerini gönüllü göz doktoruyla tükürük takas ederek geçiren devlet hastanesinin diş hekiminin merhametine kaldım. Cam-

daki yansımamda eski gülümsemelerimden birini denedim. Fakat o mutlu günler geride kalmıştı, asık suratımla pembe, dişsiz bir mağaraya bakıyordum karamsarca.

Birkaç dakika sonra, "Siktir et," dedim ve masaya döktüğü toz şekeri kahve fincanıyla iki çizgi hâline getirmekle meşgul olan Jimmy'ye döndüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Hey, ben bu Phil puştunu tanımıyorum bile," dedi. "Bütün gece oturup onu mu bekleyeceğiz yoksa?"

Çörek biçimindeki saat 04:20'yi gösteriyordu. Ne kadar kabul etmek istemesem de Phil şimdi bir yerde sızmış, babasının mirasının tadını çıkarıyordu muhtemelen. Kendimi bir yakınımın ölüp bana barbitüratlarını bırakmasını dilerken buldum fakat aklıma beni o kadar çok seven biri gelmedi. Amcam kendininkileri postacı kadına söz vermişti.

"Allah belasını versin," dedim, Jimmy'nin masanın üzerindeki toz şekeri her an burnuna çekmesine bekleyerek.

"Bir kutu daha koklayabiliriz," diye önerdi, yüzü parıldayan çizgilerden bir santim uzakta.

Amcamın evine dönmeyi düşündüm, tıkanmış tüplerini temizleyip zavallının tekrar tekrar anlattığı buruk hikâyeleri dinlemeyi. Arkamızdaki tombul kadınlar müstehcen fantezi-ler paylaşıyor, ağızlarıyla şehvetli sesler çıkarıyorlardı. O arada Bayan Leach vitrinin arkasında morarmış ayaklarının üzerinde uyukluyordu. "Moruk, kutu koklamak beni bitiriyor," diye inledim, eter kokusunu hatırlayıp öğürerek.

Sesimde hafif bir teslimiyet tınısı saptayan Jimmy başını kaldırıp sallantılı, çarpık dişleriyle gülümsedi. "Sen söyle yeter, kuzen," dedi.

Onu dikkate almamaya karar verdim. Hem söyleyecek ne vardı? Biz biz olduğumuz için ne yapacağımızı zaten biliyordum. Birkaç dakika sonra Jimmy ile oradan çıkacak ve iğrenç arabasına binip park edebileceğimiz bir yer arayacaktık. Jimmy plastik poşete yine Bactine sıkacaktı ve oturup o soğuk sisi ci-

ğerlerine çekişini dinleyecektim. Kokusu midemi bulandırınca pencereyi aralayacaktım. Kar ön camı yavaş yavaş kaplayacaktı. Jimmy'nin gözleri elma şekeri gibi kırmızı ve yapışkan bir hâl alacak, başı bir düşle koltukta geriye yaslanacaktı. Bu gece şanslıysa daha önce görmediği bir şey görecekti. Sonra sıra bana gelecekti.

DİSİPLİN

Daha fazla steroid satın almak için Parkersburg'a sürdük, 425 Amerikan dolarına elli santimetre küp Meksika Deca'sı. Ve oğlum Sammy'ye hemen orada, Gold's'un otoparkında, kalçadan bir doz çaktım. Deca pekmez gibi yoğundur, zerk etmesi zor olmakla birlikte insanı Amiş jambonu gibi şişirmez. Ben doğru noktayı buluncaya kadar Sammy küçük bir kız gibi inlemeye başladı. "Odaklan," dedim, enjektörü başparmağımla yavaşça iterek. "Unutma: Güney Ohio Şampiyonluğu. Acı yoksa kazanç da yok." Sammy'nin aptal, sivilce suratlı kuzeni Küçük Ralph da bizimleydi, ön koltuğa sarkmış, "Bırak ben yapayım, bırak ben yapayım," diye söyleniyordu, ağzına bir tane çakıncaya kadar. Sonra *Best of Sousa* kasetimi taktım ve uzun dönüş yolu için dolgun bir tane yaktım. "Gladyatör Marşı"nı bütün gün dinleyebilirim. Yarıştığım zamanlarda rutinimin müziğiydi.

Arka pencereden kan tükürmekte olan Küçük Ralph dışında kimse tek kelime daha etmedi, ta ki kasabanın öteki yakasındaki bayırı tırmandıktan sonra McDoland's'ın önünde birikmiş arabalara toslamaya ramak kalıncaya kadar. Bir an için yanlış yere saptığımı düşündüm. Yani, Meade'de o güne dek gördüğüm en kötü trafik tıkanıklığıydı. Sonra yangın çıkmış ya da

sarhoş orospu çocuğunun teki Tecumseh Lounge'dan çıkarken arabasını parçalamış olmalı diye düşündüm. Yanılıyordum.

Bobby Lowe ana caddede durmuş çifte pazı pozu veriyordu. Ekim ayının ortasıydı, kesinlikle kazak havası, ama onun üzerinde sadece beyaz fosforlu külotu vardı. Kaslarını geliştirmekte olduğunu duymuştum, fakat bu kadar çok kas yaptığını bilmiyordum. Kolları benimkiler kadar kalındı neredeyse. Arabalar ve kamyonlar ana caddeye dizilmişlerdi, Bobby ne zaman yeni bir poz verse insanlar korna çalıp nara atıyorlardı, buradaki pislikler beğenilerini böyle ifade ederler. Bobby daha çok yedi klasik pozu veriyordu, herhangi bir geri zekâlının yapabileceği şeyler. Dosdoğru önüne bakıyor, soğuğa rağmen teni parıldıyor, yağmurun altında kalmış bir sokak köpeği gibi titriyordu. Bir pozu doksan saniye tutup ona bir yıllık hayatını katmanın ne demek olduğunu kimse bilemez. Orospu çocuğunun tekinin kafana silah dayadığını ve seni sonsuza dek bok yemeye zorladığını düşün, cehennemdeymiş gibi.

"Kahretsin, biz bunu neden akıl edemedik?" dedi Küçük Ralph. İki yosma Bobby'nin yanına koşup pazılarını öptükten sonra Mustang arabalarına döndüler. Bu beni bile sertleştirdi, o dar pantolonlu küçük kancığı Bobby'nin pazılarını öperken görmek.

"Senin gibi bir şişko orada ne yapabilir?" dedim Ralph'a, Bobby'nin baldır kaslarını incelerken. Otuz santim filan olmalıydılar.

"Belki birinin ağzına veririm en azından," dedi.

"Seni ağzına alacak kokarcayı görmek bile istemem," diye karşılık verdim. "Bütün kasabayı taşa çevirebilir."

"Senin bilmen gerekir," diye söze girdi Sammy, pis pis sırıtarak.

"Ağzından çıkana dikkat et, evlat," dedim. "Hem, bu hiç profesyonelce bir yaklaşım değil. Bir gece kulübünde striptiz yapmaktan farkı yok." Bobby'nin kollarının genişliği aklımdan

çıkmıyordu, Sammy'nin kollarına en az beş santim fark atardı. Sonra, mide bulantısıyla, Willard Lowe'un oğlunun Güney Ohio yarışmasında Sammy'yi eleyebileceğini idrak ettim, lanet eyalette başka kimse kalmamış gibi. Willard benim can düşmanımdı; o orospunun evladından dördüncü sınıfta, beden eğitimi dersinde plastik halterler için kavga ettiğimiz zamandan beri nefret ediyordum.

"Yapma, Luther, laf olsun diye söyledim," dedi Küçük Ralph.

"Hey, devam et, Ralphie," dedim. "Oraya git ve sarkık kıçını bu sarhoşlar için salla."

"Kötü bir niyetim–"

"Siz ibneler hep aynısınız. Disiplinden yoksunsunuz," dedim. "Benimle bir daha böyle konuşma. Bobby kendini bilmez bir okul çocuğu gibi hava atıyor." Bunu söylememle Willard Lowe'un elinde bir bardak kahveyle McDonald's'tan çıkması bir oldu. Yüzünde muntazam beyaz dişlerini sergileyen gülümsemesiyle; eski günlerde karşı karşıya geldiğimizde beni kışkırtan şu gülümseme. Vücut geliştirme yarışmasında gülümsemenin ne kadar önemli olduğunu kimse bilmez. Benim gülümsememin bir boka benzemediğini herkesten önce ben kabul ederim; insanlar hep tavuğun boynuna kenetlenmiş aç fareyi andırdığımı söylerler. Tek kusurumdu fakat beni üst üste yedi yıl Ortabatı şampiyonluğundan etti. Olsun, Willard artık kaslarını yitirdi, yaşlı kadınların evlerindeki yürüyüş bantlarından satın aldı, sanırım uzun vadede kazanan ben oldum. O da tembel orospu çocuğunun teki ve dünya tembel orospu çocuklarından geçilmiyor.

Salona gittik ve Sammy'ye biraz protein hazırladım, sonra yatmasını söyledim. Güney Ohio'nun tek gerçek vücut geliştirme salonunu ben işletiyordum; kadın yok, aerobik saçmalığı yok, Nautilus palavrası yok. Fakat buralarda doğru dürüst vücut geliştirici bulmak neredeyse olanaksız olduğundan salonu açık tutmak için ağırlık kaldıranlara ve nadiren de olsa futbolcula-

ra ihtiyaç duyuyordum. Burası eskiden benzin istasyonuydu, Sammy ve ben arka tarafta uyurduk. Yağmurlu gecelerde yağ bulaşmış betondan yükselen dumanlar dinozor kanı gibi kokardı.

Bobby Lowe kendini McDonald's'ın önünde rezil ettikten birkaç gün sonra salona uğradı. Bir iş çevirdiğini hemen anladım; babası da yarışmalardan önce aynı şeyi yapardı. "Bunu kendim akıl ettim," diye izah etmeye başladı. "Aşırı poz, ben böyle diyorum. Durum ne kadar kötüyse o kadar iyi. ESPN kanalı bile gelip bakacaklarını söylediler. Büyük paradan söz ediyoruz burada, Luther."

"Ee?" dedim.

"Cumartesi günü Sam de katılır belki diye düşündüm. Küçük bir yarışma. Geçen gece denemeydi sadece."

"Siktir git buradan," dedim. "Sammy Güney Ohio yarışmasına hazırlanıyor."

"Hey, baba," dedi Sammy, "Bence–"

"Kes sesini!" diye bağırdım. Tekrar Bobby'ye döndüm. "Bak, ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Baban da aynı şeyi yapar, sürekli beynime girmeye çalışırdı. O ve o aptal gülümsemesi. Şimdi siktir git salonumdan!"

"Salon mu?" dedi etrafına bakarak. "Cezaevi hücresini andırıyor daha çok." Sonra döndü ve bir bokmuş gibi kasıla kasıla çıktı, çıkarken omuz kasları kapı çerçevesinin boyasını kazıdı.

O hafta disiplini artırdım: günde üç seans. Sammy'nin geceleri ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye takati olmuyor, bir köşeye bok torbası gibi yığılıp uyuyordu. Fakat başka türlü kazanamazdık; Sammy sıska kıçlı annesine çekmişti, kanser onu haklayıncaya kadar gizlice sigara ve kahve içen kuş kadar bir şeydi. Koca kıçlı ve iri kemikli bir Amazon'u hamile bırakmadığım için çok hayıflanmışımdır. Yine de, ona bastığım Deca ile Sammy o hafta iki kilo kas yapmayı başardı. İki saatte bir keratin, yağ yakıcı ve sıvı protein veriyordum. Kahvaltıda bir

kaşık yulaf ezmesi; akşam yemeği, bir dilim fırında pişmiş balık. Geceleyin ona çiğnemesi için tahta elbise askılığı veriyordum. "Zaten tozdan oluşmuşuz, evlat," diyordum kaslarına kramp girmeye başladığında. Kustuğunda, "*Güney Ohio!*" diye bağırıyordum.

Fakat sonra, ertesi cumartesi, Sammy sekiz seansına gelmedi. Ben bütün öğleden sonrayı banyoda temizlenerek geçirmiştim ve o bunu fırsat bilip sıvışmıştı. Bir şişe Nitro almak için buzdolabını açtığımda Deca şişesinin neredeyse boşalmış olduğunu gördüm –oysa altı hafta dayanması gerekiyordu! Küçük şerefsiz annesi gibi kolaya kaçıyordu demek. Gidip sırt ve omuz egzersizlerini yaptım, sonra duş alıp giyindim. Sammy'nin nereye gittiğine dair bir fikrim vardı. Küçük puştu suçüstü yakalamak istiyordum. Planım ana caddede kıçına tekmeyi basmak, onu herkesin önünde rezil etmekti. Kimse Luther Colburn'a karşı çıkamazdı. Kollarım 53, göğsüm 137 santimdi.

Ana caddeye ulaştığımda trafik durmuş, arabalar 23. Karayolu'na kadar dizilmişlerdi. Dondurucu bir soğuk vardı, bankanın tabelası eksi yedi gösteriyordu. Ara sokaklara girip çıkarak sonunda Miller Yedek Parça dükkânının arkasında park edecek bir yer buldum. Köşeyi dönmemle aptal oğlumu görmem bir oldu. Karşı kaldırımda Mickey D tabelasının altında mayoyla poz veriyor, başında bir kadın külotu sallanıyordu.

Kent ayaklanmıştı, Çiftçi Festivali'nin yapıldığı haftadan bile beterdi. Lowe bir poz veriyor, sonra Sammy onu taklit ediyordu. Herkes kornaya basıp birbirlerine şişe geçiriyor, aptalca şeyler haykırıyorlardı, Elvis'i duşta eline patlatırken yakalamışlar sanırdın. Sonra gördüm. Sammy'nin yüzüne gülümsemesi yayıldı ve diş macunu reklamı gibi parıldadı. Sammy'nin böyle gülümseyebildiğini bilmiyordum. Annesini tekrar görmek gibiydi. Fakat ben sürücülere küfrederek arabaların arasından karşıya geçmeye çalışırken Sammy cepheden poz vermek için döndü ve birdenbire kaldırıma yığıldı.

Onu tekmelediğimi, kalkmasını emrettiğimi hatırlıyorum. Sonra orospu çocuğunun teki arkadan başıma bir şey indirdi. Kendime geldiğimde Sammy'yi sedyeyle ambulansa götürüyorlardı. Kalbi durmuştu. Karayolunda siren ve çakar ışıkla uçarak yol alırken sağlık memurunun onu geri getirme çabasını izledim. Adam pes ettiğinde Sammy hâlâ gülümsüyordu. "Dalga mı geçiyorsun," dedim, kafamdan kanlı bir cam parçası yere düşerken. "Lanet olsun, bir şey yap!"

Adam Sammy'ye bir kez daha elektroşok uyguladı. Sammy'nin donmuş göğsünden küçük beyaz kıvılcımlar yükseldi. Hayat belirtisi yok.

"Tanrım, bu çocuk bir sonraki Güney Ohio vücut geliştirme şampiyonu," dedim, adamın gırtlağına sarılarak. "Dünyayı alt edecek bir gülümsemeye sahip. Ölmüş olamaz!" Adamın soluğunu kestim, göz damarlarının patlamak üzere olduğunu gördüm, sonra aniden bıraktım. "Affedersin," dedim, "ama o benim oğlum."

"Gerçekten, bayım, elimden geleni yaptım," dedi soluklanmaya çalışarak.

"Ama henüz on sekiz yaşında," dedim, sedyenin yanına diz çöküp elimi oğlumun cansız bedeninde gezdirerek.

Acil serviste perdeyle çevrilmiş bölümde başıma dikiş atarlarken içeri bir doktor girdi. Elini omzuma koydu. "Bak, oğlunun kalp krizi geçirdiğini biliyoruz. Bu kesinlikle bir hipodermi vakası, ayrıca kolesterolü inanılmaz yüksekti." Elindeki not panosuna baktı. "Altı yüz tam olarak. İlaç alıyor muydu?"

Başımı salladım. "Hayır, öküz gibi sağlıklıydı. Kahretsin, onu gördün."

"Dışarıdan öyle görünebilir," dedi doktor, bana bakarak. "Pekâlâ, şunu sormama izin ver, steroid kullanıyor muydu? Toksikoloji raporu elimize yarın geçecek ama senin bu konuda bir bilgin var mı?"

"Bu aptalca," dedim. "Steroid aldığını nereden çıkarıyorsun?"

"Bacaklarındaki iğne izlerinin yanı sıra–"

"Siktir git," dedim, paltomu alarak. Sonra bir taksi çağırıp salona döndüm ve bayılıncaya kadar bacak çalıştım. Ertesi sabah bir kenara kıvrılmış ve altıma sıçmış olarak uyandım.

O geceden sonra salona kimse gelmez oldu, Küçük Ralph bile. Fakat Sammy'nin cenazesine kasabanın yarısı geldi. Oğlumu gömdüm ve rutinime geri döndüm; her gün aletlerin silinmesi, yerlerin süpürülmesi, kendi egzersizlerim. Fakat odaklanmakta zorlanıyordum; bir sabah *power rack*'ten yarasa gibi ters sarkarak uyandım, bütün aynalar eski gazetelerle kaplanmıştı. Birkaç gece sonra Sammy'nin yatağının altına gizlediği iki kutu şekerlemeyi yedim, sonra döndüm ve aşırı doz fitil uyguladım. Ertesi gün ön kapıya KAPALI tabelasını astım ve otoparka bir kutu çivi serptim.

Birkaç gece sonra, şubat ayının bir pazar öğleden sonrası, radyo bir soğuk hava dalgasının gelmekte olduğunu bildirdi ve herkese evde kalmasını öğütledi. Rekor seviyede soğuklara dair öngörüleri dinlerken zihnim birden kilitli poşet kadar saydam bir hâl aldı. Üstüme eski bir kazak geçirip birkaç aspirin yuttum. Sammy'nin Megadeth CD'lerini müzik setinde sesi sonuna kadar açık dinleyerek set üstüne set egzersiz yapmaya başladım. Sekiz saat aralıksız ağırlık çalıştım, kişisel rekorum. Sonra sabahın ikisine doğru kaynar suyla duş yaptım, kıllarımı tıraş ettikten sonra bütün vücudumu yağladım.

McDonald's'ın otoparkına girdiğimde kasaba ölüydü. Yerlerde donmuş bira kutuları ve hamburger paketleri vardı. Bankanın tabelası eksi on yedi gösteriyordu. Gökyüzünden küçük buz misketleri düşüyor, Miller's mağazasının henüz sökülmemiş Noel ışıkları karanlık vitrinlerde bir yanıp bir sönüyordu. Arabadan inip soyunmaya başladım. Çırılçıplak soyunduktan sonra Sammy'nin kaldırımda yere yığıldığı yerde durdum.

Temel pozlarla başladım, her birini acele etmeden geçtim, ısınmaya çalışıyordum. Sonra yıllardır üzerinde çalıştığım bazı gizli pozlar verdim, yeterli düzeye geldiğinde Sammy'ye gös-

termeyi planladığım şeyler. Rüzgâr çıplak vücudumu bıçak gibi kesiyordu. Karşıdaki banka tabelasına bakarak buz gibi havayı ciğerlerime çekiyor, disiplinimin her pozu mükemmel bir biçimde taşımama yetmesine dua ediyordum. Sonunda hava sıcaklığı eksi otuz yedi dereceye düştü. Kaslarım soğuk sessizlikte buz kütleleri gibi birbirlerine yapışmaya başladı.

Sabah yaklaştığında donmuş kollarımı son bir poz için kaldırdım ve bütün vadi yüksek bir çatırtıyla yankılandı. Kafamın içinde beyaz bir ışık patladı ve bütün bedenim binlerce minik parçaya ayrıldı. Sonra gri ve boş caddede kirli kar taneleri gibi uçuştum.

SALDIRGANLAR

Geraldine ile kiraladıkları soluk pembe dubleks evin önünde iç çamaşırıyla durmuş ölü ağustos çimine işerken Del kısa süreli bir bilinç kaybından geri geldi. Geri gelinecek hoş bir durum değildi gerçi; bir an Paint Creek deresinin dibinde gayet mutlu bok yiyen beyinsiz bir sazanken, aniden bir ışık parlıyordu ve kendini yine karada buluyordun, utanç verici bir çuvallamanın daha ortasında yakalanmış. Son zamanlarda kafası ne zaman iyi olsa başına geliyordu sanki. "Tanrım," dedi kendi kendine, "Neyse, kahrolası süpürge dolabı değil en azından." Son seferinde, Geraldine'in doğum günü partisinde sızdıktan sonra, gece yarısı çatal bıçak çekmecesinde kendini kesmişti. O günden beri plastik çatalla yiyorlardı.

Del başını kaldırıp kaldırımda durmuş onu şaşkın gözlerle izleyen iki yaşlı kadını görünceye kadar dışarda havanın henüz aydınlık olduğunun farkında değildi. Kadınlar ona tükürebilecek kadar yakındılar. Biri, gümüş rengi saçları arı kovanını andıran, soluklanmaya çalıştı ve ağzını araba bagajı gibi açtı; takma dişleri ağzından sıçrayıp modası geçmiş bir çizgi filmdeki gibi sokakta takırdayarak yürüyüp gitmeye hazır. Öteki kadın, yuvarlak hatlı ve bodur olan, ona dolgun bir domates görünümü

veren parlak kırmızı eşofman giymişti. Makyajı sıcakta akmaya başlamıştı. Kadın soluklanmaya çalışan arkadaşının sırtına vururken Del akşamdan kalmalığın şaşkınlığıyla kadının yağlı yüzünün bir parçasının aniden kopup boynundan aşağı kaydığını gördü. Onlara sırtını dönüp sıcak idrarı ayaklarına damlarken verandaya doğru yürüdü. Ve Del evindeydi.

Geraldine bebekleri Veena ile kapının arkasına gizlenmiş, ince, duman lekeli perdenin arkasından kocasını seyrediyordu. Geraldine son zamanlarda sürekli kapının arkasında duruyor, mentollü sigara içerken saldırganlara karşı sokağı gözlüyordu. Altı ay önce başına kesekâğıdı geçirmiş biri onu tütüncünün önünde boğmaya kalkıştıktan sonra Henry J. Hamilton Rehabilitasyon Merkezi'ndeki yaşlı doktoru tekrar ilaç tedavisine başlamaya karar vermişti. Geraldine'in kesekâğıdını mükemmel tarif etmesine, hatta karakolda resmini çizmesine rağmen polisler tek bir şüpheli bile bulamadılar. Geraldine artık posta kutusuna bakmak için bile evden çıkmıyordu.

"Henry J'de kalmam gerekirdi!" diye bağırmıştı Geraldine, saldırıdan hemen sonra karakoldan eve dönerlerken. Arka koltukta çılgın gibi arabanın döşemesine gizlenmeye çalışıyordu.

"Hey, Geri, lanet tımarhaneden çıkmak için yalvaran sendin," diye bağırdı Del ona. "Evlenmek isteyen sendin," dedi, belki yüzüncü kez. Geraldine'i ilk tanıdığında Dördüncü Cadde'deki bakım evinde yaşıyordu. O zaman umuma açık yerlerde seks yapar, çantasında başkalarının sakız bulundurduğu gibi soğuk balık kroket bulundurur, onları yabancılara değerli bir armağanmış gibi sunardı. Sonra Del onu hamile bıraktı ve Geraldine cesur ve coşkun bir ânında bütün ilaçlarını tuvalete döküp sifonu çekti. Ertesi gün Del için plastik fabrikasının iş başvuru formunu doldurdu ve bir yerden hokkabaz gibi eski bir nikah yüzüğüyle çıkageldi. Del yakalanmıştı.

Del kapıyı itip açtı. Geraldine ona yol vermek için kenara çekildi. Hamileliğinde aldığı kiloları verememişti. "Yahu ne

yapıyorsun?" dedi Del'e. "Bütün mahalle bizi seyrediyor, Tanrı aşkına." Karanlık gözlerinin etrafında hendekleri andıran hastalıklı halkalar vardı. Del bazen onu kıskanıyordu, çünkü kendisi Meade'in yüz kilometre çevresinde ona herhangi bir ilaç yazacak bir doktor bulamıyordu.

"Uykumda gezmiş olmalıyım," diye homurdandı Del. Sonra sendeleyerek kaşındırıcı ekose kanepeye gitti ve kanepeye yığıldı. Üst dairede bangır bangır Guns N' Roses çalıyordu. Gazi Hastanesi'nde çalışan speed bağımlısı hemşireler bugün erken başlamışlardı. Önce evde haplanıyor, sonra kasabanın kuzey kesimindeki barlarda erkek avına çıkıyorlardı. Ne zaman şansları yaver gitse Del bütün o seks âleminin her an üzerine inmesini bekleyerek tavana bakardı, üzerinde gıcırdayan yataklara. O gecelerde kamışını kutsal haç gibi eline alıyor, biraz uyuyabilmek için üst kattakilerin kalplerinin dayanamayıp küçük parçalar hâlinde infilak etmelerini umuyordu.

Yeşil sahada durmuş, mükemmel bir at nalı fırlatmıştı ki Geraldine onu sarsarak uyandırdı. "Kaldır kıçını," diye emretti. "Bebeğe bakma sırası sende."

Geraldine o sabah kendisi duştayken sıvıştığı için Del'e kızgındı hâlâ. Del'in izin günüydü ve Columbus Hayvanat Bahçesi'ne gitmeyi planlamışlardı ama Del son anda sıvışmıştı. 23. Karayolu boyunca Geraldine'in panik ataklarıyla baş edemeyeceğini hissetmişti. Geraldine'in doktoru bu yolculuğu haftalar önce önermişti fakat Geraldine ilaçların zamanla dış dünyayı daha cana yakın kılacağını umarak ertelemişti.

Del onun yerine o sabah külüstür Cavalier arabasıyla Knockemstiff'in dışına sürmüş, günün büyük kısmını ciğeri beş para etmez kuzenleriyle tarlada at nalı fırlatarak geçirmişti. "Geçen seferkinden daha temiz," demişti Pork ona, melek tozuyla çeşnilenmiş otla sarılmış sigarayı uzatarak. Del PCP'den nefret ediyordu; o boku ne zaman içse tanrılar onu cezalandırıyordu sanki. Gerçekten de kasabaya vardığında dikiz aynasında

bir paspasa sarınmış berbat dişli, sakallı bir orospu çocuğu bir bira tabelası gibi bir görünüp bir kayboluyor, Del'e eski lisesine dair çılgınca şeyler anlatıyordu.

*

"Ne?" dedi Del, kanepeden kalkıp ağzından yastık tüylerini çıkararak. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Geraldine'e. Geraldine dudaklarına ruj sürmüş, yağlı saçına yamuk yumuk bukleler yapmıştı.

"Seni ilgilendirmez," dedi Geraldine. "Topper'a giderim belki. Buna ne dersin, göt?" Topper plastik fabrikasının hemen karşısındaydı. Oraya yüzleri fırının sıcaklığından kızarmış, kolları yanık içinde insanlar giderdi. Bütünüyle iyileşmiş hiç kimse orada içmezdi.

"Veena ne olacak?" dedi Del, yerde pantolonunu arayarak. Karısının bir yere gitmeyeceğini biliyordu; Geraldine altı aydır evden çıkmamıştı.

"Bu gece o sana ait, babası," dedi Geraldine nefretle. "Ayrıca, bu sabah hangi cehenneme siktir olup gittin?"

"Sanıyorum yeşil bira almaya gittim."

Geraldine ona birkaç saniye baktıktan sonra, "Sen zavallısın, Del, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi. Sonra bir sigara yaktı ve yüzünde çirkin bir gülümsemeyle Del'in tepesine dikildi. Kasığı Del'in burnundan on santim uzaktaydı. "Bak sana ne diyeceğim, aslanım, biraz dikkat etmeye başlasan iyi edersin."

"Biliyorum, Geri, biliyorum," dedi Del. Sonra başını kaldırıp ona bakarak, "Elimden geleni yapacağım, söz veriyorum," diye ekledi. Fakat son zamanlarda eski günleri özler olmuştu, onu sadece Balık Kroket Seven Kız olarak bildiği ve trafik ışıklarında bozuk para dilendikleri günleri. Homurdanarak pantolonunu giydi ve holü katedip Veena'nın odasına girdi. Bebeği beşiğinden aldı. "Altını ıslatmış," diye bağırdı.

"Bezini değiştir öyleyse," dedi Geradine, ön kapıya doğru yürüyerek. Elindeki araba anahtarlarını şıngırdatıyor, kıçını

moda defilesinde podyumda yürüyormuş gibi çalkalıyordu. En iyi kotunu giymiş, büyük ayaklarına bir çift ucuz sivri topuklu ayakkabı geçirmişti.

Del Veena'yı usulca kanepeye bıraktı ve Pampers kutusundan son bezi çıkardı. Orada, kartonun dibinde, yağlı kâğıt havluya sarılıp gizlenmiş balık kroketler duruyordu. Del kahverengi, kırıntılı çubuklara şaşkınlıkla baktı. Del karısının yasal vasiliğini aldıktan sonra Geraldine balık krokete elini bile sürmemişti, bu aralarındaki anlaşmanın bir parçasıydı. Del, Veena'nın altını sildi, tombul bacaklarının iç kısmındaki pişikler için biraz bebek pudrası serpti. Kızına bakarken aniden içini büyük bir hüzün dalgası kapladı. Dizlerinin üzerine çöküp bebekten bağışlanmayı dilemek üzereyken karısının holde sert adımlarla geri dönüp yatak odasının kapısını çarptığını duydu. Del de kızı da çarpma sesiyle yerlerinden sıçradılar; biri masumiyetle heyecanlı, öteki binlerce günahtan suçlu.

Veena'yı besleyip yatırdıktan sonra pencere fanının önüne oturup dilimlenmiş beyaz ekmek yerken sesi kısık televizyonu izlemeye ve hemşirelerin yukarıda verdikleri partiyi dinlemeye başladı. Geraldine'in uyuduğundan emin oluncaya kadar sabırsızlıkla bekledi, sonra Geraldine'in Veena'nın eğitim fonu kavanozuna atmayı başardığı birkaç doları çaldı. Sonra Geraldine'in ilaç dolabındaki Xanax şişesinden iki hap alıp susuz yuttu. Evden çıktı, Cavalier'e atladı ve on ikilik paket bira satın almak için doğru Quikstop'a sürdü. Camdan giriş kapısının önünde yepyeni bir Cadillac duruyordu. Şişman bir adam tezgâha yaslanmış ufak tefek kasiyer kızı keserken bir yandan da koca göbeğiyle tezgâhtaki şekerlemeleri eziyordu. Kız eğilmiş bir karton sigarayı açmaya çalışırken huzursuzca uzun kahverengi saçının bir tutamını çiğniyordu. Beyaz pantolon ve mor ipek gömlek giymiş olan adam altın mücevher, zincir, bilezik ve floresan lambasının ışığında yıldız gibi parıldayan büyük yüzüklerle donanmıştı.

Del birasıyla kasaya yaklaştığında şişman adam ona dönüp kaşlarını çattı, sonra kapıdan dışarı çıktı. Durduğu yerde nane kolonyasının kokusu kaldı. Del adamın Cadillac arabasına binişini seyretti. Adamı bir yerden tanıyor gibiydi fakat bütün zenginler ona aynı görünürlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi kasiyer kız, Del biraları tezgâhın üzerine koyduğunda.

"Ne?"

"Şu adamı görüyor musun?" dedi kız, başıyla pencereyi işaret ederek. İkisi de yavaşça caddeye çıkan lüks arabaya baktılar. "Neredeyse her gece burada," diye devam etti kız. "Ortalıkta dikilip kıçımı seyrediyor, bana onunla çıkmam için para teklif ediyor. Beni ürpertiyor."

"Ben onu o biçim sandım," dedi Del. "Bütün o disko takılarıyla filan."

"Sanıyorum iki tarafa da meyledebilir," dedi kız omuz silkerek. "Nelerden konuştuğunu bir bilsen." Del kıza baktı. Yaka kartında büyük beyaz harflerle AMY yazıyordu. Panayır aynalarını çağrıştıran iri gözleri vardı. Diline metal bir çivi çakılmıştı. Konuşurken bir yandan saçını çiğniyor, bir yandan da başının üzerindeki raflara sigara diziyordu. Del içeri girdiğinde onun speed bağımlılarından biri sanmıştı; metamfetamin o yaz güney Ohio'ya virüs gibi yayılmıştı. Fakat Del aniden kızın bu kadar gergin görünmesinin nedeninin şişman adam olduğunu anladı.

"Polise haber ver," dedi Del.

"Polis mi?" dedi kız horuldayarak. "Her gece bedava kahve içmeye geliyorlar ama bir şey yapmıyorlar. Adamın çocuklarına yazın iş vermeyeceğinden korktukları için bir şey demiyorlar. Kahretsin, ben bile burada bedava kahve içemiyorum."

"Çocuklarına iş vermek derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Del. "Kim bu adam?"

"Plastik fabrikasının kodamanlarından biri," dedi kız. "Milyoner gibi bir şey."

Del aniden adamı daha önce nerede gördüğünü hatırladı. Üç ay önce yeni yöneticinin işçilerle tanışması için fabrikada bir toplantı düzenlenmişti. Konferans salonuna girdiklerinde küçük bir sahnenin üzerinde bir televizyon ekranı ve bir VCR duruyordu. Sonra ustabaşı VCR'ı çalıştırmıştı ve herkes şişman adamın üretkenliğe dair konuşmasını izlemişti. Şişman adam onlara üretkenlik artmazsa kendilerini işsiz bulacaklarını söylemişti. Çin'den, Vietnam'dan, Alabama'dan söz etmişti. Konuşma on beş dakika sürmüştü, sonra ustabaşı televizyonu kapatıp ekrana tükürmüştü. "Bu orospu çocuğunu preste çalışırken düşünebiliyor musunuz?" demişti kaseti geri sararken. "Yumuşak kıçı bir gün bile dayanmaz." Sonra dönüp işçilere bakmıştı. Yarısı uyukluyordu. Sonra, "Çocuklar, orospu çocuğunun dediklerini duydunuz. İşimizin başına dönelim," demişti.

"Neyse," dedi Del kasiyer kıza, "gitti artık."

"Dönecektir," dedi kız. "Sapık gibi bir şey."

"Belki sadece erkek arkadaşın olmak istiyor," diye espri yaptı Del, nikâh yüzüğünü çaktırmadan çıkarıp cebine koyarak. "Bunun için onu kim suçlayabilir?"

"Bu da başka bir şey," dedi kız heyecanla, aniden saçını ağzından çıkararak. "Çocuklar buraya gelip benimle flört etmeyi severler, biliyor musun? Fakat bu tip onlara kızar. Geçen gece bir tanesini buradan kovdu. İnanamadım."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, gayet ciddiyim," dedi kız. "Sonra ona gitmesini söylediğimde yüzüme güldü."

"Tanrım, dikkat etmende yarar var," dedi Del. "Sapığın teki olabilir gerçekten."

"Öyle konuşma," dedi kız ürpererek. "Geceleyin burada tek başıma olmak yeterince korkutucu zaten."

"Hey, ben ciddiyim," dedi Del. "Tütüncünün önünde saldırıya uğrayan kadına ne diyorsun? Saldırganı hiçbir zaman yakalayamadılar."

Kız küçük bir kahkaha attı. "Evet ama o kadın kafayı yemiş zaten, evsiz biri yanılmıyorsam," dedi, Del'e parasının üstünü verip biraları kesekâğıdına koyarak. "Buraya gelip insanlara çantasından çıkardığı çürük yiyecekler dağıtırdı. İnan bana, gerçekten tiksinç bir kadındı."

Del'in yüzü kızardı ve bozuklukları kotunun cebine koyup kesekâğıdını aldı. Kapıya doğru yürüdü ama aniden durdu, eli metal kulpun üzerinde dondu. "Az önce söylediklerin palavra," dedi, dişlerini gıcırdatarak. "O kadın var ya? Benim tanıdığım bir adamla evli." Aydınlık otoparka baktı. Kendi külüstüründen başka araba yoktu. Kapıyı itti. "Hatta bir bebekleri var," diye ekledi, sesi çatlamanın eşiğinde.

Hızla otoparka girip Cavalier arabasına bindi. Kızın Geraldine için söylediklerini düşünürken titriyordu. "Sen o şişkodan korktuğunu mu sanıyorsun, dur hele," dedi yüksek sesle. Sonra biraları kesekâğıdından çıkarıp kesekâğıdına iki göz deliği açtı. Kasiyer kızı içeride görebiliyordu, tabureye oturmuş, elini Doritos poşetine daldırmıştı. Del derin bir soluk aldıktan sonra kesekâğıdını başına geçirdi ve arabadan fırladığı gibi pencereye koştu. "Hey!" diye bağırdı, yumruğunu kalın cama indirerek. Kız taburesinden geriye devrildi, başını hazır yemek dolabının köşesine çarptı. Del nemli gecede orada bir an durdu, ekşi soluğu kesekâğıdının içine hapsolmuş, yerde yatan hareketsiz bedene bakarak. Sonra nikâh yüzüğünü tekrar parmağına geçirip eve sürdü.

YAĞMURLU PAZAR

Yağmurlu bir pazar gecesi bir sularıydı ve Sharon mutfak masasına oturmuş ağzına bir dilim daha Amerikan peyniri atıp atmamayı düşünürken Joan Teyze'si arayıp yeğeninden onu kasabaya götürmesini rica etti. "Bir kez daha deneyebilir miyiz, lütfen?" dedi teyzesi. Sesi telefonda boğuk ve puslu çıkıyordu, Sharon yine başkasının haplarından alıp almadığını merak etti. Babası öldüğünden beri Joan Teyze Meade'de bir bakım evinden çalışıyor, bu dünyadaki ziyaretlerini fazla uzatmış yaşlı insanların altını değiştiriyor, onları kaşıkla besliyordu. Onların ilaçlarını işin avantajlarından biri olarak görüyordu.

Sharon perdeyi açıp pencereden dışarı baktı. Güvenlik lambasının ışığında evin önündeki yolda birkaç santim derinliğinde yağmur biriktiğini görebiliyordu. "Tanrım, kadın," dedi teyzesine, "burada hâlâ sağanak yağıyor." Tekrar dışarı çıkmak istemiyordu. Günün daha erken bir saatinde özürlü kocasını bahçede kovalarken iliklerine kadar ıslanmıştı zaten. Şimdi boğazı yanıyor, soğuk algınlığının gelmekte olduğunu hissedebiliyordu. Sharon ıslak havadan nefret ederdi.

"Lütfen, tatlım, bu gece kendimi çok yalnız hissediyorum," dedi Joan Teyze'si. "Yemin ediyorum, bu son olacak."

Sharon iç geçirdi. Teyzesine son seferinde bir daha yapmayacağını söylemişti. Tehlikeli olmanın yanı sıra ona kendisini kirli hissettiriyordu. Ayrıca Dean öğrenecek olursa bir daha onun sosyal güvenlik çekini bozduramayacaktı. Fakat o gece kafası yerinde değildi. Dean televizyonun sesini sonuna kadar açmıştı, kıvırcık sarı saçı başının üzerinde hale gibi duran ve ağzı durmadan laf yapan vaizi dinliyordu. Sharon dar evin neresine giderse gitsin dini yayının sesinden kurtulamıyordu. Her şey ya cennetin kapılarıydı ya da fokurdayan kazanlar. Dean'in kollarını havada melek gibi sallayarak tavandan dışarı uçmaya çalışması ve vaizin daha çok para yakarışları ve Joan Teyze'nin bunun son olacağını vadetmesiyle, teslim oldu. "Bak, bu son," dedi Sharon. "Araba sürebileceğinden emin misin?"

"On dakikaya oradaydım," dedi Joan Teyze'si, sesi aniden canlanmış. "Bir de, tatlım, o aptal beysbol kepini takma. Güzel görünmene ihtiyacım var."

Sharon telefonu kapattı ve balmumu kaplı bir dilim peynirin ambalajını açtı. Bir kez daha Dean'e televizyonun sesini kısması için bağırdı. Sonra banyoya gidip makyaj yapmaya başladı. Geçen yıl teyzesi için beş erkek kaldırmıştı fakat yaşlı kadına bakılırsa, teki bile ertesi sabah kahvaltıya kalmamıştı. Sharon ayrıntıları öğrenmeye çalıştığında teyzesi midye gibi kapanmış, konuşmayı reddetmişti. Kırklı yaşlarda olmasına rağmen Joan Teyze şişman bedenine üzerinde yorgun çarşaflar gibi duran yaşlı kadın elbiseleri giyer, siyah ortopedik ayakkabılarına galoş geçirirdi, kuru havada bile. Gri saçını tepesinde beysbol büyüklüğünde topuz yapardı ve hayatında rujun tadını bilmemişti. Sharon da kilolu sayılırdı ama yıllar zarfında makyajın sırlarını ve bedeninin genişliğini parlak renkte eşofmanlarla gizlemeyi öğrenmişti. Kendine biraz dikkat edersen bir erkek edinmek o kadar güç değildi.

Gözlerini bitirmek üzereyken Dean'in devasa bir kaplumbağaya dair bir şeyler haykırdıktan sonra koşarak arka kapıdan

çıktığını duydu. Dean nöbetlerinden birini geçirirken başkalarının, özellikle teyzesinin onu görmesini istemezdi ama kendini peşinden gidemeyecek kadar yorgun ve bezgin hissediyordu. Joan Teyze evin önüne yanaştığında Dean baltayla evin yan tarafına yaslanmış uzun televizyon antenini doğramaktaydı. "Tanrım," dedi Joan Teyze'si, Sharon arabaya binerken. "Yine ne yapıyor?"

"Kimbilir," dedi Sharon. Ayaklarına yer açmak için döşemedeki boş meşrubat kutularını ve hazır yemek kaplarını koltuğun altına itti. "Bu yağmur onu delirtti."

Kasabaya doğru yol alırlarken teyzesinin başında çelik metal bulunan bir adamla evlenmeye dair mutat söylevine başlamasını bekledi fakat Joan Teyze'si onun yerine kız kardeşine, yani Sharon'un annesi Bessie'ye dair hikâyeler anlatmaya başladı. "Yeniyetmeliğimizde Knockemstiff'teki çocuklar bizden Mağara Kadınları diye söz ederlerdi." Sharon teyzesinin hikâyelerini yüzlerce kez dinlemişti ve hepsinden nefret ederdi, özellikle bundan. Her seferinde zihninde kıllı, kambur, maymunumsu yaratıklar belirirdi. "Fakat annen," diye devam etti Joan Teyze, New Yorker marka arabasının çatlak ön camından karanlık ve ıslak yola bakarak, "bu lakabı hak etmiyordu, bana kıyasla. Annen güzeldi, aynı senin gibi."

"Evet," dedi Sharon, "ama sonu iyi olmadı." Mentolün boğazını yumuşatacağını umarak teyzesinden bir Kool otlandı. "Uzun vadede sen daha kârlı çıkmış olabilirsin."

"Ne? Çirkin olduğum için mi? Onca yıl babama kölelik ettiğim için mi?" dedi Joan Teyze. Burnunu ovuşturdu, elinde kalan şeyi paltosuna sildi. "Hayır, sanmıyorum. Annen gününü gün etti en azından." Koca Bessie'nin adını beldede duymayan yoktu neredeyse. Bessie on sekizine basar basmaz evi terk etmiş ve hayatı boyunca Meade'de bir barda çalışmıştı. Erkekler yüzüne âşık olur, onunla yattıklarında daha farklı, daha ince bir vücut hayal ederlerdi. Bessie bir gece işten eve dönmemiş ama Sharon

kamyoncu sevgililerinden biriyle gittiğini varsaymıştı. Sharon kendi başına kalabilecek kadar büyüdüğünde Bessie arada sırada bunu yapardı; işten ayrılır ve iki haftalığına Florida'ya ya da Texas'a giderdi. Gideli üç gün olmuştu ki Sharon'u Milton, West Virginia cinayet masasından bir polis aradı. Annesinin cesedi bir gözleme evinin arkasındaki çöplükte bulunmuştu. Üzerinden on yıl geçmiş olmasına rağmen Joan Teyze hâlâ karakolu arayıp herhangi bir tutuklama yapılıp yapılmadığını sorardı.

"Onu çok özlüyorum," dedi Joan Teyze.

Knockemstiff'in Shady Glen adındaki küçük deresinin üzerindeki beton köprüye yaklaştıklarında Sharon, "Dikkatli ol," dedi.

"Sen bunu her seferinde söylersin," dedi Joan Teyze gülerek, ama yine de frene bastı.

"Biliyorum, ama elimde değil." Sharon kimsenin şoförlüğüne güvenmiyordu artık. Dean dört yıl önce arabasıyla köprüye toslamıştı, Sharon ile evlenmeden hemen önce. Birlikte meslek lisesine gittiği arkadaşları onun için bekârlığa veda partisi düzenlemişlerdi. Karayolu polisi Dean'in ön pencereden dışarı uçtuğunda saatte yüz yirmi kilometre civarında hız yapmakta olduğu tahmininde bulundu. Ertesi sabah, acil durum görevlilerinin sonuncusu da kaza mahallini terk ettikten sonra, çukurdaki Myers oğlanlarından biri çimlerin üzerinde siyah bir külot ve pembe bir beyin parçası buldu. Kimse Dean'in yaşayacağına ihtimal vermemişti ama sekiz ay sonra rehabilitasyon merkezinden koltuk değnekleriyle çıktı. Kıçından aldıkları ince deri tabakasıyla başının arka tarafındaki çelik plakayı örtmüşlerdi. Sharon hâlâ zaman zaman o külotu düşünür, beş numara külot giyen kızı zihninde canlandırmaya çalışırdı. Kendisi beş numara külotu son giydiğinde üçüncü sınıftaydı.

*

"Sanıyorum çok fazla bekledin," dedi Sharon, karanlık Tecumseh Lounge'un önünden yavaşça geçerlerken. Annesinin çalıştığı son bardı. Bar sahibinin kasanın arkasına astığı Koca Bessie fotoğrafı hâlâ duruyordu. Joan Teyze'nin şansı o barda iki kez yaver gitmişti.

"Lanet olsun, son içkiye yetişiriz sandım," dedi Joan Teyze. "Sarhoşlar en kolaylarıdır." Arabayı boş otoparka çekti ve çantasından yeni bir paket sigara çıkardı. Kasabaya uzun sürüşleri sırasında dinmiş olan yağmur yeniden başladı. Sharon, Dean'in eve girmiş olduğunu umdu. "Aman, ne yapalım," diye iç geçirdi Joan Teyze. "Bari gidip birer donut yiyelim, ne dersin? Tatlıya düşkünümdür, bilirsin."

Crispie Creme'de şaşı garsonun dışında arka taraftaki locada kendi kendine konuşan harcanmış görünümlü genç adamdan başka kimse yoktu. Cam vitrinin önünde durmuş siparişlerini beklerlerken Joan Teyze yeğenine onun geçen sefer kasabaya indiklerinde gördükleri çocuk olduğunu fısıldadı. "Hatırlıyor musun?" dedi. "Tavşan dudaklı biriyle birlikteydi."

"Hayal meyal," dedi Sharon.

"Çok yalnız görünüyor."

Adam kafasını fincanından kaldırdı ve floresan lambanın ışığında gözlerini kısıp onlara baktı. Sonra kahve lekeli dilini çıkardı. "Şaka ediyorsun, değil mi?" dedi Sharon.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrım, Joan Teyze, bu adam seri katile benziyor."

"Diğerlerinden daha kötü görünmüyor, Sharon. Hem bu saatte bir film yıldızı bulacağımızı düşünmüyorsun herhalde." Sessizce bekleyen garsona parayı tam olarak sayıp verdi. "Hadi, oturalım."

"Lanet olsun," diye homurdandı Sharon kendi kendine. Teyzesinin o gece birini bulmaktan umudunu kestiğini umuyordu. Sıcak çikolatalarını ve donut kutusunu alıp adamın oturduğu locanın karşısındaki locaya oturdular. Adam başını sallayıp kan

çanağına dönmüş gözlerini kırptı, sarı dişlerini sergiledi. Joan Teyze ona çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra Sharon'u adamı onlarla oturmaya davet edinceye kadar masanın altından tekmeledi.

Adam istekli bir biçimde Sharon'un yanına otururdu ve adının Jimmy olduğunu söyledi. Yağlı saçı gözlerinin önüne dökülüyordu ve sıska boynunda seyrek bir sakal vardı. İki elinin de boğumları soluk mavi harflerle donatılmıştı. Konuşmanın çoğunu Joan Teyze yapıyor, adama ailesine dair palavra sorular soruyor ve yağmurdan yakınıyordu. Sharon, teyzesinin adamı tartmakta olduğunu, ertesi sabah yanında uyanmak isteyeceği biri olup olmadığına karar vermeye çalıştığını biliyordu. Jimmy kendi payına aynı cümleleri tekrarlayıp duruyordu; "Sıkıntı yok" ve "Parti zamanı" dışında bir şey bilmiyordu sanki. Beyinsizin teki olduğu Sharon için apaçıktı. Teyzesi ise mükemmel olduğunu düşünüyordu muhtemelen.

Sonunda Joan Teyze Sharon'a başıyla bir işaret çaktı ve tuvalete gitmek için izin istedi. Teyzesinin tuvalete doğru yürüyüşünü seyrettiler ve Sharon hiçbir zaman öyle yalpalamamak için dua etti. Jimmy hemen Sharon'a sokulup yaşlı inekten kurtulmayı önerdi ama Sharon onu dikkate almadı. Joan Teyze döndüğünde Jimmy kolunu yeğeninin omuzuna dolamış, dilini kulağına sokmuştu. Beş dakika sonra hep birlikte arabaya biniyorlardı. "Siz ikiniz arkaya oturun," dedi Joan Teyze, "ben sürerim."

Otoparktan çıkmalarıyla Jimmy'nin cebinden bir poşet ve bir kutu sprey çıkarması bir oldu. "Parti zamanı," dedi yine, Sharon'ı dirseğiyle dürterek. Sonra spreyi kutu boşalıncaya kadar poşetin içine sıktı ve poşeti yüzüne yapıştırıp birkaç kez ciğerlerine derinden çekti. Her ne idiyse eter gibi kokuyordu. Sharon yağmura rağmen penceresini indirdi. Jimmy sonunda kutuyu yere bırakıp koltukta arkasına yaslandı. Kirli sakalından salya damladı. Gözleri, kapalı televizyon ekranı gibi boş bakı-

yordu. Sharon başını kaldırdığında dikiz aynasında teyzesinin ona gülümsemekte olduğunu gördü.

Jimmy'nin kokladığı her ne idiyse kafası uzun sürmüyordu. Jimmy sislerin arasından çıktığında Joan Teyze uzanıp torpido gözünü açtı. Bir şişe viski çıkardı, kapağını açma işini iyice abarttıktan sonra bir yudum almış gibi yaptı. Meade'nin son trafik lambasında şişeyi Jimmy'ye geçirdi. Jimmy bir yudum alıp şişeyi Sharon'a uzattı. Sharon başını sallayıp çok fazla sıcak çikolata içmiş olduğunu söyledi. Jimmy ile teyzesi şişeyi birkaç kez ileri geri geçirdiler. Jimmy aldığı her yudumdan sonra elini Sharon'ın eşofman altının biraz daha içine sokuyordu. Sonunda Joan Teyze, "Sharon, bahse girerim ki erkek arkadaşın şişenin kalanını bitiremez," dedi.

Jimmy şişeyi kaldırıp baktı. "Hanımefendi, siz Jimmy'yi pek tanımıyorsunuz galiba?" dedi. Jimmy şişeyi ağzına götürürken Sharon, teyzesinin uzanıp kaloriferi sonuna kadar açtığını gördü. Arabanın içine sıcak hava doldu. Jimmy şişenin dibini bulduğunda dudaklarını şaplattı ve "Bunu sabaha kadar yapabilirim," dedi. Sonra dilini Sharon'un kulağına soktu yine. Sharon tam gıdıklanmaya başlamışken adamın eşofmanının içindeki eli hareket etmeyi durdurdu. Sharon, Jimmy'nin elini eşofmanının içinden çekti ve Jimmy şişman kızların gergin olduklarına dair bir şeyler mırıldandıktan sonra kapının üzerine yığıldı.

"Tamam," dedi Sharon, kulağındaki tükürüğü silerek. "Durdur arabayı."

"Ne oldu?" Joan Teyze sinyal verip yavaşladı.

"Bir şey yok," dedi Sharon. "Eve kadar arka koltukta oturmak istemiyorum, olan bu. Herif ecza dolabı gibi kokuyor."

Joan Teyze arabayı yol kenarına çekerken, "Neydi o çektiği?" diye sordu.

Sharon el yordamıyla yerde kutuyu buldu. Karşıdan gelmekte olan arabanın farlarının ışığına tuttu. "Bactine," dedi. "Evet, Joan Teyze, onları seçmeyi gerçekten iyi biliyorsun."

"At gitsin. Böyle şeyler koklamak insanın beynini çürütüyormuş dediklerine göre."

"Jimmy için çok geç," dedi Sharon, ön koltuğa geçip kapıyı çarparak. "Bay Parti Zamanı. Ha. Domuzun teki."

Joan Teyze güldü. "Yeni erkeğim için böyle konuşma. Kalır belki." Joan Teyze tekrar karayoluna çıkarken yanlarından son sürat bir tır geçti.

"Gülünç değil," diye bağırdı Sharon. "Elini içime soktu."

"Şu donutlardan bir tane al."

"Donut filan istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Hayatım, bu son, söz veriyorum," dedi Joan Teyze.

Sharon bir sigara yakarken motordan bir takırtı gelmeye başladı. Joan Teyze'nin babası arabayı üç yıl önce ona verdiğinde yeni sayılırdı fakat Joan Teyze hiçbir şeye iyi bakmazdı. John Grubb doktorlar diyabetinin ona karşı bir zafer daha kazandığını söyledikleri gün kamyonetini o arabayla takas etmişti. Bu kez bacakların, demişlerdi. Hâlihazırda ayak parmaklarının çoğunu kaybetmişti zaten. Yeni arabayla kasabadan çıkarken Jack Nalburiye'de durup büyük bir kovboy şapkası ve havalı bir kılıfla birlikte gelen 45'lik bir tabanca satın almıştı. Sonra en küçük kızıyla paylaştığı çiftlik evine dönmüş ve arabanın ön ızgarasına telle bir inek kafatası bağlamıştı. İki ay boyunca beldede araba sürerek, viski içerek, poşet poşet şekerleme yiyerek ve Jerry Lee Lewis dinleyerek dolanmıştı. Sharon hikâyeyi ezbere biliyordu; teyzesi araba ne zaman bozulsa anlatırdı.

Evin yolunu yarılamışken Joan Teyze Sharon'ın bacağını dürtüp, "Tatlım, şu arkadaki çocuğa bir göz atar mısın?" dedi.

Sharon homurdanıp koltuğunda arkasına döndü. Arabanın içinin karanlık olmasına rağmen Jimmy'nin gözlerinden birinin açıldığını, parlak madeni bir para gibi ona baktığını gördüğünü sandı. Koltukta dizlerinin üzerine çömelip arka koltuğa doğru uzandı ve çakmağını yaktı. Jimmy'nin iki gözü de kırpışıyordu. "Ne vardı o şişede?" diye sordu.

"Geçen seferkinin aynısı," dedi Joan Teyze. "Bayan Marsh'tan aldığım Percocet'ler."

"Gözleri açık," dedi Sharon.

"Başka bir şey yapıyor mu? Hareket ediyor mu?"

"Hayır, ama gözleri uyanık gibi."

Joan Teyze bir an sessiz kaldı. "Zippo'yla hafiften yakıver onu."

"Delirdin mi?"

"Ateşe ver demedim. Tepki verip vermeyeceğine bak."

Sharon, Jimmy'ye bir kez daha yakından baktıktan sonra koltuğuna oturup, "Joan Teyze, bunu yapmayacağım," dedi. Motordaki takırtı nihayet kesildi ve Sharon gevşemeye çalıştı. Başını arkaya yaslayıp ön camda gevşek bir biçimde inip kalkan silecekleri seyretti. Büyük babası sonunda gözleri de şekerden iflas edince artık araba süremeyeceğini kabullenip eve dönmüştü. Eve sakat bacaklarıyla girmiş, kızının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ona arabanın iki anahtarını da verip, "Joanie, bu iyi bir araba, ona iyi bak," demişti. John Grubb en küçük kızına her zaman o kadar yakın olmuştu ki çukurdaki insanlar bazı rivayetler yaymışlardı ve rivayetler Bessie öldürüldükten sonra daha da kötü bir hâl almıştı. Fakat Joanie akşam yemeği için patates soyarken babası arka balkona çıkmış ve 45'likle kulağının arkasına bir delik açmıştı. Joanie kırk üç yaşındaydı ve o güne dek tek bir erkekle çıkmamıştı.

Karayolundan Black Run sapağında çıktılar, onları çukura götürecek tali yola. "Onu taşımana yardım etmem gerekecek mi?" diye sordu Sharon.

Joan Teyze çenesini ovuşturup kaloriferi kıstı. "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Yeteri kadar yardım ettin."

On dakika sonra arabayı Sharon'un evinin önüne yanaştırdı. İkisi de Dean'in salonda elleriyle havayı yumruklayarak volta atmakta olduğunu görebiliyorlardı. Evin bütün ışıkları yanıyordu. Orada yüz kişi yaşıyormuş gibi. Çamurlu park girişine

televizyon anteninin parçaları saçılmıştı. "Perdeleriniz nerede?" diye sordu Joan Teyze.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Sharon duygusuz bir şekilde. Sabahın dördüydü ve Dean dün öğleden sonra yağmur başladığından beri böyleydi. Ohio'daki bütün doktorlara gitmişlerdi fakat yağmurun onu neden böyle etkilediğini hiçbiri izah edememişti.

"Günün birinde bu çocuğa dair bir şey yapman gerekecek," dedi Joan Teyze. "Bu nöbetlerden birinde birine zarar verebilir."

Sharon gözlerini devirdi. Devamlı bir erkeği vardı en azından. "Doktorlarından biri çöle taşınmamızı önerdi," dedi, perdesiz pencereden kocasını izleyerek.

"Çöle mi?" dedi Joan Teyze. "Develer, şeyhler filan, öyle bir şeyi mi kastetti?"

"Hayır, Arizona'yı."

"Ha." Joan Teyze'nin yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Uzanıp yeğeninin elini tuttu ve sıktı. "Sharon," dedi, gözlerinin içine bakarak, "Dean için çöle gitmeye değmez, duyuyor musun beni?" Başını çevirip eve baktı. "Baş edemeyeceğin bir noktaya gelirse icabına bakarız."

Joan Teyze sürekli Sharon'ın Dean konusunda bir şey yapmasını istiyordu, boşanmasını ya da onu bir bakım evine yerleştirmesini. Onun bu öğüdüne katlanmak canını sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu. Fakat o gece, Jimmy'nin arka koltuktan gelen ıslak hırıltısını dinlerken, teyzesiyle çukura getirdikleri diğer erkekleri düşündü ve Joan Teyze'sinin onlara dair konuşmayı neden reddettiğini merak etti.

Joan Teyze omuzlarını silkti. "Sadece çölde yaşamak istemeyeceğimi anlatmaya çalışıyorum."

Sharon arabadan inmeye hazırlandı. "Tasalanma," dedi, "bu sadece kafa doktorunun önerisi."

"Dur, bunları al," dedi Joan Teyze, donut kutusunu Sharon'a vererek.

"Tatlıya düşkün olduğunu sanıyordum."

"Düşkünüm," dedi yaşlı kadın kıkırdayarak. Sonra dönüp Jimmy'ye baktı. "Fakat donut değil."

*

Sharon eve girdiğinde Dean'in bütün perdeleri yere indirmekle kalmayıp onun duvarlara astığı bütün güzel şeyleri de kırıp dökmüş olduğunu gördü. "Bu pisliği temizleyeceksin, bayım," dedi ona. Dean'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve kanepeye kıvrılıp başının arkasını kaşımaya başladı. Kafatasına giderek daha derin daldı, Sharon yanına koşup kolunu tutuncaya kadar. Çelik plakanın üzerindeki ince deri tabakası kanıyordu. Dean bir an için sakinleşti ve kurbağa sesiyle avazı çıktığı kadar, "Row, Row, Row Your Boat" şarkısını söylemeye başladı.

Sharon pes edip ışıkları söndürmeye gitti. Mutfak döşemesinde Dean ile birlikte çektirdikleri bir fotoğraf duruyordu, çerçevesi kırılmıştı, masanın altına tekmeledi. Sonra holü geçip boynundaki zincirde taşıdığı anahtarla yatak odasının kapısını açtı. Kazağını çıkardı ve donut kutusuyla yatağa girip battaniyeyi çenesine kadar çekti. Evet, diye geçirdi içinden, kesinlikle hastalanıyordu. Komodinin üzerindeki küçük radyoyu açtı ve arama düğmesini hafif bir müzik buluncaya kadar çevirdi.

Kutudan bir donut alıp ısırdı, içi çikolata kreması doluydu. Pencerenin camına yağmur damlaları düşüyordu. Yerken çölde yaşamanın nasıl olacağını düşündü. Her şey yeni olurdu. Perhize girebilirdi. Dean kafasının içini kuruturdu. Çölde yaşayan insanların yaptıkları şeyleri yaparlardı.

Bu kez üzeri şekerli donuttan bir ısırık aldı ve Jimmy'yi düşünmeye başladı. Dilini kulağının içine sokmuştu, daha önce kimse ona böyle bir şey yapmamıştı. Ağzı kötü kokuyordu ama Dean'in ağzı da kötü kokuyordu. Arka koltukta birlikte otururlarken ona hiç Arizona'ya gidip gitmediğini sormadığına hayıflandı. Kız arkadaşı, hatta belki bir karısı var mıydı? Parmağında

yüzük görmemişti fakat bu bir şey ifade etmiyordu artık. Sonra Joan Teyze'yi hatırladı ve Jimmy'yi düşünmemeye karar verdi. Hem o taraklarda bezi yoktu artık.

Sharon parmaklarına bulaşan şekeri yaladı ve yaban mersinli bir tane aldı, en sevdiği. Kapıdan Dean'in yine ortalıkta dolandığını duyabiliyordu. Sonra radyoda diskjokey yağmurun süreceğine dair bir şey söyledi. Sharon uzanıp radyonun sesini biraz açtı. Adam gece yarısı sesiyle yağmurun Ohio Vadisi'ne çökmüş olduğunu söyledi. Bir süre kalacak gibi görünüyordu.

ÇUKUR

Yine yatağa işediğimi sanarak uyandım ama Sandy ile bir gece önceki düzüşmemizden kalan yapışkan kısımdı. Benim gibi içersen başına böyle şeyler gelir: Wal-Mart'a altına sıçarsın, sonunda kendini bir esrarkeşle ve onun zavallı ailesiyle yaşarken bulursun. Battaniyeyi azıcık kaldırıp parmağımı Sandy'nin sıska kıçına bir yol tabelası gibi yaptırdığı KNOCKEMSTIFF, OHIO dövmesinin üzerinde gezdirdim. Bazı insanların nereden geldiklerini hatırlamak için neden mürekkebe ihtiyaç duyduklarını hiçbir zaman anlamayacağım.

Kollarımı Sandy'ye dolayıp onu kendime çektim, soluğumu ensesine üfledim. Onu tekrar mıhlamaya hazırlanıyordum ki Sandy'nin babasının inme geçirdiğinden beri yaptığı gibi hasta odasında ağladığını duydum. Bu hevesimin içine etti tabii ki. Sandy homurdanıp yatağan öteki tarafına yuvarlandı, sarı saçlarını seks ve salyayla katılaşmış yastığın altına gömdü.

Tavana bakarken Sandy'nin annesi Mary'nin Albert'a bakmaya giderken kapının önünden geçtiğini duydum. Soğuk döşeme tahtaları şişman bacaklarının altında buz gibi çatırdayıp gıcırdıyordu. Evdeki her şey eski ve kullanılmış görünüyordu, buna Sandy de dahildi. Aynı babamın annem onu terk ettikten

sonra iddia ettiği gibi, "Bütün içine girenler dışarı doğru çıksaydı kirpiden farkı kalmazdı." Sandy'yi mükemmel tanımlıyordu; Twin Township'te hayatlarının bir aşamasında ona çakmamış tek çocuk bulamazdın.

İnce duvarlardan Mary'nin yatalak kocasına, "Hayır, henüz kalkmadı," dediğini duydum. Sandy beni geçen sonbahar bir gece evine getirdiğinden beri Albert'ın bakımıyla ilgileniyordum. Her sabah, Mary ihtiyarın ilk şarap şişesini açmadan önce, odasına gidip onu tıraş ediyor, ıslak bezle siliyor, altını değiştiriyordum. Her şey zamanlama meselesiydi. Albert saat ona kadar kahvaltı etmezse penceresinin dışında paraşütlerden sarkan ölü askerler görmeye başlıyordu. Bu sabah erken kalkmak demekti fakat ihtiyara iyi davranırsam belki bir gün birisi iyiliğime karşılık verir diye düşünüyordum. Kalkıp şifonyerin üzerindeki saate baktım.

Kot pantolonumu giyerken Sandy'nin yere saçılmış kara kalem çizimlerine baktım. Her zaman İdeal Sevgili'nin resmi üzerinde çalışırdı. Bazen taş içmeye başlar ve odasına kapanıp iki ya da üç gece anatominin farklı uzuvlarını çalışırdı. Hayal dünyasının sayfaları yatıyordu yatağın altında. O resimlerin hiçbiri beni andırmıyordu, bunun için müteşekkir olmam gerekirdi sanıyorum. Hepsinin başları küçük, omuzları genişti. Sonunda odadan parmakları kalem sıkmaktan su toplamış ve dudakları o boku içmekten kabuk bağlamış olarak çıkardı.

Odaya girmemle Albert'ın kurumuş beyaz dudaklarını şaplatmaya başlatması bir oldu. Sol elindeki sürekli titremeyi saymazsak boynundan aşağısı İsa kadar ölüydü. Mary hâlihazırda oturma odasına geçmişti ama hastane yatağının yanındaki sehpaya bir leğen sıcak su ve ince bir havlu koymuştu. Komodinin üzerinde bir kutu Gillette tıraş sabunu ile bir ustura vardı. Albert'ı sabunlarken sinirlerimi yatıştırmak için bir sigara yaktım. O bana köpüklerin arasından sırıtırken ben de onun mor burnunun damar haritasını çıkardım.

Tam boynunu kazımaya başladığımda Mary eline bir Wild Irish Rose şişesiyle içeri daldı. Sarı gözleri şarap şişesine odaklanır odaklanmaz Albert'ın başı titremeye başladı. "Saat ona geliyor, Tom," dedi Mary soluk soluğa. "İşin bitmek üzere mi?"

"Neredeyse," dedim, sigaranın külünü yere fiskeleyerek. "Belki ona bir fırt vermende yarar var. Sıçramaya başlarsa bir yerini kesebilirim."

Mary başını salladı. "Saat ondan önce olmaz," dedi katiyetle. "Düzeni bir kere bozduk mu giderek daha erken isteyecek. Beni zaten bu hâliyle bitiriyor."

"Yine de altını değiştirmem gerek," dedim, kıpırdanmasını engellemek için avucumla terli alnına bastırarak. "İlaçları ne oldu? O ilaçları sen de bir ara denemelisin."

"Bunlar *onun* ilaçları," dedi Mary, şişeyi sallayarak. "Tanrım, onlar olmadan bir gün daha yaşayamaz." Komodinin bir çekmecesi silme ilaç doluydu ama orada kalmakta olduğum altı ay boyunca doktorunun yazdığı ilaçlardan benden başka alan olmadı.

Albert'ın sakal tıraşını bitirdikten sonra yüzünü ıslak bezle sildim, seyrek ak saçını taradım. Kaşındırıcı battaniyeyi indirip, "Hazır mısın, ortak?" dedim. Birkaç anlaşılmaz sözcük dillendirmeye çalışırken yüzü çarpıldı, sonra vazgeçip başını salladı. İhtiyar altını değiştirmemden nefret ederdi fakat bütün gün bokunun içinde yatmaktan iyiydi. Kâğıt bezi açıp derin bir soluk aldım, sonra kemikli bacaklarını tek elimle kaldırıp altından çektim. Kahverengi tutkalı andırıyordu. Çöp kutusuna fırlattım ve ıslak bezle kıçını sildim. Sonra yerde duran Yetişkin Bezi kutusundan bir bez alıp taktım. İşini bitirdiğimde bağırmaya başladı yine.

Battaniyesini yukarı çekip üzerine doladıktan sonra Mary şişeyi açıp bana verdi. Pipetin bir ucunu şişenin ağzından içeri soktum, öteki ucunu Albert'ın dudaklarının arasına yerleştirdim. Duvar saati 09:56'yı gösteriyordu. Albert dört dakika

sonra Kore'ye dönebilirdi. Şişeyi kaldırdım ve ihtiyar sabah kahvaltısını ederken bir sigara içtim. Sandy'nin tiz, ağlak sesi holü geçip hasta odasına ulaştı. Kırmızı bir kuş olmayı arzulayan mavi kuşa dair şarkısını söylüyordu. "Dün gece siz ikiniz nereye gittiniz?" diye sordu Mary.

"Hap's'a," dedim, Albert'ın çenesinden damlayan şarabı silerek.

"Tahmin etmeliydim," dedi ve odadan çıktı. Hap's Bar'ın dışında Knockemstiff'te hayatta kalmayı başaran nadir yerlerden biri de Maude Speakman'ın dükkânıydı. Kilise bile dara düşmüştü. İnsanlarda vefa kalmamıştı. Herkes kasabadaki kâğıt ya da plastik fabrikasında çalışıp çok para kazanma peşindeydi. Alışverişlerini ve ibadetlerini Meade'de yapmayı yeğliyorlardı çünkü fiyatlar daha ucuzdu, kilise daha büyüktü. Bana kalırsa Hap Collins'in içki ruhsatını en yüksek teklifi verene satıp çukurda kalmış olan tek iyi mekânı kapatması zaman meselesiydi.

Albert uyuyakaldıktan sonra şişenin dibinde kalanı içtim, sonra mutfağa gidip kendime bir fincan kahve koydum. Arka pencereden dosdoğru Knockemstiff'in tamamını görebiliyordum. Geceleyin biraz kar serpiştirmişti, evlerin bacalarından duman tütüyordu. Aşağıdaki mucur yola paslı karavanlar dizilmişti. Slate Tepesi'nde bir yerde bir motorlu testere çalışmaya başladı. Bir dilim soğuk kızarmış ekmek yerken Jerry Watson'un Maude's'da kamyonuna benzin koyuşunu izledim, sonra bütün kamuflaj giysileriyle otoparkı sendeleyerek katedip dükkâna girdi.

Çukurun öteki ucuna baktığımda Hap's Bar'ın karşısındaki tepede Baykuş'un arabasının donmuş burnunu seçebiliyordum. 1966 model terk edilmiş bir Chrysler Newport, fakat burada insanlar ona Baykuş'un arabası, Baykuş'un kalesi, Baykuş'un şusu, Baykuş'un busu filan derler. Arabanın gerçek sahibine dair herhangi bir bilgi yok ama arabanın plakasız ve motoru iflas etmiş hâlde gizemli bir biçimde tepenin ortasına park edilmiş

bulunduğu yaz Jerry Watson ön koltukta konaklayan baykuşun çığlıklarını kimsenin unutmaması için elinden geleni yapmıştı. Jerry'nin o aptal kuşa dair söylediklerini duysanız onları kuzen sanırdınız.

Fincanımı çalkaladım ve oturma odasına gidip bel vermiş kanepeye oturdum. Duvarlara raptiyelenmiş eski takvimlerden koparılmış doğa manzaraları farklı dünyalara açılan pencereleri andırıyorlardı. Her yere Amerikan Otomobil Birliği'nin seyahat kitapları saçılmıştı. Hiçbir zaman bir araba sahibi olmamasına rağmen Mary'nin her eyalet için bir kitabı vardı. Sürekli yolculuğa çıkma hayalleri kurardı.

"Kafayı yemiş," demişti Sandy bana onunla evine gittiğim ilk gece. Bir posta gittikten sonra yatakta son biramızı içiyorduk. "Geçen sabah yatağıma lanet bir taş bıraktı ve taşı Grand Canyon'da bulduğunu iddia etti. Bana oradan özel bir şey getirmek istediğini söyledi."

"Ne var bunda?" dedim.

"Ne mi var? O taşı park girişinden aldığını gördüm. O yaşlı kancık Ohio eyaletinin sınırları dışına hiç çıkmadı, Tom."

Çenemi kapatıp biranın dibindeki köpükleri emdim. Karım sonunda beni kapıya koymuştu, acilen kalacak bir yere ihtiyacım vardı.

"Ayrıca," dedi Sandy, kalkıp banyoya doğru giderek, "eski bir taş nasıl bir hediyedir?"

*

O kışı televizyon karşısında sigara içip peynirli kraker yiyerek geçirdik. Ev tepenin üzerinde bulunduğu için televizyon dört kanal çekiyordu, bu yüzden her zaman izlenecek bir şey buluyorduk. Yine de keşke kablolu televizyonları olsaydı diye düşündüğüm zamanlar oluyordu. Reklam aralarında Sandy yeni bir İdeal Sevgili çizimiyle uğraşırken Mary, Florida eyaletine

dair seyahat kitabının sayfalarını çeviriyordu. Bense arada sırada kalkıp Albert'a göz atıyor, onu savaştan uzak tutmak için bir pipet ve bir şişe şarap daha veriyordum.

Sonra, hava kararır kararmaz, Mary'nin başka sigarası kalmadı. O çekmeceleri karıştırır, yastıkların altına filan bakarken onu göz ucuyla izledim. Sonunda doğruldu ve kendi kendine konuşarak holün sonuna yürüdü. Döndüğünde elinde buruşuk bir yirmilik vardı. Bizden gidip ona bir karton sigara satın almamızı istedi. Sandy parayı elinden kaptığı gibi odasına koştu. "Market birazdan kapanacak," diye seslendi Mary. "Markete gitmek için süslenip püslenmeye gerek yok."

Sandy odaya girer girmez bizi neyin beklediğini biliyordum. Sandy ruj sürmüş, en iyi kotunu giymiş ve fare yuvasını andıran saçını taramıştı. Onun için geçen Noel satın aldığım keskin parfümünün kokusu durağan havayı kesti. Mary'nin gözlerinde endişe belirdi fakat başka seçimi yoktu. Yıllardır o tepeden aşağı inmemişti ve sigarasız yapamazdı. Paltomu giyip kış karanlığında kızını izledim. Sabahtan beri ilk kez dışarı çıkıyorduk. "Vampirler kendilerini böyle hissediyor olmalılar," dedim, ağaçların çıplak dallarının arasından yıldızlara bakarak.

"Ne?" dedi Sandy, önümde tepeden aşağı hızla inmeye başlayarak.

"Yavaş," dedim. Geçen arabaların sıkıştırdıkları kar yüzünden yol hayli kaygandı. "Acelen ne?"

"Susadım," dedi Sandy.

"Benim param yok kızım."

Arkasına döndü ve cebindeki yirmiliği çıkarıp yüzüme doğru salladı. "Benim var," dedi gülerek.

"Annene sigara almayacak mıydık?"

"Dert etme," dedi. "Çok fazla sigara içiyor zaten."

*

İlişkimizin uzun ömürlü olmayacağını başından beri biliyordum ama Hap's'ın tuvaletinden çıkıp Sandy'nin gitmiş olduğunu keşfettiğimde yine de mideme kramp girdi. Birkaç saat ucuz fıçı bira içip en sevdiği Phil Collins parçalarını dinledikten sonra basıp gitmişti. Dışarı çıkıp otoparka baktıktan sonra tekrar içeri girdim, bara gidip Jerry Watson'ın yanına oturdum. "Sandy'nin nereye gittiğini gördün mü?" diye sordum barmaid Wanda'ya. Sesim titriyordu, titreyen ellerimle son sigaramı yaktım. Wanda önüme bir bardak bira daha koydu. "Sen tuvalete gider gitmez içerideki oduncuyla birlikte kapıdan çıktı. İçeri girdiğinizden beri adamla kesişip duruyordu zaten."

"İdeal Sevgili," diye homurdandım.

"İdeal ne?" diye sordu Jerry, bana doğru dönerek. Kıvırcık sakalı mide asidi gibi kokuyordu.

"Yok bir şey," dedim, bira bardağına bakarak. Bardağı almaya yeltendim, sonra Wanda'ya doğru ittim. "Param yok," dedim.

"Koydum bir kere," dedi Wanda.

"Ben ısmarlıyorum," dedi Jerry, barın üzerine bir beşlik fırlatarak.

Kapanış saatine kadar oturdum orada, Jerry'nin ısmarladığı biraları içerken Baykuş'un arabasına dair söylediklerini dinleyerek. Onu ilk kez dinlediğinde kafayı yemiş olduğunu düşünebilirdin fakat Jerry her şeyi nasıl yüzüne gözüne bulaştırdığını düşünmemek için günlerini dolduracak bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Çoğumuz için geçerlidir; hayatlarımızı unutmak yapabileceğimiz en iyi şey olabilir.

"Yine de o arabanın geçmişini öğrenmek isterdim," dedim, sırf onu dinlemekte olduğumu göstermek için.

"Geçmiş mi?" dedi Jerry horuldayarak. "Moruk, o araba manzaranın bir parçası. Doğanın bir parçası."

"Anlıyorum," dedim, "ama araba oraya nasıl gelmiş?"

"O araba oraya kondu."

"Kondu mu?" Jerry'ye baktım. Kanlanmış gözleri barın arkasındaki dalgalı aynaya odaklanmıştı. "Şey mi demek istiyorsun..."

"Evet, aynen öyle demek istiyorum. "Ve bu yüzden çok şanslıyız," diye ekledi, gırtlağının içinden bir hıçkırık yükselmeye başlarken.

Birkaç dakika sonra Wanda, "Son siparişler," diye bağırdı. Kapının üzerindeki Miller Birası saatine baktım. Sabahın birini gösteriyordu. Sonra yaşlı kadının sigarasını hatırladım. Eve hiç olmazsa bir paket Marlboro almadan dönemezdim. Gerçi muhtemelen beni içeri almayacaktı. Wanda ışıkları söndürmeye başlayıncaya kadar bekledim, sonra Jerry'den bir paket sigara parası istedim, bunun Mary'yi sabaha kadar sakinleştireceğini umuyordum.

Sigara makinesine sekiz çeyreklik atarken Wanda bir kez daha, "Son siparişler!" diye bağırdı.

*

Nihayet Sandy'nin evine döndüğümde televizyonun gri ışığı pencerelere zımbalanmış plastik tabakaların altında parlamaya devam ediyordu. Kapıyı çaldım ve pencereden Mary'nin televizyon koltuğundan güçlükle kalkıp yavaşça kapıya doğru gelişini izledim. Mavi tüylü geceliği bedenini koza gibi sarmıştı. Cepleri kullanılmış kâğıt mendillerle kabarıktı. Kapıyı açıp karanlıkta bana baktı. "Sandy nerede?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim. Dişlerim soğuktan takırdıyordu. "Basıp gitti."

"Ya benim sigaralarım?"

"Sana bir paket getirdim," dedim, paketi verandanın ışığına doğru tutarak. "Gerisini Sandy getirecek."

"Ah, bu kız beni öldürecek," dedi tel kapıyı açarak. "Sıçan deliğine kum dökecek kadar aklı yok."

Oturma odasına girip paltomu çıkardım. Televizyonda *Aşk Gemisi* vardı. "Tanrım," dedim, "bunlardan birini en son ne zaman izledim hatırlamıyorum." Annemin favori dizisiydi, ben insanların her seferinde birbirlerine âşık olup mutlu sona ulaşmalarını saçma bulurdum.

Oturma odasının ortasında durup televizyon ekranına baktık. "Bu gemi yolculuklarından birine çıkmak için her şeyimi verirdim," dedi Mary, sigara paketini açarak.

"Neresi burası?" diye sordum. Ekranda her şey harikulade görünüyordu, tropik manzara, seksi bikiniler, parıldayan mavi su, smokin giymiş kel kaptan bile.

"Hawaii," dedi Mary. "Bu bölümü on kez filan izledim. Şu tırabzanda duran kadını görüyor musun? Zavallı, kocasının metresiyle birlikte gemide olduğundan haberi yok." Mary koltuğuna oturup bir sigara yaktı. Marlboro sigaranın ucu kırışık yüzünün ortasında spot lambası gibi yanmaya başladı.

"Bunlar onlar mı?" dedim. İki eski film yıldızı birbirlerine sarılmış güvertede gezinirken gülümseyen yüzleri güneşe bakıyordu.

"Evet," dedi Mary. "Birazdan kıyamet koyacak."

*

Birkaç dakika sonra Mary koltuğunda uyuyakaldı. Onun için satın aldığım paketin içinden bir sigara çekip mutfağa gittim. Mutfak penceresinin önünde Sandy'nin o anda oduncuyla bir yerde düzüşüp düzüşmediğini merak ederek sigarayı tüttürdüm. Benim kalbim güçlükle atarken onların kalpleri birbirlerine balyoz gibi çarpıyorlar mıydı? Birdenbire Albert'ı hatırladım. Buzdolabından bir şişe Rose alıp ona bakmak için hole çıktım. Her ne kadar Mary'nin koyduğu kurala aykırıysa da bir yudum içmenin onu rahatlatacağını düşündüm. Albert'ın başının üzerindeki prize takılmış gece lambası yüzünde solgun mavi bir

yıldız gibi parlıyordu. Yanına oturup şişeyi açtım. "Hey, ihtiyar," diye fısıldadım, "birer içki içelim."

Albert'ın ölmüş olduğunu ancak şişenin ağzına pipeti taktıktan sonra fark ettim. Hayatında ilk kez bir içkiyi reddediyordu muhtemelen. Bir süre şarabı yudumlayıp Sandy'yi düşünerek yanında oturdum. Sandy yarın bir ara eve dönecekti ve döndüğünde evde bulunmak istemediğime karar verdim. Oradaki işim bitmişti zaten. Tavan lambasını açıp çekmeceleri karıştırdım, bir şişe Demerol buldum. Sonra uzanıp başparmaklarımla mümkün olduğunca yavaş bir biçimde Albert'ın kuru, pembe gözkapaklarını indirdim.

Sonra oturma odasına döndüm, paltomu giyip şarap şişesini cebime koydum. Ön kapıya doğru yürürken yere baktım ve sehpanın üzerinde Sandy'nin çizimlerinden birini gördüm. Adamın küçük başının üzerine kalın harflerle ARANIYOR yazmıştı. Çizimi alıp öteki cebime soktum, sonra parmak uçlarıma basarak Mary'nin yanına gittim, sigara paketini elinden usulca aldıktan sonra küllüğe onun için üç sigara bıraktım.

Bir an eski evin önünde durdum, sonra yürümeye başladım. Soğuk hava hızla paltomdan içeri sızarken o gece çukurdan çıkamayacağımı idrak ettim. Bütün Knockemstiff uykudaydı, köpekler bile, ve gidecek yerim yoktu. Hap's Bar'ın briket binasına vardığımda donmak üzereydim. Yolun ortasında tir tir titreyerek ne yapacağıma karar vermeye çalıştım, sonra gider hendeğinin üzerinden sıçrayıp tepenin yamacından yukarı tırmanmaya başladım. Dikenli çalılar cildimi kesip giysilerimi yırttı ama sonunda Baykuş'un arabasına ulaştım.

Paslı kapıyı açıp New Port'un içine girdim. Çakmağımı çakıp etrafıma baktım. Döşeme gri tüylerden geçilmiyordu; solmuş koltuk döşemelerine açık renkte kuru baykuş dışkısı yapışmıştı. Çizmelerimin altından kuru dal çıtırtısını andıran bir ses geldi. Zippo çakmağı ayağımın yanında tuttuğumda yerdeki

ince beyaz hayvan kemiklerini gördüm. Bunlar Baykuş'un kurbanları olmalıydı. İnatçı pencereleri kaldırabildiğim kadar kaldırdım ve gözlerim çatlak ön panelin hizasına gelecek şekilde koltuğa gömüldüm.

Albert'ın şarap şişesini bitirip Demerol'larından iki tane attıktan sonra ön koltuğa elimden geldiğince uzandım. Gözlerimi kapatıp sadece terk edilmiş arabalarda uyuyanların bildiği o yalnız dünyanın derinliklerine doğru inmeye başladım. Aşağıdaki yoldan takırtı sesleri çıkaran bir araba geçerken Sandy'nin dayısının Sack N' Save'in çöplüğünde donarak öldüğünü hatırladım, cesedi raf ömrü dolmuş marulların altında bulunmuştu. Sonra Hawaii'yi düşündüm ve tropikal plajın sıcak kumlarını hayalimde canlandırmaya çalıştım, cennetin sıcak ipeksi gecelerini.

Rüzgâr şiddetlendi, külüstür arabayı ileri geri sallıyordu. Üzerimde çatlaklardan giren kar taneleri uçuşuyordu. Uzanıp yerden zavallı küçük bir kuşun minik kafatasını aldım. Uzun süre elimde tuttum. Hayatımda yaptığım her şey, iyi ya da kötü, gelip buraya dayanmıştı sanki. Sonra yumurta kadar ince ve kırılgan kafatasını ağzıma attım.

YENİDEN BAŞLIYORUM

Yaşlı adamın ay ışığıyla aydınlanmış kumsalda gümüş renginde tanga giymiş pembe saçlı afetle koştuğu reklamı görmeyen yoktur; şu yeniden başlamak için asla geç olmadığını söyleyen reklam. Reklamdaki adam ceylan gibi koşuyor, ayakları yere değmiyor. Ekose mayosunun altında balyoz büyüklüğünde bir kabarıklık sallanıyor; o kadar hızlı koşuyor ki genç kız ona yetişmekte zorlanıyor. Palavra bir reklam, sizin özel efektlere kanacağınızı, kredi kartınızı takma dişlerinizin arasına sıkıştırıp ücretsiz telefon numarasını arayacağınızı umarak söyledikleri bir yalan daha. Günümüzün bütün sözde sanatsal reklamları gibi aslında ne sattıklarını söylemiyorlar. Bir fille bir gündöndü arasında küçük bir dram izlemekte olduğunu sanıyordun, sonra biri sana bunun sadece hijyenik kadın bağı reklamı olduğunu söylüyordu.

Yine de bu yeni hikâye anlatma tarzıyla seni cezbediyorlar. Senin pişmanlıklarınla besleniyorlar orospu çocukları, bütün küçük hüzünlerini tahmin ederek. Beni örnek alalım, Koca Bernie Givens'ı. Elli altı yaşında, şişman ve Ohio'da ölü bir palyaçonun kıçındaki gülümseme gibi sıkışıp kalmış biri. Karım ona ne zaman seks yapmaktan söz etsem ürperiyor. Yetişkin

oğlum pencere pervazlarında biriken ölü şeyleri yiyor. O lanet reklamı günde yirmi kez filan izliyorum. Geceleri rüyama giriyor yeniden başlama düşüncesi. Arka fondaki müzik kalbimde delikler açarken uyanıyorum. Dediğim gibi, palavra.

*

"Şu ceset yaktıkları şeylere ne deniyor?" diye soruyorum karıma. Fedder's Dairy Queen'in önündeki araba kuyruğunda gıdım gıdım ilerlerken ciğerlerimize egzoz dumanı çekiyor ve arka koltukta ağa yakalanmış bir goril gibi hareket eden Jerry'nin gürültüsünü dinliyoruz. Bugüne kadar kaydedilmiş en sıcak yazı yaşıyoruz, inanılmaz bir sıcak hava dalgası. Yeni beyaz gömleğim irin rengini almış bile. Güneş gözlüğümün camları yağlı dumanla sislenmiş. Kasabanın karşı yakasındaki kâğıt fabrikasının dumanları bütün beldeyi devasa bir osuruk gibi kokutuyor. Güneş her yerde.

"Krematoryum?" diyor karım esneyerek. Gözlerini ovuşturuyor, çilli elini çok fazla boyanmaktan ölü saman görünümü almış kahverengi saçlarında gezdiriyor.

"Hayır, onu değil Asya'dakileri kastediyorum," diyorum, alnımın terini silerek. Bugün Chevy'yi garajda üstü örtülü bırakıp klimalı Mercury'yi almam gerekirdi. Dikiz aynasından Jerry'nin arabadan trafiğe sıçramasını engellemek için kullandığımız plastik ağın içinde debelenmekte olduğunu görüyorum. Mor boynundaki kırmızı damarlar parmak kalınlığında. Zavallı hiç huzur bulamıyor.

"Yahu nereden bileyim?" diyor Jill, torpido gözünde bulduğu buruşuk Ohio haritasıyla yelpazelenerek.

"Evet," diyorum. "Onlardan birinin içindeymiş kadar sıcak hava."

*

Son zamanlarda sürekli çuvallıyorum. Geçen gece eve dönerken yoldan genç bir kız almaya bile kalkıştım. Üçüncü Cadde'de yürüyordu, önce yanından geçip kontrol ettim. Lise öğrencisi olduğunu görebiliyordum ama yine de bir blok ötede dönüp kaldırıma yanaştım. "Hey, seni gittiğin yere bırakabilir miyim?" diye sordum. Sözcüklerin ağzımdan çıkmasıyla dişlerimin takırdamaya başlaması bir oldu, yol kenarındaki tabela 35 derece göstermesine rağmen.

Kız caddede bir aşağı bir yukarı bakındı, sonra arabanın yanına geldi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Sesi alüminyum folyo gibiydi. Pembe gömleğinde kelebek resimleri vardı. Vücudu olgunlaşmıştı fakat yüzü çocuk yüzüydü. İnek hormonları gençleri mahvediyor.

Hava henüz kararmamıştı, görülmekten korkuyordum. "Bilmiyorum," dedim. "Geziniyorum." Kendi terimin kokusunu alabiliyordum ve öğle yemeğinde yediğim salamlı sandviçler ağzıma geliyordu.

Kız pencereden içeri eğilip arabanın içine baktı. Boynunda kalp biçiminde şekerlerin dizildiği bir kolye vardı, şekerler gerdanının üzerinde eriyordu. Göbeğimi içeri çekmeye çalıştım ama yine de direksiyona sürtünüyordu. "İki saat sonra evde olmam gerekiyor," dedi.

"Elbette," dedim. "Sorun yok." Yemin ediyorum o reklam bir an için gerçekleşir gibi oldu. Zihnimde birlikte yapacağımız şeyleri canlandırmaya başlamıştım bile. Fakat sonra, kız yanıma oturmak için kapıyı açtığında, kadının teki caddenin karşı tarafından bağırmaya başladı. Baktığımda büyük kırmızı tuğla evin balkonunda saçında bigudilerle durmakta olan uzun boylu, sağlam yapılı bir kadın gördüm. "Kahretsin," dedi kız. "Voleybol koçum." Kız arabadan uzaklaşırken kadın balkondan atlayıp bize doğru koşmaya başladı. İki kırmızı ışıkta geçtikten sonra sağa sapıp kasabayı hızla terk ettim. O gün Mercury'yi işte bu

yüzden almadım. Ross beldesindeki bütün polis arabalarının güneş siperliklerinde Jill'in arabasının fotoğrafının bulunduğunu tahmin ettiğim için.

*

O öğleden sonra kayınvalidemin pazar akşamı yemeklerinden birine gittik – huysuz ve yaşlı kadının içini Paskalya sepetinden yürüttüğünden emin olduğum mavi otlarla doldurduğu çiğ, pembe bir tavuk. Şimdi de ülserim sosisli sandviç ve kızarmış yağlı patates diye haykırıyorlar. Jills sürekli kabızlığımdan ötürü üzerime geliyor ama koca adamım artık –bana boşuna Koca Bernie demiyorlar– bir bebek annesinin memesine nasıl özlem duyarsa ben de abur cubura öyle özlem duyarım. Ayrıca hayatımı uzatmak için yapacağım herhangi bir şeyin onu yaşamanın ıstırabına değmeyeceğini düşünmeye başladım.

Arabalar santim santim ilerlerken son zamanlarda kurduğum gündüz hayallerinden birine dalıyorum; üzerime benzin döktükten sonra, işteki çocukların şirket beni erken emekliliğe zorladığında hediye ettiği altın kaplama çakmağı Jill'e verip veda ediyorum. "Hazır olduğunda ateşle," diyorum, esas duruşa geçip ona bir selam çakarak. Kendimi cesur turuncu bir ateşten top olarak hayal etmek beni neredeyse sertleştiren tek şey artık, ama bugün, her nedense, hayalin dozunu biraz artırıyorum ve alevler Jill'in saçına sıçrıyor, ardından bütün eve ve sonunda Jerry'ye. Puf! Larry Fedder'in bir hamburgeri yakması için gerekenden daha kısa sürede Belmont Sokağı 124 numarada yaşayan sorunlu aileden geriye sadece kül kalıyor.

Yapacağımdan değil ama kendimi böyle hissetmeden edemiyorum, Doktor Webb'in geçen gün yazdığı yeni ilaç karışımına rağmen. Ona reklamdan bile söz ettim ama emeklilik sonrası bunalımına yorup dikkate almadı. "O reklamı seyretmeyi bırak," dedi.

"Nasıl olacak?" diye sordum.

Ofisinin penceresinin önünde durmuş karşı kaldırımdaki araba galerisine bakıyordu. "Antraks korkusu gibi," diye homurdandı kendi kendine.

"Peki, Zippo'ya ne diyorsun?" dedim. Cebimden çıkarıp gösterdim, sorunlu bir adam olduğumu göstermek için son çabam.

Gözlüğünün üzerinden parlak çakmağa baktı, sonra saatini kontrol etti. "Bernard, sigarayı bırakmalısın," dedi. Sonra bana bir poşet dolusu numune ilaç verip kapıya koydu.

Ne demeye çalıştığını anlayamıyordum fakat sorunlarımın pudra şekeri ya da bedava haplarla ilgisi olmadığını biliyordum. Zavallı orospu çocuğu ne yapacağını bilmediği için durumu şişirip her şeyi başkasının başına geliyormuş gibi göstermeye çalışıyordu. Hayattaysan her şey çok karmaşıktır, uzmanlar için bile.

*

Hoparlörü kendime çekip sosislileri sipariş ederken bir yandan da torpido gözünde bulundurduğum güneşten solmuş antiasit Rolaids paketine uzanıyorum. Beni öğleden sonranın kalanında kıvrandırmaya yetecek kadar abur cubur sipariş ediyorum. Chevy biraz tekliyor, Jerry'yi bu gece yatırdıktan sonra karayoluna çıkıp karbüratörü açmayı planlıyorum. "Bir fark var," diyor Jill durup dururken. Yapmamam gerektiğini bile bile ona ne demek istediğini soruyorum. "İri ile şişman arasında fark var," diyor.

"İri ve şişman," diye tekrarlıyorum yavaşça, can alıcı noktanın her an kafama dank etmesini umarak.

"Evet," diyor, "yani, benim bakışıma göre, iri şu filmlerdeki Arnold karakteri gibidir ama şişman deyince aklıma Gloria Teyzen geliyor. Bu yüzden sana neden Şişman Bernie değil de Koca Bernie dediklerini anlamakta zorlanıyorum."

Devasa kristal şeker ve kremalı çikolata fotoğraflarının arasından öne doğru çıkan hoparlöre bakarak ağzıma üç tane Ro-

laids atıp çiğniyorum. Mönüdeki her şeyi yesem bile doymayacağım. Ağzımın etrafında beyaz köpükler oluşmaya başlıyor. Jerry'nin geçen kış bize tekrar tekrar seyrettirdiği korku filmindeki kuduz köpekten farkım yok. Jill sonunda kaseti VCR'ın içinde olmuş süsü vererek kırmıştı. "Belki bu gece öteki odada uyusan iyi olacak," diyor Jill, kapıya yaslanarak.

Önümüzde içinde mayolu çocukların bulunduğu bir steyşın var. Arkadaki çocuklardan biri bize iş koyuyor, diliyle küçük çocukların ne anlama geldiğini bilmemesi gereken hareketler yapıyor. "Belki onu bizimle eve götürmeliyiz," diyorum, boktan geçmekte olan günün akışını değiştirme çabasıyla espri yapmaya çalışarak. Kayınvalidemin yarı-ölü tavuğundan bu kadar çok yakındığım için kendime sövüyorum. "Bu kadar çok çocuğu varken kadın çocuklarından birinin çalındığının farkına bile varmayabilir."

"Şimdi de kendi bokunu yiyor galiba," diyor Jill, kimse onu görmesin diye büyük güneş gözlüğünü takarak.

"Ah, Tanrım, Jill," diyorum, "neden böyle şeyler söylüyorsun? Çocuk oynuyor sadece." Çocuk dondurma külahını almak üzere dönerken ona gülünç bir yüz yapıyorum. Jerry'nin o yaşta olduğu zamanları hatırlıyorum. Bunu düşünmek bana kendimi kötü hissettiriyor fakat onlar Jerry'yi çöp arabasının alması için kaldırıma bozuk bir cihaz gibi bırakmak istediğim günlerdi. Ve Jerry, sanki zihnimi okumuş gibi, gırtlağından bütün yaz çıkardığı o kuru öksürük sesini çıkarıyor. İnsanın dişlerini gıcırdatmasına neden olan türde bir ses.

"Çocuğu kastetmedim, salak," diyor. "Jerry'yi kastettim."

Ne zaman bir şeylerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünsem, mutlaka gider. Jerry bizimle birlikteyken ondan konuşmama kuralına uyduğum için bir şey söylememeye karar veriyorum. Ayrıca bir tartışmaya daha tahammülüm yok. Aylardır tartışıyoruz. Jill'in söylenip durduğu son şey sürmekte olduğum bu eski araba; hazır yiyecek mekânlarının otoparklarında rahat-

ça dolanabilmek için kamyonetimle takas ettiğim rektifiye görmüş geniş kanatlı 1959 model Chevrolet. Evden çıkmak için bir bahane, ama Jill yine de başımın etini yiyip özel kamyonetlerde takılan pasaklı fahişeleri kıskanıyormuş ayağına yatıyor.

Pencereye yanaştığımda araba gösterilerinden söz açıyor yine. "Jerry'yi de götürmemen için hiçbir neden göremiyorum," diyor.

Bunu izah etmekten usandım. "Kahretsin," diye kekeliyorum, "bunun sana ne yararı olacak? Yani seni aldatıyor olsam bile Jerry iyi bir parçayla annenin takma dişleri arasındaki farkı bile bilemez." Bunu söylediğim anda kendimden nefret ediyorum, kurala uymadığım için, deli kancığa tepki verdiğim için. Yine de Jerry'yi araba gösterisine götürmeme olanak yok, elleri kelepçelenmiş olsa bile.

Arabayı yanaştırıyorum, genellikle o pencerede çalışan kız yine orada, sarışın bebek saçları ve beyaz dişlerinin arasındaki mükemmel ayarlanmış aralıkla. Oral seks yapan meleğe dair o şarkı gibi, ve *Bak, Jill, Dairy Queen'de bir melek,* dememe ramak kalıyor ama son anda kendimi tutuyorum. O kız milkshake satın alan her erkeğe sahip olabilir. Sonunda şu lanet reklamlardan birinde oynayıp kablo televizyonu olan bütün yaşlı osuruklara işkence eden kızlardan biri.

Kız ona Blizzard'ları paketlemesini söylememe fırsat vermeden puflayıp parayı elimden kapıyor. O gün mor sakız çiğniyor ve sakızı şişirip patlatma biçimi bana Jill ile genç ve abazan olduğumuz günleri anımsatıyor, insanı o tür yerlere götüren haritayı kaybetmeden önce. "Hey," diyorum, Jill'e dönerek, "kız senin Sumburger Açık Hava Sineması'nda çalıştığın zamanki hâlini andırıyor. Hatırlıyor musun?" Fakat bu içinde yaşadığımız zamanı daha da katlanılmaz kılan anılardan biri. Jill başını sallayıp koltuğuna biraz daha gömülüyor.

Siparişimizi beklerken oğlumun dilini yutma çabasını dinliyor ve bunu birinci kez filan yaşıyorum. İki yıl önce Jerry acemi

birliğine katılmak üzere otobüse binmesi gereken gece bir partiye gitti ve eve dönmedi. Üç gün sonra biri onu yetmiş kilometre uzaktaki Portsmouth'da bir hastanenin önünde arabadan dışarı attı. Jerry'nin komadan çıktıktan sonra nakledildiği bölümdeki odada oturuyorduk. İçeri genç bir doktor girdi ve televizyona bağlı videoya bir kaset soktu. Dış sesin bunun aslında uyuşturucu etkisi altındaki beynin olduğunu söylediği şu eski tavada kızaran yumurta reklamıydı. Yüzlerce kez izlemiştim. Jerry çocukken uyarı olarak televizyonda sıklıkla gösterilirdi. Hâlâ kullandıklarına inanamadım. "Bahriyeye yazılmıştı," dedim. "Kahretsin, henüz üniformasını bile alamadan firarı verildi."

Doktor yere çömelmiş Jerry'nin gözlerinin içine ışık tutuyordu. Sonunda başını sallayıp el fenerini kapattı. Televizyondaki yumurta küçük tavanın içinde kabarıp cızırdamaya başladı. Doktor ayağa kalktı ve ceket cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. "Üzgünüm," dedi. "Soru sormak isterlerse beni aramalarını söyleyin, onu artık istemeyeceklerinden oldukça eminim." Sonra dönüp hızla uzaklaştı.

"Bak bizim mikrodalga fırının aynısı," dedi Jill o gün hastanede, sesi eski Wayne Newton plakları gibi sıçrayarak. Jerry bir kez daha duvarın içinden geçmeye çalışırken Jill oğlunun saçındaki domuz ve fasulye parçalarını ayıklamaya çalışıyordu. Altın yıllarımızı hâlihazırda planlamıştık –Rock Fork Gölü'nde yeni bir karavan, Jerry'nin eski yatak odasında bir jakuzi. Fakat üç hafta sonra zavallı küçük Delbert Anderson işe gelip yaşlılar için teleskop icat eden mükemmel oğluyla böbürlenmeye başladığında öğle yemeği kutumla çenesini kırdım. Delbert'in yere dökülen kanı daha kurumadan şirket bana ön büroda evraklarımı imzalatıyordu.

Sarışın kız bana Coney sosisli sandviçlerimi, kızarmış patateslerimi ve erimeye yüz tutmuş Blizzard'larımı veriyor ama kocaman ve şapşalca sırıtmama rağmen beni görmüyor. Kesekâğıtlarının içine bakıp siparişi kontrol ederken arkamıza

genç çocuklarla dolu yükseltilmiş bir Camaro yanaşıyor. Çocukların hepsi aynı tarz; aynı küpeler, kazınmış kafalar, ağızlarının etrafında kanişin kıçının etrafındaki kılları andıran küçük sakallar. Kornaya basıyorlar ve sarışın kız bana devam etmemi, sıranın ilerlemesini engellediğimi söylüyor. "Affedersin," diyorum, ketçabı almadan ilerleyerek.

Dikiz aynasında çocuklardan birinin kızın gülmesine neden olan bir şey söylediğini görüyorum; sonra kız tişörtünü kaldırıp çocuğa memelerini gösterdiğinde gözlerime inanamıyorum. "Hasiktir," diyorum arabayı durdurarak. "Jerry, oğlum, dön ve şuna bir göz at." Bir an için kızın göğüsleri pencerede yeni çiftkepçe dondurma reklamı gibi duruyor. Kızın göğüsleri göz kamaştırıcı güneş ışığında parıldıyor ve ben yumuşak, değerli bir metal düşünüyorum. Fakat göğüslerinin harikulade olmasına rağmen asıl soluğumu kesen gülümsemesi. O anda kendimi onun hissettiği gibi hissetmek için her şeyimi verirdim. İnsanların ancak yıllar sonra idrak edecekleri türde bir histi, artık hissetmeleri mümkün olmadığında. "Jerry," diyorum yine, dönüp ona bakarak; ama Jerry dudaklarını büzüp o lanet ördek sesini çıkarmakla yetiniyor.

"Tanrım, Bernie, ne yapıyorsun?" diyor Jill.

Cevap vermiyorum. Camaro'daki çocuklar kıza bakmakta olduğumu görüyorlar ve içlerinden biri yüzünü buruşturup başını göğsüne doğru sarkıtarak Jerry'nin taklidini yapmaya başlıyor. Kız gülmeye devam ediyor, sonra tişörtünü indiriyor. İki yıl önce Jerry'nin de onlarla orada geri zekâlıyla alay ediyor olacağını bilmeme rağmen el frenini çekip şişman kıçımı arabadan indiriyorum. Bir an için dışarıda durup gömleğimi beyaz göbeğimin üzerine çekiyor ve şimdi ne yapmam gerektiğini merak ediyorum ama cesaretimi yitirmeden önce çocuklardan biri bana, "Domuzcuk," diye sesleniyor, bir diğeri de domuz gibi ciyaklıyor. Derin bir soluk alıp arabalarının yanına gidiyor ve yan paneli tekmelemeye başlıyorum. İnanın bana, benim büyük

bir bok çuvalından farkım yok ama uzun boylu, iri dişli, sıska kolları tel örgü dövmeli sürücü çocuk arabadan dışarı fırladığında onu tek yumrukla yere seriyorum. Ömrümde kimseye o kadar sert vurmamışımdır, Delbert Anderson'a bile.

Aniden dünya aydınlanıyor, biri gözkapaklarımın derisini soymuş gibi. Gökyüzüne bakıyor ve devasa mavilik karşısında şaşırıyorum. Fakat siktir, güneş gözlüğüm yüzünden. Adrenalinim o kadar yükseldi ki güneş gözlümün yüzümden yere düştüğünü bile fark etmiyorum. Gözlüğü almak için eğildiğimde çocuk beni ısırmaya kalkışıyor. Uzanıp gömleğini kavrıyorum. Terim parlak kafasına kirli yağmur damlaları gibi düşüyor. Onu kaldırımdan kaldırıp bir tane daha çakıyorum, dudağı patlıyor. O arada ötekiler arabadan inmiş küfrediyor ama mesafeyi koruyorlar. O zaman benden korktuklarını anlıyor ve üzerlerine koşuyorum. Aptal yüzler yaparak Jerry'yi taklit edeni tuttuğum gibi başını arabanın kaputuna indiriyorum. Aniden başım dönüyor ve çocuğun sıska boynunu bırakıyorum. Elimin boğumları diş izleriyle yanıyor. Gömleğime birkaç damla kan sıçramış. Bir an için sıcakta sendeledikten sonra Chevy'ye dönüp sürücü koltuğuna yığılıyorum.

Jill ona da vuracağımdan korkuyormuş gibi kapıya yaslanıyor ama orada öylece oturup nemli havayı ciğerlerime çekiyorum. Jerry ördek sesleri çıkarmaya devam ediyor, sonunda dönüp ona bakıyorum. Onca zaman sonra bile gözlerinde o melek tozu bakışı var, beynini yakmak ömrünün sonuna kadar hatırlayabileceği tek şeymiş gibi. Jill bu sabah onu tıraş ettiğinden beri yüzünde ve boynunda kızarıklıklar var. Beyaz tişörtü salya ve anneannesinin et suyuyla lekelenmiş. Jerry ne zaman o ördek sesini çıkarsa dilini de dışarı çıkarıyor ve dilinden çenesine salya akıyor. Kesekâğıtlarının birinden bir kâğıt peçete çıkarıp yüzünü siliyorum. Elim gözlerine sürtündüğünde gözlerini köpek yavrusu gibi yumuyor.

Öteki çocuklar sürücünün ayağa kalkmasına yardım ediyor-

lar. İleri geri konuşuyor, pantolonlarının içinde bok varmış gibi kasıla kasıla yürüyorlar. Başımı pencereden dışarı çıkarıp köpek gibi hırlıyorum. Sonra onlara parmak gösteriyorum. Gişedeki kız, "Şişko orospu çocuğu!" diye bağırıyor. Dönüp kornaya basıyor ve bir dakika kadar tutuyorum. "Tanrım," diyor Jill. "Aman Tanrım." Elleriyle kulaklarını örtüyor.

"Hey, Jerry," diyorum, "arabayı sen sürmek ister misin?" Chevy'yi boşa alıp motoru Dairy Queen'in pencereleri takırdayıncaya kadar gazlıyorum. İçerideki müşteriler bize bakıyorlar, onlara el sallıyorum. Yan aynada müdürün telefonda konuşarak temkinli bir biçimde arkadan arabaya doğru gelmekte olduğunu görüyorum. Aniden karbüratörden müthiş bir patlama sesi çıkıyor ve egzoz siyah bir duman salıyor.

"Hapse gireceksin," diyor Jill.

Gülüp gazlıyor ve lastik yakarak High Caddesi'ne sapıyorum. "Yavaşla!" diye bağırıyor Jill. "Neyin var senin."

Cebimden Zippo çakmağımı çıkarıp küçük metal kılıfı elimde sıkıyor, tombul terli parmaklarımın arasında gezdiriyorum. Üzerine iki tarih işlenmiş, mezar gibi. Çakmağı pencereden dışarı fırlatıyor, Chevy'yi ikiye takıp patinaj çekerek caddeden aşağı sürüyorum. Önlerinden üçüncü viteste uçarak geçtiğimiz insanlar balkonlarından sarkıp bizi işaret ediyorlar. Yaşlı bir kadın kaldırımdaki küçük kızı yanına çekiyor. Uzaktan siren sesi geliyor.

Aniden beni kılıç gibi deşen bir mutluluk hissediyorum. Uzanıp Jill'in yumrulu dizini kavrıyorum fakat elimi itiyor. "Vak, Vak!" diye vaklıyor Jerry, dizginlerine rağmen öne doğru atılarak. Kesekâğıdından bir sosisli çıkarıp kâğıdını soyuyor ve ağzıma sokuyorum. Dikiz aynasında hızla gelmekte olan polis arabasını görüyorum, bütün ışıkları yanıp sönüyor. Ağaçlar, tabelalar, bütün dünya, geriye doğru bükülüyor karayolunda yarışırken. Jerry yine, "Vak, vak!" diyor ve neredeyse dişlerimi gıcırdatıyorum. Sonra dördüncü vitese takıp yeniden başlıyorum.

KUTSANMIŞ

Bir gün telefonda Massieville'de tanıdığım bir geyik avcısına çalıntı bir dört çeker satmaya çalışırken Tex Colburn kapımı çaldı ve Kirby elektrikli süpürge ya da sigorta poliçesi pazarlıyormuş gibi kendini tanıttı. Kim olduğunu biliyordum puştun, ama bilmiyormuş gibi yapmaya karar verip orada öylece durdum. İri ellerini deri ceketinin ceplerinden çıkarıp bir sigara yaktı. "Bana ikinci kata tırmanabilecek birisi gerek, moruk," dedi sonunda, ağzının kenarından. Bu tarzda konuştuğunu duymuştum önceden, herhalde çok fazla gangster filmi izliyordu.

"O da ne demek?" diye sordum.

"Tanrım," dedi başını sallayarak. "Ne yapmamı istiyorsun, kıçını yalamamı mı? Bir ortağa ihtiyacım var."

Omzunun üzerinden paslı Pinto'mun arkasına park ettiği yeni Mustang'ine baktım. Karım yeni doğum yapmıştı, sürekli çocuk bezine, mamaya ve bebeklerin ihtiyaç duydukları diğer şeylere ihtiyaç duyan Marshall adında bir oğlumuz vardı. Geçim zorluğu çektiğimiz için, her zaman yalnız çalışmayı yeğlememe rağmen, teklifini kabul ettim. Tex Colburn ciddi iş demekti; ön yükleyiciler, kuyumcu dükkânları, antika arabalar –birilerinin çalması için ona komisyon verdikleri değerli şey-

ler. Ben genellikle çim biçer çalar, kuş uçmaz kervan geçmez yerlerdeki bakkalları soyardım. Tex'le çalışmak benim için sınıf atlamak demekti.

Onunla bir yıla yakın bir süre çalıştım ve güney Ohio'da kazanmanın mümkün olacağını hayal bile edemeyeceğim kadar çok para kazandım. Karımla güzel bir daireye taşındık, yeni bir Monte Carlo araba satın aldık, cumartesi geceleri Süper Loto'ya yüz dolar oynamaya başladık. Dee bir süre sonra doğumdan önce aldığı kiloları verdi ve eski ateşimizi tekrar canlandırmak için haftada iki üç gece eve porno kaset getirmeye başladım. Dee'nin öğrendiği her yeni pozisyon için ona bir Longaberger sepeti satın alıyordum. Yasadışı refahın tadını çıkarmaya başlamıştım nihayet.

Fakat oğlum konuşmaya başlamadan önce Meade, Ohio'da, yağmurlu bir gecede, Burchwell Eczanesi'nin çatısından düştüm. Az kalsın ölecektim. Elimde levyeyi tutarak asfalta düştükten sonra aklımdan geçen ilk anlamlı düşünce Tex'in beni polislere terk edeceğiydi. Sonra Tex'in levyeyi elimden aldığını hissettim ve aklımdan geçen ikinci anlamlı düşünce Tex'in beni polislere terk etmeden önce işimi bitireceği oldu. Felsefesi buydu – hiçbir şeyi şansa bırakma. "Lütfen, Tex," diyebildim, sırtüstü uzanmış üzerime yağmakta olan kara gökyüzüne bakarak. Darbenin gelmesini beklerken birdenbire liseden mezun olduktan hemen sonra çalıştığım et paketleme fabrikasında kafalarına balyozla vurduğum domuzları düşündüm. O güne dek çalıştığım tek yasal işti, altı ay çalışmıştım fakat eczanenin arka tarafında aciz durumda yatarken hayatımın dönüp dolaşıp başladığı yere döndüğü duygusuna kapıldım. O hayvanları nasıl katlettiysem Tex de beni öyle katledecekti.

Tex onun yerine bana merhamet gösterdiğinde büyük bir şaşkınlık yaşadım. Beni koltukaltlarımdan kavrayıp Mustang'ine sürükledi. Birkaç dakika sonra Meade Hastanesi'nin acil servisinin cam kapılarının önündeydik. Ayak parmaklarımı

kımıldatabiliyordum fakat bacaklarımda his yoktu. Her soluk aldığımda belimden yukarı çivi saplanıyordu sanki. Tex arabayı durduğunda derin bir soluk alıp, "Tex, içeri girmeme yardım edebilir misin?" dedim.

Homurdandıktan sonra sigarasını pencereden büyük bir saksının içine fiskeledi. "Şansını zorlama, bok kafalı," dedi. Sonra döndü ve ben başımı çevirinceye kadar gözlerimin içine baktı. Kapıyı açtım. "Tek kelime etme," diye uyardı.

"Aptal değilim," dedim.

"İyi işler yaptık birlikte," dedi. Sonra bana doğru eğilip beni betona itti ve gazladı.

Nihayetinde beyaz önlüklü bir hademe dışarı çıkıp içeri girmeme yardım etti. Sakatlığımın ciddiyetine rağmen –kırık köprücük kemiği ve omurgada ezilmiş iki disk– o gece nöbetçi olan doktor Tanrı gibi biri çıktı. Hastaneye girdikten on iki saat sonra elimde bana verdiği ilaç şişesiyle evime döndüm. Onu bir daha görmedim; ne zaman arayıp ağrılarımdan yakınsam eczaneyi arayıp Oxy reçetesi yazdırıyordu. Ayda 80 adetlik üç ya da dört reçete yazdırıyordum. Oxy hapları zaman salınımlı olduğu için üzerlerindeki kaplamayı yaladıktan sonra toz hâline getirip çabuk etki etmesi için burundan çekmeyi öğrenmiştim. Jiletle uğraşamayacak kadar kötü durumdaysam onları yutmadan önce çiğniyordum. Zihnim tam bir panayır alanına, sinirlerim küçük köpüklü süt tomurcuklarına dönüştü. Oxy içimde boş olduğunun farkında bile olmadığım delikleri doldurdu. Engelli olmanın harikulade bir yoluydu, o ilk birkaç ay boyunca en azından. Kendimi kutsanmış hissediyordum.

Fakat aslında hayatım yokuş aşağı gidiyordu. Oxy haplarının etkisiyle başkalarının eşyalarını çalma azmimi bile yitirdim. Tex kendine yeni bir ortak edindi ve banka Monte Carlo arabamıza el koydu. Neyse ki Pinto'yu her ihtimale karşı elden çıkarmamıştık. Uyuşturucu haplarla balayım sona erdiğinde büyüdüğüm çukurun, yani Knockemstiff'in dışında kiraladığımız

küflü bir karavanda yaşıyorduk. Bir milyon kez o çukura asla dönmeyeceğime yemin etmiş olmama rağmen yeminimi bozdum, kazadan önce ettiğim bütün yeminleri bozduğum gibi.

Karavanı bizden önce kiralayanlar tesisat çalışmaz olunca tuvalet ihtiyaçlarını karşılamak için karavanın döşemesine bir delik açmışlardı. Biz taşındığımızda karavanın sahibi istemeyerek de olsa tesisatı tamir ettirdi ve Dee deliği biri üzerine bastığında bel verip gıcırdayan bir kontrplak parçasıyla örttü. Sıcak günlerde bizden öncekilerin dışkılarının kokusu dar odalarda başarısızlığın yoğun sisi gibi asılı kalıyordu. Oğlumun o deliğe düşmekten ödü kopuyordu, çünkü bir keresinde yarı baygın vaziyetteyken ona onu o delikten sokacağımı ve bir daha asla çıkamayacağını söylemiştim. Her ne kadar şaka yollu söylediğimden emin olsam da mizah duygumun ondan beslendiğine işaret ediyordu.

Ne zaman kendime gelsem Dee, Marlboro eşofmanıyla kanepeye uzanmış benzin bidonunu andıran plastik şişeden Big K gazozu içerken Marshall saç fırçasıyla ayaklarının altını kaşıyordu. Bazen Dee'nin bir poşet Fritos tıkınışını izlerken Tex'i bira içmek için eve davet ettiğim günü anımsardım. Ön kapıya vardığımızda perdelerin arasından Dee'yi ipek robdöşambrının önünü açmış memesinin şişmiş kahverengi ucuyla bebeği emzirirken gördük. Dee çok güzeldi o gece. "Vay canına," dedi Tex. "Şuna bakar mısın!"

"Önce ben gireyim istersen," dedim.

Daha geç bir saatte, Dee yattıktan sonra, Tex giderken kapının önünde durdu ve "Bak, bu konulara yaklaşımını bilmiyorum ama karınla bir gece geçirmenin karşılığında hatırı sayılır bir meblağı gözden çıkarabilirim," dedi.

"Şaka ediyorsun, değil mi?"

"İki bin dolara ne dersin?" dedi. Tex kısa boylu ve bütün yanlış yerlerde kıllı bir tipti. Biri ona kürkünden ötürü takılma cüretini gösterdiğinde, "Erkeksi," derdi kendi için. Kovboy çizme ve deri ceket giymiş bir maymunu andırırdı.

"Senin parana hiçbir zaman o kadar ihtiyaç duymayacağım, Tex," dedim, kapıyı yüzüne kapatarak.

Bu sadece iki yıl önceydi. Şimdi Dee yağ katmanlarından ve sivilcelerden geçilmiyordu. Televizyon seyretmenin dışında yapabildiği tek şey benim kusurlarıma işaret etmekti. İyi bir ruh hâlinde olduğunda bile aynı derecede korkunçtu. Film yıldızıymış havasına girer, saatlerce yengeç köftesinden, gece elbiselerinden ve okyanusa nazır bir sayfiye evinde tanık olunan günbatımlarından konuşurdu. Benimle kalmaya devam etmesi miskinliğine işaret ediyordu. Daha gelişmiş bir toplumda muhtemelen ikimizi de öldürüp köpeklere yedirirlerdi.

O arada Marshall süratle şu tek kelime etmeyen asık suratlı, ürpertici çocuklardan birine dönüşüyordu, evcil fareleriyle telepati yoluyla iletişim kuran ve bütün kalbiyle sonsuza dek sürecek kötü şöhret hayalleri kuran türden. Bütün bu sessizlik, bir *Baba Baba* bile duyamamak benim durumumu azdırıyordu. Uyanık olduğumda Marshall'ın dilsizliği içime dert oluyordu. Özürlü konuşması bile hiç konuşmamasından iyiydi. Arada sırada çarpık dillendirilmiş bir *siktir git* duymak bile hoş olabilirdi.

Bazen Dee'ye Marshall'ı kulak doktoruna götürmesini söylüyordum. "Sağır bu!" diye bağırıyordum kulağına. "Normal olmadığını göremiyor musun?" Marshall'ı sıska omuzlarından kavrayıp sallayarak ağzından bir cümle almaya çalışıyordum. "Marshall, bir şey söyle, Tanrı aşkına," diye yalvarıyordum fakat bıraktığımda bir sicim yumağı gibi köşeye yuvarlanıyordu. Sonra Dee kafayı yemiş gibi davranmaya başladı, ellerini benim Marshall'ı umursamama şaştığını ifade eden hayali bir işaret dilinde havada sallıyordu. Üzerine gidersem beni ailesini çağırıp icabıma baktırmakla tehdit ediyordu. Ona kaba davrandığım için beni biraz marizlerlerse aile içi tacize bakışım değişebilirdi. Ben de geri adım atıp bir Oxy daha çiğniyor, sonra yatağa girip Marshall'ın sessizliğini Dee'nin teşhis etmeyi reddettiği sorunlardan biri olarak kabul ediyor ve unutuyordum.

İlaçlarımı sosyal güvenlik kartımla bedava almama ve hükümetin sakat sırtım yüzünden bana her ay bir çek göndermesine rağmen, sürekli parasızdık. Ay sonuna doğru o tür bir hayatı yaşamayı dayanılır kılan bütün ana gereksinimleri tüketmiş oluyorduk – şekerleme, dondurma, sigara gibi. Dee'ye belki kanımızı satmamız gerektiğini ima etmeye başladım. Onu yapmaya ikna edebileceğime tek iş buydu. Benim kanım hepatit yüzünden geçersizdi ama Dee AB negatifti ve kanı patojen içermiyordu, bu yüzden teknisyenler onu açık kollarla karşıladılar. Portsmouth'a gidip Dördüncü Cadde'deki klinikte yarım litre sattıktan sonra nehir kıyısındaki laboratuvara gidip yarım litre daha satıyorduk. İkinci kanı aldıklarında Dee'nin yüzü kireç gibi oluyor, buz kesiyordu. Nadir bir kan grubu olması Dee'ye kendini özel hissettiriyordu. Kanı sahip olduğu ve birilerinin hâlâ ihtiyaç duyabileceği tek şeydi.

Soğuk bir kasım sabahı kendimizi yüzlerce kez yaptığımız gibi karayolunda Dee'nin kanını satmaya giderken bulduk. Pinto'nun egzozu patlaktı ve döşemedeki deliklerden arabanın içine karbon monoksit sızdığı için zehirlenmemek için pencereleri açmak zorundaydık. Marshall arka koltukta bir salyangoz kadar sessiz oturuyordu. Soğuktan burnu akmaya başlamıştı, paltomu çıkarıp üzerine fırlattım. Dün yediği mısır gevreği yüzünde hâlâ sıva gibi duruyordu ve Dee'nin ona geçen yıl satın aldığı yeni giysiler leş gibi olmuşlardı bile.

Nemli ve gri gök Ohio'yu ceset derisi gibi kaplamıştı. Manzara ucuz eşyalar satan ve sonu görünmeyen metal gecekondulardan oluşuyordu; halı parçaları, kullanılmış mobilya, el sanatları filan. Dee arabayı benim sürmemde ısrar ettiği için o sabah Oxy haplarımı almamıştım, bu yüzden her zamankinden biraz daha gergindim. Fakat pencerelerden içeri esen soğuk rüzgâr karavanda kapalı geçirdiğim bir ayın ardından son derece diriltiydi. Arabayı sürerken hırsızlığa elverişli iş yerleri saptamak için etrafa bile bakındım.

Sonra Dee palavralarına başladı, zengin ünlülere ve özel hayatlarına dair. Yabancı biri bu insanların isteklerini ve arzularını tarif edişinden onları tanıdığı sonucuna varırdı. Sesini kesmesini söyledim ve acil durum için torpido gözüne zulaladığım iki hapı düşünmeye başladım. "Zavallı Brad," dedi Dee üzüntülü biçimde.

Kuzenimin kötü talihine atıfta bulunuyor sandım; arabaların jant kapaklarını çalmaktan hapse girmişti yine. "Üç ay sonra dışarıda," dedim. "O puşt üç ayı amuda kalkarak yatabilir."

"Brad Pitt'ten söz ediyorum, salak," dedi Dee.

"Sikmişim Brad Pitt'i."

"Oo, bayım, bir fırsat bulsam hiç kaçırmam, inan bana."

"Ha ha, bu iyiydi. Duydun mu, Marshall? Sen ve bir eşek belki."

"Ya da Tex," dedi, yuvarlak yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Tex'e ne dersin, göt? Belki onu benim için hazırlarsın."

"O orospu çocuğunun adını bir daha ağzına alırsan dişlerini dökerim," dedim, Tex'in iki bin dolarlık teklifinden ona daha önce söz ettiğim için pişmanlık duyarak. Doğru, Tex kafamı kırabilecekken beni hastaneye götürmüştü fakat ondan sonra herkese benim eczanenin arkasında ona hayatımı bağışlaması için yalvardığımı, merhametine karşılık kamışını emmeyi bile teklif ettiğimi söyleyerek onurumu beş paralık etmişti. Her gün yakalanması için dua ediyordum.

Portsmouth'un hemen önündeki kırmızı ışıkta beklerken yanımıza gümüş renginde bir Lexus yanaştı. Başımı çevirip baktığımda ömrümde gördüğüm en çarpıcı kadınlardan birinin pervasızca parıldayan gözleriyle karşılaştım. Bizi inceliyor, cep telefonuna gülüyordu. Kadının her zerresi para, mutluluk ve kaliteli gen yayıyordu. Eskiden olsa ona seslenip düzüşmeyi teklif edebilirdim ama şimdi bana bakmasından rahatsızlık duyuyordum. Saçım darmadağın ve yağlıydı, dişlerim sarı bir kir tabakasıyla kaplıydı, dövmelerim anlamsız ve demodeydi. Başımı çevirip ışığın değişmesini bekledim.

Lexus caddede hızla öne fırlarken Pinto'nun kaygan debriyajını bıraktım ve mideme kramp girdi. Aldığım haplar yüzünden şekerleme ve dondurma dışında pek bir şey yemiyordum fakat o sabah Dee, Mickey D's'de kahvaltı edelim diye tutturmuştu. Kendimi sosisli yumurta, çörek ve çikolatalı milkshake ile zehirlemiştim. Kasabaya vardığımızda yediklerimi midemde tutamayacağımı biliyordum. "Tanrım, bir yerde dur," dedi Dee. Fakat insan içine çıkamazdım artık. O havalı arabada bana yukarıdan bakan o harikulade kadından başka bir şey göremiyordum.

Kaslarımı sıkıp direksiyonu iki elimle kavramama rağmen sancı giderek arttı. Çaresizlikle ara sokaklardan birine saptım ve eski tuğla binanın arkasında bir çöplük gördüm. El frenini çektiğim gibi arabadan fırladım. Metal konteynerin arkasına geçmemle pantolonumu indirip salmam bir oldu. Bir an için o rahatlama hissi bütün uyuşturuculardan daha iyiydi ama sonra arkamdaki çakılların lastiklerin altında ezildiğini duydum. Arkama baktığımda bir polis arabasının yavaşça yaklaşmakta olduğunu gördüm. Yakalanmıştım, parlak kıçım arabanın içindeki polislere parıldıyordu. Kesmeme olanak yoktu – her şey içimden gözleme hamuru karışımı gibi akıyordu. Hafifçe el sallayıp içimden sıkı bir küfür savurdum.

İki polis arabadan indiğinde doğrulmaya çalıştım fakat yeni bir kramp beni tekrar çömelmek zorunda bıraktı. Kot pantolonumun içine ve dışına bok bulaşmıştı. "Neyle karşı karşıyayız, Larry?" dedi polislerden yaşlı olan. Kırmızı burunlu ve kalın bıyıklı bir tipti. Belindeki kılıftan siyah copunu çıkarttı.

İçimden tekrar sulu bok fışkırdı ve başımı öne eğdim. "Emin değilim, Dave," dedi öteki polis, keskin hatlı, gömleğinin altındaki kasları belirgin genç bir adam. "Bunu umuma açık yerde yapan benim bildiğim tek canlı köpeklerdir." Bana doğru birkaç çakıl tekmeledi. "Sen köpek misin, aşağılık orospu çocuğu?"

"Hayır," diyebildim.

"Üstünü ara, Larry," dedi yaşlı polis kıkırdayarak. "Ben arkanı kolluyorum."

"Ben bu iğrenç orospu çocuğuna dokunmam," dedi genç polis. "Muhtemelen AIDS filandır."

Orada bir dakika kadar durup beni izlediler, sonra yaşlı olan, "Sen kendini nerede sanıyorsun, köpek?" dedi.

"Portsmouth," dedim.

"Amirim seninle konuşurken ayağa kalk," diye emretti genç polis.

"Kalkamıyorum," diye inledim. "İshalim."

Sonra tabancasını çekip bana doğrulttu. "Ayağa kalk dedim, orospu çocuğu."

Pantolonumu iki elimle kavrayıp ayağa kalktım. "Ellerini havaya kaldır," dedi yaşlı polis. Dudaklarımı ısırdım, sonra ellerimi kaldırıp kot pantolonumun yere düşmesine izin verdim.

"Şimdi yerinde saymanı istiyorum, benim ordumdaymışsın gibi," dedi genç polis, ortağını dirseğiyle dürterek. "Yerinde saymayı biliyor musun, köpek?" İkisi de geri çekildiler. Bir dizimi kaldırıp indirdim ve kot pantolonumu pisliğin içine bastırdım. Öteki bacağımı kaldırırken Dee'nin direksiyonun arkasından boş bir ifadeyle bizi izlemekte olduğunu gördüm. Marshall başını paltomla örtmüştü. Polislerle boğuşup birinin silahını alabilseydim o anda hepimizi memnuniyetle öldürürdüm.

"Lütfen, memur beyler," dedim, titrek bir sesle. "Bir sorun çıksın istemiyorum. Arabada ailem var."

Yaşlı polis Pinto'ya baktı. "Plaka numarasını kontrol et," dedi ortağına. Sonra, genç polis arabaya doğru yürürken, yaşlı polis bana, "Nerelisin, köpek?" diye sordu.

"Meade," dedim. "Artık pantolonumu giyebilir miyim?"

"Henüz değil," dedi.

Öteki polis gelip arabanın temiz olduğunu söyleyinceye kadar soğukta öylece durup bekledik. "Pekâlâ, nereden geldiysen oraya dön," dedi yaşlı polis.

"Evet, ve bir daha Portsmouth'ta sıçmadan önce iki kere düşün," dedi kaslı olan. Sonra ikisi de katıla katıla gülerek arabaya doğru yürüdüler.

Pantolonumu çekip ara sokaktan çıkışlarını seyrettim, sonra arabaya binmeye kalkıştım. "Bu hâlde arabaya binemezsin," dedi Dee. Etrafıma bakındım, çöplükte açık bir koli buldum ve yolcu koltuğunun üstüne koydum. "Ah, Tanrım," dedi Dee arabaya binip kapıyı kapattığımda. "Kendini öldürsen iyi edersin." Kot pantolonuma ve ellerime bok bulaşmıştı.

Torpido gözünü açıp yanımda getirdiğim Oxy haplarını aradım. "Her şey güzel olacak," dedim, hapları ağzıma atıp çiğneyerek.

"Ah, Marshall, duydun mu?" dedi Dee istihzayla. "Baban her şeyin güzel olacağını söylüyor." Dee ara sokaktan çıktı ve bir blok kadar sürdükten sonra kenara çekti. Açık pencerelere rağmen yaydığım koku mide bulandırıcıydı. "Şuraya gidip temizlen," dedi Dee, karşı kaldırımdaki Çin restoranını işaret ederek.

"Sen gidip şu kanını sat," dedim. "Ben bir yere gitmiyorum. İshal olmamın nedeni sensin bir kere."

Koltukta kıvranıp beni deli gibi yumruklamaya başladı. "Seni bu arabadan atmam gerekir, orospu çocuğu," diye bağırdı.

"Siktir git," dedim, yumruklarını kavrayarak. "Ve sesini yükseltme, şu polisler geri gelebilir."

"Eve gidiyoruz," dedi, pençelerimden kurtulup arabayı vitese takarak.

"Delirtme beni. Kliniğe gidiyoruz."

"Kan benim kanım, orospu çocuğu."

"Tanrım, Dee," dedim. "Lütfen."

"Hayır. Bir şeylerin değişmesi gerek."

Karayoluna girip kuzeye doğru sürmeye başladı, onca sıkıntıdan sonra eve eli boş dönüyorduk. Son sigaramı yakıp pencereden dışarıyı seyrettim. Waverly'ye vardığımızda yuttuğum haplar beni tatlı, sıcak bir okyanusa bırakmıştı. İzleyen birkaç

dakika boyunca hayatımı değiştirdiğimi hayal ettim; elimdekileri bitirdikten sonra Oxy haplarını bırakacaktım. Doğru terapiyle düzgün bir iş bulabilirdim. Kendimi inşaat şefi olarak hayal ettim, ya da uyuşturucu konusunda sosyal danışmanlık yaparken. O iğrenç karavandan güzel bir eve taşınıyorduk. Pazar günleri kiliseye gidiyorduk ve oğlumuz korodaydı. Sonra sızdım.

Uyandığımda nerede olduğumu bilmiyordum. Etrafıma karanlık çökmüştü. Soğuktan tir tir titriyordum. Karavanın önünde duran Pinto'nun içinde olduğumu idrak etmem birkaç dakikamı aldı. Arabadan inmeye kalkıştığımda kıçıma yapışmış olan koliyi fark ettim. Bir an için orospu çocuğunun tekinin bana bir eşek şakası yaptığını sandım, sonra Portsmouth yolculuğunu, ara sokaktaki polisleri ve Dee ile kavgamızı hatırladım. Tekrar koltuğa oturdum ve çakmağımı yakıp bir Oxy daha var mı diye aranmaya başladım. Torpido gözü boştu. Sonra arabadan indim, kıçıma yapışmış koliyi parçalayarak çıkarırken ellerime biraz daha bok bulaştırdım.

Sendeleyerek beton balkona doğru yürüdüm ve anahtarlarımı çıkarırken tesadüfen pencereden içeri baktım. Dee ile Marshall kanepede iki muhabbet kuşu gibi birbirlerine sarılmışlardı. Tost yiyorlardı ve oğlum o kadar hızlı konuşuyordu ki her tarafa kırıntılar uçuşuyordu. Dudaklarının hareket ettiğini, daha önce söylediğini duymadığım sözcükler oluşturduğunu gördüm. Kalbim gümbür gümbür atarken kulağımı kapıya dayayıp oğlumun heyecanlı ve kekeleyen sesini dinledim. Önce bir tür mucizeye tanık olduğumu sandım. Fakat sonra, orada dururken, yavaş yavaş Marshall'ın zaten çoktandır konuştuğunu, ama benim yanımda konuşmadığını idrak ettim.

Kapıdan uzaklaşıp ciğerlerime soğuk hava çektim. Hayatta muhteşem şeylerin mümkün olduğu o anlardan birinin ortasındaydım, yeter ki insan doğru seçimi yapsın. Karşıdan gelen arabanın farları beni aydınlattı ve birdenbire ne yapmam gerek-

tiğini biliyordum. Kendimi bir iki yıl sonra temizlenmiş ve aileme bakmaya hazır bir biçimde eve dönerken görebiliyordum. Herkes benden övgüyle söz edecekti. Sonra ecza dolabındaki Oxy hapları aklıma geldi ve durdum. Kirli ellerimi kaldırıp boku yüzüme sürdüm, saçlarıma sürdüm. Kapının kulpunu tutup anahtarı kilide soktum. Kapıyı açarken karavanda her şeyin sessizliğe ve kasvete büründüğünü duydum fakat umursamadım. Gitmeden önce son bir kez daha kutsanmaya ihtiyacım vardı.

HONOLULU

Howard Bowman'ın yorgun zihninde genellikle dolanan tek şey karısının artık evin içinde kullanmasına izin vermediği o altı harfli küfür. Henüz fit olduğu günlerde karısı Peg ona ültimatom vermişti. "Buraya kadar, Howard. O lanet sözcüğü bir kez daha dillendirirsen evi terk edeceğim. Tanrı aşkına torunlarına bile söyletiyorsun." Artık onun için anlam ifade eden tek sözcüğü söylemeye korkuyordu, iş buraya varmıştı. Siktir. Siktir. Siktir.

*

Yapışkan plastik koltuğuna oturmuş sol kolundaki kıvrık gri kılları metodik bir biçimde döndürürken duvara asılı büyük fotoğrafı seyrediyordu. Peg sürekli ona yeni hedefler koyuyordu –adlar, tarihler, sayılar– fakat her sabah uykusunda sigortalarından biri daha atmış, beynindeki önemli bağlantılardan biri daha kopmuş gibi uyanıyordu. Bazen kadının onu çürümeye terk etmesini diliyordu. Tamamen temizleneceği günü özlemle bekliyordu.

O gün daha erken bir saatte Peg odaya dalmış ve "Pekâlâ, Patron, bu fotoğrafı görüyor musun?" demişti. Howard uyku-

sundan sıçrayarak uyanıp ona acılı bir ifadeyle bakmıştı. "Şu duvardaki fotoğraf," demişti Peg fotoğrafı işaret ederek. "Senin emeklilik fotoğrafın. Bana akşam yemeğine kadar o fotoğraftaki adamların adlarını söyleyeceksin," demişti, eğilip önlüğünün köşesiyle çenesine bulaşmış yulafı silerek.

Howard boş bir ifadeyle duvara bakmıştı. Ondan bir şey bekleniyordu. "Hangisi?" diye sormuştu sonunda, ince bacağını kaldırıp küçük bir gaz kümesi çıkararak.

Peg inleyip bir adım geri çekilmişti. "Hepsi, Howard. Sen kâğıt fabrikasında yıllarca bu adamlarla birlikte çalıştın. Hatırlıyor musun?"

"E-v-e-t," demişti Howard yavaşça, sol kolundaki kılları kedi okşar gibi okşayarak.

"Güzel," demişti Peg. "Not et istersen." Howard'a küçük bir not defteri vermiş, sonra gidip televizyonu kapatmıştı. "Tuvalete ne diyorsun?" diye sormuştu. "İhtiyacın var mı?"

Howard odada etrafına, sehpanın altına bakmıştı. Uzun boylu, iri kemikli kadın kapının eşiğinde durmuş ona bakmaya devam ediyordu. "Bir sürü adam var bu fotoğrafta," demişti Howard.

*

Bütün öğleden sonrayı o fotoğrafa bakarak geçirdi, gözleri kumlanıncaya kadar, ama hatırlayabildiği tek şey demiryolu kepi giyen ufak tefek adamın her yıl yeni bir Lincoln satın aldığıydı. Bunu müdürler bile yapamıyorlardı. Mutfakta Peg'in elinden düşürdüğü ve muşamba döşemede zıplayan tavanın sesi kulaklarında lanet bir zil gibi çınladı. Son zamanlarda en küçük sesler bile sinirlerini yıpratıyor, hiç kimsenin asla unutmaması gereken şeyleri unutmasına neden oluyordu.

Howard manzaralı büyük pencereden yeni komşularının karavanlarından gülerek çıktıklarını ve karın içinde köpek gibi yuvarlandıkların gördü. Karavana taşındıkları andan itibaren at

kuyruklu adamla şişman karısının hırsız olduklarından o kadar emindi ki Peg'e iki araba için de kilitli benzin deposu kapağı satın aldırmıştı ama şimdiye kadar orospu çocuklarının çınar ağacına ölü bir dağ sıçanı asmaktan başka bir şey yaptıklarını görmemişti. Howard şişmiş karkası rüzgârda bir çocuk salıncağı gibi sallanırken gördüğünde, "Şerif cesetlerimizi bulursa kendimizi şanslı addetmeliyiz," öngörüsünde bulunmuştu. O ikisinin çamurluğuna OHIO'NUN DOĞAL MAĞARALARI ve CANAVAR MIKNATIS çıkartmaları yapıştırılmış çarpık bir Festiva'ya atlayıp Howard'ın posta kutusunun önünde patinaj çektiklerini gördü. Yol boyunca siyah bir duman bulutu onları izledi. Howard aklından supap sorunu diye geçirdi ve Crhysler'ın yağına bakması gerektiğini hatırladı. Fakat sonra, artık belleğinin çalıştığı gizlemli biçimde, Honolulu'da geçirdiği bir geceyi ve gemi arkadaşının adını hatırladı. Peg'e seslendi.

"Ne var?" diye sordu Peg, kafasını kapıdan içeri sokarak.

"Sana geçen gün sözünü ettiğim adam, şu New Yorklu olan, adı... Kahretsin, az önce aklımdaydı. Şey gibi bir burnu vardı... adamın burnu şey gibiydi..."

"Tanrım, Howard, duvardaki adamlar ne olacak?" diye bağırdı Peg. "Doktorun ne dediğini biliyorsun. Denemezsen giderek daha kötü olacak." Peg aniden durup duvara yaslandı, derin bir soluk aldı ve içinden ona kadar saydı. "Pekâlâ, kaçını hatırlayabildin?" diye sordu, sesi şimdi daha dikkatli ve alçak.

"Adamın burnu şey gibiydi..." dedi Howard.

Peg yanına gidip elinden not defterini aldı. "Benzin," diye okudu yüksek sesle. "Bu kadar mı? Benzin? Benzin ne?"

Howard kalemi odanın karşı tarafına fırlattı, sonra uzaktan kumandayı alıp televizyon açılıncaya kadar düğmelere bastı. Atlantic City'den canlı rodeo yayını. Yüzü kıpkırmızı bir renk alan Howard koltukta arkasına yaslanıp arenanın ortasında iple numaralar yapmakta olan pullu kızı seyretti.

"Pekâlâ, ara verelim," dedi Peg kocasına bakarak. "Bir saat sonra yemek yeriz belki." Ona tuvalet ihtiyacı olup olmadığını sormak istedi fakat adamın canı zaten sıkkındı. Dönüp mutfağa gitti. Howard ona altına hiçbir zaman bez bağlanmayacağına dair söz verdirmişti, Peg'in başka seçimi varmış gibi.

Howard'ın hayatını unuttuğu doğruydu ama birkaç dakika sonra birdenbire o New Yorklu çatlak orospu çocuğuyla Honolulu'da Samoalı sakat kadının çiçek sattığı köşeden aldıkları beyaz fahişeyi hatırladı. Kırmızı bir elbise giymişti, tahta tutacağı kırık hasır bir çantası vardı ve üst dudağındaki tropikal karafatma büyüklüğündeki uçuğu yalayıp duruyordu. Önlerinde iri kıçını çalkalayarak yürüyüşü Howard'a bütün fareleri nehirde boğan kavalcının hikâyesini hatırlatmıştı fakat kadın onları nehre değil de her odasında radyo bulundurmakla övünen pembe bir motele götürmüştü. 1952'de her odada radyo Honolulu için hiç de fena sayılmazdı. Howard o gece her şeye hazırdı ama kadın ışığı açtığında köşedeki ayakkabı kutusunun içinde uyumakta olan bebeği görmüştü. Ona kasabadaki Maude Speakman'ın dükkânına astığı Bebek İsa fotoğrafını hatırlatmıştı. "Hey, bir bebek var orada," demişti Howard, odayı boşaltanlar onu orada unutmuş gibi.

"Evet," demişti fahişe, buruşuk elbisesinin siyah düğmelerini çözerek. "Adını Cary koydum, şu yeni film yıldızı gibi."

"Ne? Bebek bizi izleyecek mi?" diye sormuştu Howard.

"Ne önemi var?" demişti kadın. "Uyuyor. Daha üç aylık bile değil. Hiçbir şey bilmiyor."

"Sen ona kulak asma canım," demişti New Yorklu adam. "Howie, Ohio'nun Knockemstiff çöplüğünden gelme bir höddüktür. Hayatında pizza bile yememiş."

"Bayan, mümkün değil," demişti Howard öfkeyle. "Tanrım, senin cezaevine konman gerekir."

Kahretsin, diye geçirdi içinden Howard, aniden gıcırdayan

koltuğunda öne doğru eğilerek. Orospu çocuğunun adını hatırlamama ramak kalmıştı. Sürekli gülerdi, orospu çocuğu. Domates gibi bir burnu vardı... muz gibi... şey gibi...

Ondan sonra New Yorklu çakal pantolonunu indirip, "Bak, güzelim, biz buraya sohbet etmeye gelmedik. Dualarını et ve domal," demişti. Howard ne yaptığını idrak etmeden bebeği kaptığı gibi kapıdan dışarı fırlamıştı. New York çakalının kıllı elleriyle fahişenin iri memelerini sıktığını ve ince yatak örtüsüne iki memesinden süt püskürdüğünü hâlâ görebiliyordu. Howard minik bebeği sıcak caddede bir süre taşıdıktan sonra şekerli sakız büyüklüğünde böceklerin istilasına uğramış kahverengi bir palmiye ağacının altına oturmuş, New Yorklu çakalın üç dolarının karşılığını almış olduğunu tahmin edinceye kadar önünden geçen arabaları saymıştı.

*

182 Peg hızla salona girip piyanonun üzerinde duran çantasını aldı. "Yağımız bitmiş. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ne gibi?" diye sordu Howard kuşkuyla.

"Hemen döneceğim," dedi Peg ona, düz gri saçını aynanın karşısında kabartarak. "Benim doğum günüm ne zaman, Howard?" diye sordu Peg birdenbire.

"Ne? Kim?"

"Doğum günüm. Ben dönünceye kadar hatırlamaya çalış, tamam mı?" Howard'ın omzunu pışpışladı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Howard.

Kadının karısının arabasıyla park yerinden geri geri çıkışını izledi ve bir zamanlar tanıdığı onca insana ne olduğunu merak etti. Tanrım, o moteldeki bebek bile şimdi ellisinde filan olmalıydı.

Televizyonda rodeo yayını sürüyordu; asabi atlar, katil boğalar, osurduğunda kumların üzerine mavi alevler salan palyaçolar. Howard onu besledikleri bütün o yağlarla, her gün ma-

ruz kaldığı bütün o gürültüyle onu öldürmeye çalıştıklarından emindi fakat sonra uzak bir yere gittiklerini hatırlar gibi oldu.

O herifle dört yıl askerlik yaptım, diye geçirdi içinden Howard, hatırlamaya çalıştığı anıya tutunmaya çalışarak. Amerika Birleşik Devletleri Donanması'ndaydım. Fahişe kafasına firketeyle televizyondaki aptal palyaçonun peruğunu andıran bir peruk tutturmuştu.

Bebekle motele döndüğünde New Yorklu puşt Howard'a o yanlarındayken fahişenin yarığının fare kulağı kadar dar olduğunu söylemişti. Howard'ın yüzü kızarmış ve fahişe bir kahkaha atıp ona bekâretini kaybetmeye hazır olup olmadığını sormuştu. Howard bebeği yatağın üzerine basket topunu zıplatmaya çalışır gibi bırakmış ve oradan kaçmıştı. Zavallı ufaklık bütün o süre zarfında gıkını bile çıkarmamıştı.

Uslu bir bebekti, diye geçirdi içinden Howard, ama nedense bu yeterli değildi sanki.

Ayağa fırladığı gibi holü hızla katetti ve misafir odasına girdi. Talimatlar cüzdanındaki kâğıtta gizli bir reçete gibi yazılıydı fakat bugün ona ihtiyacı yoktu. Elini şifonyerin altına sokup rulo hâline getirilmiş plastik parçasını çıkardı ve yere serdi. Orada bir an için yitik bir vaziyette durdu, sonra takma dişlerini çıkardı ve pantolonuna sildikten sonra gömleğinin ön cebine koydu. Howard tabancasını alt çekmeceye gizlediğini biliyordu, bu az kalsın onu bir gün daha beklemeye ikna edecekti. Kendini yavaşça yere bıraktı ve kireçlenmiş eklemleri eski çam ağaçları gibi çatırdadı. Sonra plastiğin ucunu başında kukuleta gibi tutup namluyu yumuşak üst damağına dayadı. Emniyeti açtı. Kötü soluğunun kokusunu aldı, altına sıçıp sıçmayacağını merak etti. "Hadi," dedi kendi kendine, "çek lanet şeyi." Yıllardan beri ilk kez hatırlanacak bir şey kalmamıştı.

Sonra bir ses duydu, biri arka kapıdan içeri girmişti, o lanet kadındı muhtemelen, ya da yolun öbür tarafındaki hırsızlar. Howard yerde ağzında namluyla yatıp dinledi. Bir şey

yapmalıydı, ama o zaman yeniden başlamak zorunda kalacaktı. Birinin evine girdiklerine göre taşaklı olmalıydılar, ona kuşku yoktu. Kamyonunun deposundaki benzini hortumlayacaklardı. Tanrım, diye geçirdi içinden, orospu çocukları anahtarı arıyor olmalılar.

Ağzına kan tadı geldi ve aniden babasının Bill Willard'ı eski Ford traktöründen benzin çalarken yakaladığı zamanı hatırladı, Howard Great Lakes'teki acemi birliğine gittikten hemen sonra. Kahretsin, çok soğuktu orası. İhtiyar Howard'a mektup yazıp Hap's Bar'daki herkese Bill'in Knockemstiff'teki, belki de Ohio'daki bütün kadınlardan daha iyi hortum emdiğini söylediğini anlatmış ve sayfanın yarısını büyük harflerle HA! HA! yazarak doldurmuştu. Babasının askerliği boyunca Howard'a yazdığı tek mektuptu; belki de Floyd Bowman'ın hayatında yazdığı tek mektup. Howard tavana bakıp dalgalı plastik parçasının üzerinde kafasındaki hayaletler gibi süzülen akşamın ilk gölgelerini seyretti.

*

Peg mutfakta bir eliyle yemek pişirirken öteki elinde telefonu tutuyordu. Sıcak tavaya dilimlenmiş patatesleri ve doğranmış soğanları attıktan sonra sıçrayan yağdan kaçmak için geri çekildi. "Uyuyor olmalı," dedi telefona alçak sesle. "Ona yazdıkları yeni ilaçlar onu sürekli uyutuyor." Tavanın üzerine bir kapak koyduktan sonra ateşini kıstı, sonra eğilip ocaktan sigarasını yaktı. "Mümkün değil," dedi Peg. "İnan bana, evde yemek pişirmek daha kolay. Bob Evans'a son gittiğimizde yine küfretmeye başladı ve bırakmak bilmedi. Tanrım, utancımdan masanın altına girmek istedim."

Mutfak tezgâhına oturdu ve kızı telefonda ona hiç bilmediği şeylerden söz ederken sigarasından derin bir nefes çekti. "Carrie, anlamıyorsun," dedi Peg sonunda, sigarasını söndürerek. "Baban hâlihazırda ikinci safhada. Çoğu zaman beni bile

tanımıyor." Ayağa kalkıp uzun kadife elbisesinin kırışıklıklarını düzeltti. "Tek konuştuğu şey Hawaii," dedi Peg iç geçirerek. Akşam güneşi alev almış bir kuş gibi öteki dünyaya dalarken Peg pencereden dışarı baktı. Ve bir an, harikulade güzellikte kısacık bir an, güneş ışınları mutfağı kan kırmızı bir renge bürürken, her şeyi unuttu.

KAVGALAR

Jim beyaz fincanın üzerinden bana baktı. "Senin ihtiyar ne âlemde?" diye sordu. Bridge Caddesi'ndeki vagon restoranda sohbet ediyorduk. Ben sigara ve kahve içiyordum. Jim benim Adsız Alkolikler sponsorumdu. High Caddesi'ndeki Lüteryan Kilisesi'nde Cuma Akşamı Ayık Ve Çılgınım grup toplantısından çıkmıştık. Jim toplantıdan sonra lokantaya uğrayıp gece vardiyasında çalışan kemikli sarışının yeni bir piercing yaptırıp yaptırmadığına bakmayı severdi. O küçük fahişe masamıza her eğildiğinde Jim kâbus görmekte olan bir köpek gibi inlerdi.

"Bildiğim kadarıyla hayatta," dedim, omuz silkip kahveme üfleyerek. Babamdan hiç kimseye söz etmememe rağmen iki hafta önce Jim'e ihtiyarın kalbinin kötüye gitmekte olduğunu söylemiştim. Kız kardeşimin dediğine göre cerrahlar artık yapılabilecek bir şey olmadığını söylemişlerdi. Jeanette beni sürekli arayıp bilgilendiriyordu. Jeanette bütün aile için kaygılanmakla kalmayıp başkaları için de kaygılanan bir tipti. "Çok fazla yara dokusu var," diyordu bana her seferinde. *Tek o değil,* demek geliyordu içimden.

Jim başını sallayıp Kool sigarasından bir duman aldı. "Ya çaldığın para?" diye sordu. "Onu hallettin mi?"

Tanrım, ona söylemekle hata ettim, diye geçirdim içimden. "Alt tarafı yirmi dolar," dedim. "Hayatı boyunca biriktirdiği parayı çalmışım gibi konuşuyorsun." Annemle babamı son ziyaretimde annemin çantasından bir Andy Jackson banknotu yürütmüştüm. Artık içki içmememe rağmen pek çok açıdan sorunluydum hâlâ.

"Beş sent bile olsa fark etmez. Lanet olsun, paranın miktarı önemli değil," dedi Jim. "Dürüst olmaya başlamazsan alkolden asla kurtulamazsın." Doğruyu söyleme meselesini o kadar büyütüyordu ki sürekli olarak kuyruklu bir yalan söylememek için kendiyle savaş hâlinde olduğundan kuşkulanmaya başlamıştım.

Başımı salladım. Tartışmak istemiyordum. Jim siyahiydi, onun etrafındayken dilime dikkat etmek zorundaydım. Ustalaşmaya başlamakla birlikte beni kızdırdığında ağzımdan *zenci* ya da *marsık* sözcüğünü kaçıracağımdan korkuyordum. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur. Büyüdüğüm çukurda herkes beyazdı. Siyahileri sadece Meade'e alışveriş yapmak ya da elektrik faturasını ödemek için gittiğimizde görürdüm. Knockemstiff, Ohio'da içinde siyahilerin bulunduğu dizileri izlemeyi bile reddeden hödükler vardı. En kötüleri de babamdı.

Jim çenesini ovuşturduktan sonra buruşuk ensesini kütürdetti. "Ayık kalmak istiyorsun, değil mi, Bobby?" Kır saçı gür ve dalgalıydı, cildi floresan lambalarının ışığında ıslak zift gibi parıldıyordu. Toplantılarda konuştuğunda kâğıt fabrikasının yakınındaki barlarda bedava içki kovaladığı günlerden söz ederdi; gözleri kan çanağına dönmüş, sidik kokarak, sağır ve dilsiz numarası yaparak. Bir şişe Thunderbird karşılığında beyaz çocukların dişlerini kırmalarına izin verdiği günlerden söz ederdi. Şimdi yeşim renginde bir Cadillac sürüyor ve üç ayrı ekip çalıştırdığı bir peyzaj şirketi var. Adsız Alkolikler söz konusu olduğunda son derece ciddi. Ayrıca bazen gerçek bir kıç ağrısına dönüşebilen bir İncil okuruydu ama onu on beş yıldır ayık tutmuştu.

Ona baktım ve sürekli içtiğim son iki yılı düşündüm. Çoğu insan yanlış izlenim edinir, dibe vurmanın romantik ya da trajik bir yanı olduğunu sanır. Tanımadığım adamlar kapımı çalar ve beni yaptığımı iddia ettikleri bir şey için marizlemekle tehdit ederlerdi. Bazen odanın bir köşesine gizlenir, soluk almaya bile korkardım. Bazen de blöflerini görürdüm. Bir keresinde bir dedektif beni tecavüzden tutukladığında sorgulama odasında hiçbir şey hatırlayamadığımı itiraf etmek zorunda kaldım. Neyse ki dedektif daha sonra aradıkları sapığın ben olmadığıma kanaat getirdi. İflas ettim, bitlendim, kaldırımda burnumu kırdım. Eski karımı gizlice takip ettim ve kâğıt fabrikasında işten o kadar çok kaytardım ki sonunda sendikam bile beni savunmaktan vazgeçti. İşimi kaybettikten birkaç ay sonra ücretsiz bakım veren bir rehabilitasyon merkezinde bir battaniyeye sarınmış olarak uyandım. Oda arkadaşım sarı çıbanlarla kaplı yaşlı ve tiksinç bir tipti. Adı Hobo idi ve bir zamanlar takma bir cam gözü vardı fakat bir yerlerde takma gözünü kaybetmişti. Korkuya kapıldım ve toplantılara katılmaya başladım.

"Jim, toplantılara katılmasaydım bu lanet yerde daha fazla kalmazdım," dedim. Jim'in sigara paketine uzandım ama elini paketin üzerine koydu.

"Öyleyse bu hafta sonu gidip aileni ziyaret et," dedi. "Gitmişken zavallı yaşlı annenden çaldığın parayı da iade et."

"Tamam," dedim. "Seni duydum."

"Paraya ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim. "Maaşımı yeni aldım."

"Güzel." Burun deliklerinden sigara dumanını üflerken sigarasını söndürdü, sonra paketten bir sigara çekip bana uzattı. Sonra oturduğumuz locadan çıktı ve masanın üzerine bırakmak için cebinde biraz bozukluk aradı. "Hepimiz çuvallarız, Bobby. Denemeye devam etmek zorundasın, hepsi bu." Omzuma vurduktan sonra sarışın garsona bir kez daha baktı ve hesabı bana bırakıp gitti.

Ertesi gün annemden çaldığım parayla satın aldığım gömleği giydim ve Knockemstiff'e sürdüm. Orada bir daha asla yaşamak istemememe rağmen kasabanın son yıllarda ne kadar değiştiğini görmek beni üzdü. Dükkân da bar da kapanmıştı. Bir zamanlar mısır ve saman dolu olan tarlalara vinil kaplanmış evler inşa etmişlerdi. Erkek kardeşimin paslı kamyoneti park girişinde duruyordu, arka camı NASCAR çıkartmaları ve Konfederasyon bayrağıyla kaplanmış. Radyo anteninden eski bir sincap kuyruğu sallanıyordu. Ön balkona yürüdüğümde salondaki büyük pencereden babamı gördüm. Burnuna oksijen tüpünün boruları girmişti, mavi rahat koltuğunda oturuyordu. O koltuğu ona ilk kalp krizinden sonra kız kardeşim almıştı. Ondan sonra üç kalp krizi daha geçirmişti, her biri bir öncekinden daha vahim.

Babam küçük erkek kardeşimle birlikte boks izliyordu. Bunu anlamak için içeri girmeme gerek bile yoktu. Hastalandıktan sonra babamın tek zevki iki adamın birbirlerini acımasızca dövmesini izlemekti. Birinin canı ne kadar yanarsa babam o kadar sevinirdi. Dövüşlerin çoğu köhne Kızılderili kumarhanelerinde onun gibi adamlar arasında gerçekleşirdi, gerçi o bunu asla kabul etmezdi. Kız kardeşime uydudan yayınlanan boks maçlarının her dakikasını kaydettirir, sonra kasetleri bir tür geri dönüş planlıyormuş gibi bütün gün izlerdi.

Eve garaj kapısından girdim. Annemi mutfak masasında otururken buldum, parşömeni andıran ellerini sütlü kahve fincanına dolamıştı. Annem başka bir televizyon izliyordu. "Selam, yabancı," dedi, gözlerini büyülenmişçesine seyrettiği filmden ayırmaya çalışarak. "Gömleğin çok güzel. Nereden buldun?"

"Penney's'den satın aldım." Eğilip başının tepesine bir öpücük kondurdum, sonra tezgâhın üzerindeki demlikten kendime bir fincan kahve koydum. Süt tozu şişesinin yanında son ziyaretimde içinden para çaldığım çantası duruyordu. Ona dönüp göz kırptıktan sonra kısa holü katettim ve salona girdim.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi ihtiyar. "Bakın kim gelmiş." Babam zamanında çukurun en sert adamlarından biriydi, ama şimdi cildi griye çalıyordu ve kol kasları yaşlı bir kadının kolları gibi sarkmıştı. Altıncı sınıfı güçlükle bitirmiş, emeğini un ve tütünle takas eden bir ailede büyümüştü. On beş yaşındayken demir raylarına çivi çakmıştı, askerde boks yapmıştı. Bir keresinde Torch Açık Hava Sineması'nda bir adamı yumruklarıyla neredeyse öldürdüğüne tanık olmuştum. Hayatım boyunca gittiğim her yere hiçbir zaman onun kadar sert olamayacağım bilgisini de yanımda götürmüştüm. Fakat o adamdan geriye pek bir şey kalmamıştı artık.

"Ne var ne yok?" dedi, koltuğun kenarına oturarak. Kardeşim Sam kanepeye uzanmıştı, yastıktan yere dökülen uzun at kuyruğu neredeyse yere değiyordu. Yapılı bir çocuktu, babamın hastalanmadan önce olduğu gibi. Kışın bile Harley motosiklet sürer, bira parası için nalbantlık yapardı. Sam sosyal yardım alan hatunun tekiyle birlikte olmadığında annemle babamın evinin bodrumunda yaşardı. O güne kadar büyük bir suçtan hüküm giymemiş olmamasına rağmen bütün hayatını cezaevinde geçirecek birine benziyordu. İhtiyar kardeşimi her zaman kayırmış, içindeki sevginin çoğunu ona vermişti.

"Bu zenci çok fena dayak yiyor, olan bu," dedi Sam, sesinde hafif bir sevinçle.

"Ha, şu kara orospu çocuğu," dedi ihtiyar. Televizyona baktım. Biri Siyahi diğeri Hispanik iki adam ringin ortasında canları pahasına birbirlerine sarılmışlardı.

"Kimler dövüşüyor?" diye sordum. Kahvemden bir yudum aldım ve içimden, evde sigara içilmesine keşke hâlâ izin verilseydi, diye geçirdim.

"İki önemsiz tip," dedi ihtiyar. "Orada olmaları bile saçma."

Sam kanepeden kalkıp iri yumruklarıyla havayı yumrukladı. "Lanet olsun," diye bağırdı televizyona, "öp şunu, hadi artık."

İç geçirip duvardaki aile fotoğraflarına baktım. Birinde ter-

li ailemiz 1970 yılında Grand Canyon'ın kıyısında duruyor. Kardeşim bebek henüz. O fotoğrafı dişsiz bir Kızılderili bizim makinemizle bir dolar karşılığında çekmişti. Ulusal anıtları gezmeyi planladığımız bir yazdı ama hayatlarımızın boktan bölümlerinden biri olmuştu. O öğleden sonra vadinin kenarına yaklaştığımızda ihtiyar beni savunmaya çalıştığı için annemin gözünü morartmıştı. Annem o günlerde başkalarının yemesi gereken yumrukları yiyip duruyordu. Ben on iki yaşındaydım ve babamın bana kamyoncuların takıldığı bir dinlenme tesisinde zorla yedirdiği tavuklu sandviçi kusmuştum. Babam Ohio'ya dönünceye kadar artık tavuktan başka bir şey yemeyeceğime yemin etmişti. Fotoğrafta gülen tek kişi babam. Kasları tişörtünün altında belirgin, gözleri parlak Arizona güneşinde kısık. İyi zaman geçiriyormuş gibi görünüyor.

"Dudağındaki ne?" diye sordu ihtiyar. İnce bıyığıma bakıyordu, cılız benliğimi yeniden yaratma çabalarımdan biri daha.

"Bir şey değil," dedim, gözlerimi fotoğraftan alarak.

İhtiyar tekrar televizyondaki boks maçına döndü, üzerindeki kırmızı-sarı battaniyeyi düzeltti. "Ben on dört yaşındayken sakalım vardı," dedi.

"Pizzacıda kaç para kazanıyorsun," diye sordu Sam.

"Faturalarımı ödeyebilecek kadar," dedim. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Jim rehabilitasyondan sonra kendime bir iş bulmamda ısrar etmişti, şimdilik bulabildiğim en iyi iş Tommy's Pizza'da pizza dilimlemekti. İşler kesat gittiğinde caddeye çıkıp Joey adındaki asabi geri zekâlıyla son 3.99 dolarlık spesiyalin tanıtımını yapan plastik pankartı tutuyordum. Orospu çocuğunun teki bize korna çaldığında ya da parmak gösterdiğinde Joey frizbi gibi dönüp pankartın ucunu bırakıyordu. Sonra tekrar yerden almak için yarım saat uğraşıyorduk. Joey kovulsun ya da daha fazla eğitim için engelliler okuluna gönderilsin diye dua ediyordum.

"İçkiyi kestin mi?" diye sordu ihtiyar.

"Beş ay oldu."

"Vay canına," dedi, "soğuk bir bira içmeden çok uzun bir zaman." Kardeşim doğduktan sonra babam kendi başına sert içkileri içmeyi bırakmıştı fakat birasını hâlâ seviyordu. Yere doğru eğilip oksijen tüpünün musluğunu ayarladı. "Şu alkolik toplantılarına ne diyorsun? Gitmeye devam ediyor musun?"

"Her gün bir toplantıya katılıyorum."

"Orada Jim Woodfork adında birine rastladın mı? Biri bana onun da oraya gittiğini söyledi."

Bir an düşündüm. Toplantılarda kimleri gördüğümü söylememem gerekiyordu. Jim bu konuda hayli katıydı. "Şey," dedim, "benim–"

"Çatlak orospu çocuğunun tekidir," dedi ihtiyar, başını sallayarak. "Bir içki için yapmayacağı şey yoktur. Ömrümde gördüğüm en berbat alkolikti."

"Evet, onu tanıyorum," dedim.

"O kadar sarhoştu ki şimdi hatırlamıyordur, ama bir keresinde bir dolar karşılığında onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeme izin verdi. Sırf lanet bir şişe şarap satın almak için. O ömrümde harcadığım en iyi dolardı."

"Şimdi çok iyi," dedim.

"Öyle duydum," dedi. Sonra omuz silkti. "Hâlâ marsık ama, öyle değil mi, Bobby?"

Başımı boş fincandan kaldırıp ona baktım. Açık mavi gözlerinde kötü bir parıltıyla bana bakıyor, benden yanıt bekliyordu. Jim'in benim sponsorum olduğunu bir şekilde öğrenmiş olabilir miydi? "Evet," dedim sonunda, başımı çevirerek, "hâlâ marsık." Sonra kalkıp mutfağa geçtim.

Annem başını salladı. "Giderek kötülüyor," diye fısıldadı. Babama dair bu açıklamayı hep yapıyordu, eskiden daha iyiymiş gibi.

"Agnes, sen ne diyorsun?" diye bağırdı ihtiyar koltuğundan.

Kulakları çok keskindi, her şeyi duyardı. Biz büyüme çağındayken bizi arkasından fısıldadığımız için döverdi. "Onlara dans etmeyi öğretiyorum," derdi. O günler geride kalmasına, artık oksijen tüpünü beraberinde sürüklemeden işemeye bile gidememesine rağmen, ondan hâlâ korkuyorduk. Sert bir tip olan kardeşim bile ondan korkuyordu.

Annem uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı. "Bobby'ye Jeanette'in terfi ettiğini söylüyordum," dedi babam. Annem bana bakıp omuz silkti. Annem Jeanette'in yıllardır çalıştığı ucuzcuda nihayet müdür yardımcılığına terfi ettiğini bana aylar önce söylemişti.

"Terfi merfi palavra," diye bağırdı babam, sesi aniden boğuk ve cılız çıkmıştı. "Sana kahrolası Clyde Chaney'nin kızının hemşirelik diploması aldığını söyledim mi? Saatte otuz iki dolar alıyormuş Clyde'ın dediğine göre. İş diye buna derim. Öyle değil mi, Bobby?"

Tommy's Pizza'da bana saatte altı dolar civarında ödediklerini düşündüm ve ihtiyarın ben yokken hakkımda söylediklerini dikkate almamaya çalıştım. "Evet," diye bağırdım ona mutfaktan.

Sonra, "Hadi artık, bitir şu kara orospu çocuğunun işini," diye bağırdığını duydum.

Annemle birkaç dakika hiç konuşmadan mutfak masasında oturduk. Annem sesini açmaya zahmet etmeden televizyon izlemeye devam etti. Ben pencereden evin arka tarafındaki boş araziye baktım. Nemli bir mart sabahıydı, derenin öteki yakasındaki korudan yumuşak gri bir sis iniyordu. Otlakta bir geyik hiç zorlanmadan tel örgünün üzerinden öteki tarafa sıçradı. Salondan gelen gong sesi raundu bitirdi.

"Hangi filmi izliyorsun?" diye sordum anneme sonunda.

"Adını bilmiyorum," dedi. "Dikkatimi vermeden izliyorum. Bir cinayet filmi, sanıyorum." Masanın üzerindeki paketten bir kurabiye alıp kahvesine bandı.

O anda kardeşim mutfağa girdi. Tişörtünü çıkarıp kıllı göbeğini kaşımayı bir gösteriye dönüştürdü. Kılların arasından soluk sarı bir Tweety dövmesi etrafa bakıyordu. Lavabonun üzerindeki dolaptan bir kâse aldı ve ocağın üzerindeki tencereden kâseye biraz kuru fasulye koydu. "Susarsan kamyonette birkaç kutu biram var," dedi bana.

"Çalışmaya niyetlenirsen ben de sana pizza kuryeliği önerebilirim," diye karşılık verdim.

Kaşığını bana doğrultup yüzünü gözyaşlarına boğulmanın eşiğindeymiş gibi buruşturdu. Sonra bir kahkaha attı ve elinde kâseyle tekrar salona döndü. İhtiyarın, "Dikkat et, koçum. Fasulye çok sıcak görünüyor," dediğini duydum.

"Tanrım, nasıl tahammül edebildiğini anlamakta güçlük çekiyorum," dedim anneme alçak sesle. Dışarı çıkıp bir sigara yaktım. Hava kararmak üzereydi, ön bahçeye doğru yürümeye başladım, sonra annemden çaldığım parayı ona geri ödemem gerektiğini hatırladım. Bir dahaki sefere, dedim kendime. Soğuk havada komşu evden odun kokusu geliyordu. Çocukken babamın kendi arazisini çevrelediği tel örgünün üzerinden atlamamızı yasakladığı yılları düşündüm. Babam hayatına dokunan her şeyi daima kontrol etmişti ama şimdi kendi kalbini bile yönetemiyordu. İleriki tepede bir yerde bir köpek üç dört kez havladı ve yolun yukarı kısmında bir arabanın motoru tekledi ve sustu. Orada büyümüş fakat hiçbir zaman kendimi oraya ait hissetmemiştim.

Dönüp pencereden ihtiyara baktım. Televizyonda iki adamın mutluluk fırsatı için birbirlerini acımasızca dövmelerini izlemeye devam ediyordu. Babam için her şey bir kavgadan ibaret olmuştu hep ve ölmeden önce birbirimizi gerçekten tanıyamayacağımızı idrak edip üzüldüm. Ayık olduğumdan beri ilk kez canım içki çekti. Odun kokusu bile bana viskiyi hatırlatıyordu. Orada dururken Jim'in beni her gördüğünde tekrarladığı şeyi hatırladım. "O ilk içkiyi yudumlamadan önce mutlaka telefonu

kaldırıp beni arıyorsun, Bobby. Bana en azından bu kadar saygı göster." Fakat sırf babamı hoşnut etmek için Jimmy'ye arkasından marsık demiştim ve o gece birinden yardım isteyebileceğimden emin değildim.

Babam aniden havayı yumruklayıp dışarıdan duyabileceğim kadar yüksek bir nara attı. Sonra yüzünde esrik bir ifade belirdi. Burnundaki tüp aniden uçtu, onu yakalamaya çalışmasını seyrettim. Bir an öteki seçeneği gözden geçiriyormuş gibi tereddüt etti, o zaman her şeyden usanmış olduğunu anladım. Fakat kardeşime baktıktan sonra hortumu dikkatle yerine yerleştirdi. Derin bir soluk aldı ve onunla birlikte ben de derin bir soluk aldım. Televizyonun ışığı parladı, sonra kısıldı. Sigaramı çimlere fırlatıp arabama doğru yürüdüm. Dövüş bitmek üzereydi.

SON

TEŞEKKÜRLER

İlk olarak, her ne kadar bu kitaptaki öyküler gerçek bir yerden, Ohio'daki Knockemstiff'ten esinlense de söylemeliyim ki tüm karakterler kurgudur. Ben o çukurda büyüdüm ve ailemle komşularımız ihtiyaç duyanlara yardım etmekten asla çekinmeyen iyi insanlardı.

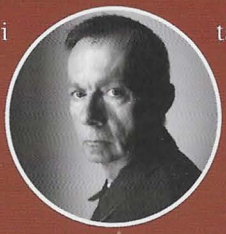
Benim ilk kitabım olduğundan dolayı teşekkür etmem gereken çok insan var: İlk olarak ve en çok Michelle Herman'a, yazar, öğretmen ve akıl hocası olarak en çok ihtiyaç duyduğumda bana inandığı için; "Bactine"i dosya yığınından çekip geri iade etmeyen Michel Kardos'a; edebiyatla ilgili her alanda asıl danışmanım Kyle Minor'a; geçmişten bugüne, her biri bana pek çok şey öğretmiş hocalarıma: Ohio State University'den Erin McGraw, Lee K. Abbott, Kathy Fagan ve Lee Martin ile Ohio University'den Ron Salamone ve Veena Kasbekar.

Başka bir seri teşekkür de Ohio State University'deki çalışmalarımdaki arkadaşlarıma gitsin, Jesse Quillian, Doug Watson, Bart Skarzynski, Laurel Gilbert, Maureen Traverse, Kim Brauer, Loranne Temple, Libby Lantz, Brian Wade ve Joe Oestreich; ve tabii ki şair adama, Pablo Tanguay; *Sou'wester*'dan

Valerie Vogrin'e; Kelly Daniels ve *Third Coast*'ın geri kalan tüm tayfasına; *Boulevard*'dan Richard Burgin'e.

Ayrıca Ohio'daki Chillicothe'ta bulunan kâğıt fabrikasındaki tüm eski arkadaşlarımla meslektaşlarıma selam ederim; kocaman kalpten bir teşekkürü babamla anneme, Donald ve Violet Pollock'a; kızım Amber'e; iki torunum Madison ve Rachel'e borçluyum.

Çok özel bir teşekkür de InkWell Management'taki büyük Richard Pine'a, eşdeğer şahanelikte Nathaniel Jacks'e ve harikulade Susan Hobson'a gelsin. Ve son olarak, hınzır editörüm Gerry Howard'a teşekkür etmek isterim, tabii bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardım eden Doubleday'daki herkese de.

Köylü doğup basit bir işçi hayatı yaşadıktan sonra emekliliğinde yazdığı *Knockemstiff*'teki öykülerle elli yaşında PEN/Robert Pingham Ödülü'nü kazandı Donald Ray Pollock. Daha sonra 2012'de Guggenheim Bursu'na da layık görülen Pollock, *Düş Yakamdan Şeytan* adlı ilk romanıyla öykü kitabında anlattığı memleketini okurlara daha da etraflıca göstererek, Amerikan Güney Gotiği ve taşra anlatısında eşsiz bir yer elde etti.

Ortabatı Amerikan kasabasının olağanca sertliğini ve hüzünlü sıradan insanlarını, ruhlarına nüfuz eden her tür kir pastan arındırarak unutulmaz bir anlatıyla ortaya koyar Pollock. Altmışların ortalarından doksanların sonlarına uzanan bir zaman diliminde yaşadığı, karakterleriyle birbirlerine zincirlenen öykülerinde kendi dünyasını, Ohio'daki Knockemstiff'i yazarak edebiyat haritasına gerçek bir hayal diyarı bağışlar.

Tozun toprağın, patlak lastiklerle kırık kaportaların, gres yağlı mermilerin, inançlı sarhoşların, küfür kıyametin, ana babalarla kardeşlerin, her türden köylüyle işçinin kurnaz zekâları, çapraşık ahlaki değerleri ve kapkara mizahıyla hâl-i pürmelali.

"Belki umutlu ve yaşam enerjisi yüksek bir Raymond Carver ya da tanrısız bir Flan[illegible]onnor – ama Pollock hiç kimsenin gölgesi değil. Güçlü bir ye[illegible]tünde."

—KATHERINE DUNN

"Ürkütücü, kasvetli, tavizsiz ve matrak... Amerikan kurgusu ne kadar çiğ olabilirse. Unutulmaz bir deneyim."

—SAN FRANCISCO CHRONICLE

www.ithakiyayingrubu.com
9 786052 654156
/ithakiyayinlari

170.00

İTHAKİ MODERN 105
ÖYKÜ
ithaki